Florin Andrei Ionescu

UNCHIUL DUMNEAVOASTRĂ E BRUNET ?

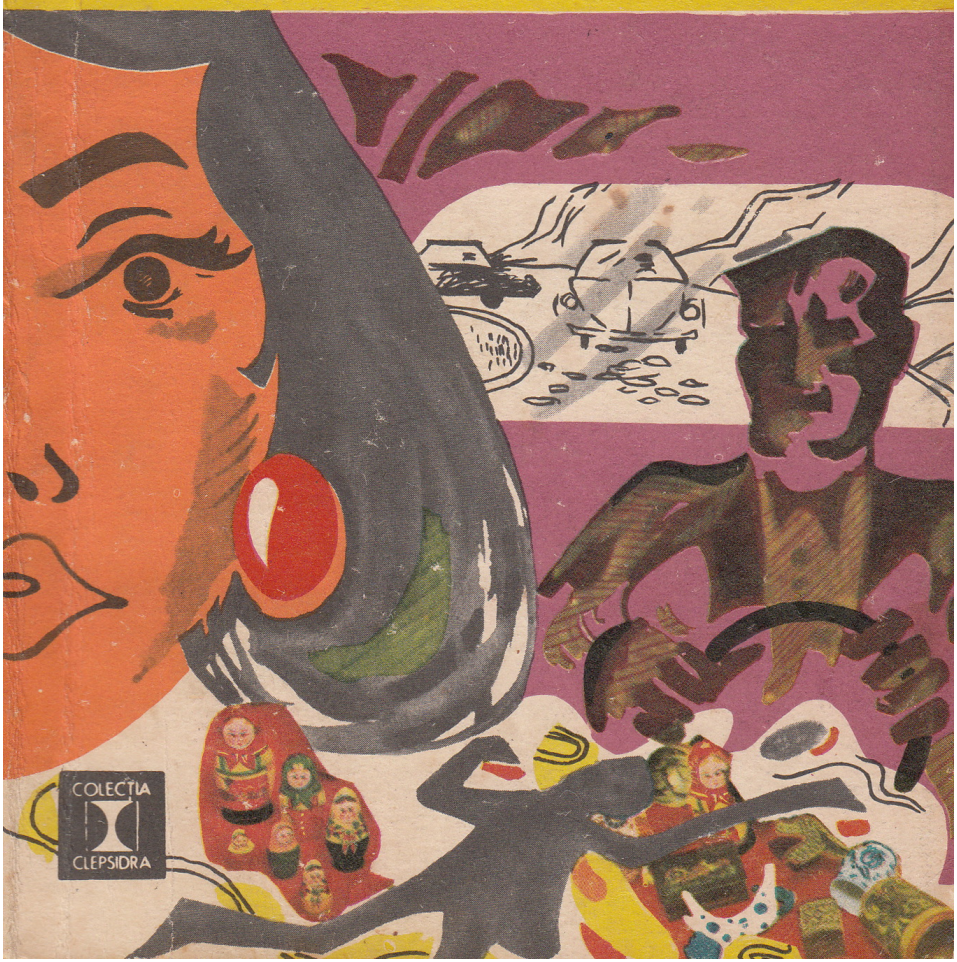

Florin Andrei Ionescu

UNCHIUL DUMNEAVOASTRĂ E BRUNET?

ROMAN

Ilustrația copertei de Ilarion Oproiu

Editura Eminescu
Bucureşti, 1972

În seara zilei de 12 septembrie 196... un autoturism de culoare deschisă se opri în fața clădirii cu numărul 293 de pe strada Melodiei. Câteva secunde mai târziu – ceasornicul de bord arăta ora 18 şi 58 de minute – portierele autoturismului se deschiseră, lăsând să iasă în stradă trei bărbați robuşti. Trântind portierele, nu se mai osteniră să le încuie, ci se îndreptară fără grabă către magazinul „Voiajor“, amplasat treizeci de metri mai departe, pe aceeaşi parte a străzii, în clădirea cu numărul 297.

Această clădire cu nouă etaje – construită pe terenul pe care, după bombardamentele de la începutul lui august 1944, se ridicaseră în pripă câteva magazine ce fuseseră apoi demolate – avea una dintre laturi pe strada Melodiei, iar o alta pe bulevardul Trandafirilor. Ceva mai retrasă decât casele de locuit, mai vechi, de pe cele două străzi, lăsa loc unor peluze late de peste doi metri, astfel încât iarba, bine îngrijită, ajungea până aproape de vitrinele magazinului, luminate *a giorno*. Decoratorul amplasase, între panouri mari cu reclame turistice, nenumărate pachete de țigări Camel, Marlboro, Pall Mall şi Kent ca şi parfumuri de import şi obiecte de artizanat, deoarece magazinul desfăcea mărfuri cu plata în valută pentru străinii în trecere prin Capitală.

La cinematograful „Triumf” de vizavi, tocmai trebuia să înceapă al treilea spectacol din ziua aceea. Rula un western de mare popularitate, şi o mulțime de oameni se înghesuiau în fața intrării, căutând un bilet în plus sau pur şi simplu privind fotografiile colorate, expuse în vitrine. Nimeni nu dădu însă atenție celor trei bărbați, ale căror figuri nu ieşeau câtuşi de puțin în evidență.

Ceva ar fi putu bate totuşi la ochi, şi anume modul în care îşi purtau pardesiele de ploaie, aruncate neglijent pe mâna dreaptă, dar nimeni nu remarcă acest amănunt – în definitiv, fiecare are dreptul să-şi poarte pardesiul aşa cum crede de cuviinţă…

Ajungând în faţa intrării magazinului, unul dintre cei trei bărbaţi trecu înainte şi înaintă degajat, urmat la mică distanţă de ceilalţi doi, care, înainte de a păşi înăuntru, îşi întoarseră instinctiv capetele, măsurând parcă din ochi distanţa parcursă. Simion Seceleanu, responsabilul magazinului, îşi privi ceasul – era şapte punct – apoi le ieşi înainte noilor veniţi, explicându-le politicos în franţuzeşte, că magazinul se închide la ora 19, deci nu-i mai poate servi.

Necunoscutul care intrase primul îl privi zâmbind, apoi, cu un gest scurt, dădu puţin la o parte pardesiul, pe care continuase să-l ţină, ca şi ceilalţi doi, aruncat pe mâna dreaptă, lăsând să se vadă gura ameninţătoare a unui revolver.

— Nu e nevoie să ridici mâinile, pronunţă el rar, în româneşte, dar cu un evident accent străin. Stai liniştit în poziţia în care eşti şi zâmbeşte… Casa de bani e deschisă?

— Da, bâigui Seceleanu, care transpirase deodată.

— Perfect. Altceva, ce mai faci? Merge vânzarea? întrebă cel din spatele revolverului, cu o umbră de ironie în voce.

— Merge… Lui Seceleanu nu-i venea să creadă că e victima unui atac banditesc în plin centru al oraşului, în lumina crudă a neonului din magazin, la câţiva metri de sutele de trecători de pe cele două străzi. Necunoscutul din faţa sa îi zâmbea însă prieteneşte, şi Seceleanu îşi dădu seama că un privitor din afară şi-ar închipui, firesc, că stă de vorbă cu un inofensiv client…

Bărbatul din faţă vorbi din nou:

— Nu vrei să-mi oferi o ţigară? Ai destule pe aici…

Seceleanu întinse mâna către un pachet de Marlboro.

— Nu, nu din acelea, sunt prea slabe pentru mine. Prefer, dacă eşti aşa de amabil, un Pall Mall.

Seceleanu apucă din raftul din spate un pachet, îl desfăcu cu mâinile tremurânde şi-i întinse ţigara cerută.

— Ia şi dumneata una, îl invită necunoscutul, în vreme ce cu mâna stângă îşi aprindea ţigara la o brichetă cu gaz, de culoare aurie.

„Ivelo“, recunoscu Seceleanu marca brichetei. Luă şi el o ţigară şi şi-o aprinse la flacăra brichetei ce-i fusese întinsă. Trase cu ochiul în stânga: Stela Vasiliu, vânzătoarea, tocmai terminase de aranjat – albă ca varul la faţă – câteva cartuşe de ţigări în servieta pe care i-o ţinea larg deschisă, în faţă, cel de al doilea necunoscut.

— Pune şi vreo două-trei sticle de gin, ceru acesta, jucându-se cu revolverul sub privirile îngrozite ale vânzătoarei. Îmi place foarte mult ginul. Dumitale, nu? Ştii, îi destăinui el, îl beau fără sifon şi fără lâmâie, numai cu câteva mici cuburi de gheaţă... Sunt un tip ciudat, nu-i aşa?

În clipa aceea uşa se deschise larg şi în magazin intră o tânără femeie. Înaltă, suplă, deosebit de frumoasă. Seceleanu îşi ţinu respiraţia. Ce avea să se întâmple?

— *Guten Abend!*

Noua venită zimbi politicos.

Al treilea necunoscut care stătuse până atunci cu spatele spre intrare, urmărind din priviri activitatea tovarăşilor săi, se întoarse lent şi-i răspunse calm:

— *Guten Abend! Tut mir leid, Sie sind doch zu spat gekommen... Das Laden ist bereits geschlossen...*

Tânăra blondă păru nemulţumită, vru să spună ceva, dar se răzgândi. Se întoarse şi părăsi magazinul, scuzându-se:

— *Entschuldigung... Guten Abend!*

După ieşirea ei, al treilea necunoscut se apropie de primul şi-i şopti:

— Să ne grăbim totuşi... Am putea avea surprize...

— Mă rog...

Primul necunoscut îl privi pe Seceleanu atent, apoi i se adresă din nou:

— Ai acolo, în raft, o valiză… Da, aceea neagră… Pune te rog toți banii din casă înăuntru. Dar repede!

Ca un automat, Seceleanu se conformă ordinului, apoi îi întinse necunoscutului valiza.

— Mulțumesc. Acum, scoate-ți batista. Aşa… Ia sticluța asta şi toarnă câteva picături pe batistă… nu, mai multe… destul! Aşează-te în spatele tejghelei. Nu, nu acolo, dincolo! Perfect. Culcă-te pe spate! Mai repede, dacă vrei să-ți mai vezi nevestica şi copiii! Acum, pune batista la nas şi inspiră adânc. Adânc am spus! Bine!…

Seceleanu simți cum mirosul de cloroform îi pătrunde adânc în plămâni. Peste câteva secunde, adormise…

Între timp, al doilea necunoscut procedase în acelaşi mod cu Stela Vasiliu; aşa încât în clipa în care cei trei părăseau magazinul, personalul de deservire al acestuia dormea dus în spatele tejghelelor.

Înainte de a părăsi magazinul, unul dintre cei trei deblocă dispozitivul de siguranță al broaştei de tip yale, după care şterse, cu o mişcare rapidă, porțiunea de metal atinsă; trântită, uşa se încuie automat. Şterse cu batista, la fel de repede, clanța uşii, apoi traversă peluza, apropiindu-se de ceilalți doi, care i-o luaseră înainte.

Peste două minute, autoturismul de culoare deschisă demară şi se îndepărtă pe bulevardul Trandafirilor. Cei trei pasageri lăsau în urmă nu numai un magazin devalizat ci şi o victimă. Stela Vasiliu, suferindă de inimă, sucombă în somnu-i artificial, la douăzeci de minute după ce adormise.

1.

Puțin după ora nouă a început să țârâie blestematul de telefon. Deşi nu mă culcasem încă, soneria lui m-a deranjat: tocmai intrasem sub duş. Nu ştiu dacă telefonul meu auzise ceva despre teoria lui Pavlov, fapt este că îşi formase în ultima vreme un fel de reflex condiționat – cum auzea picăturile de apă lovind porțelanul cadei, intra în alertă. Într-un timp reuşisem să-l păcălesc: intram în baie, dadeam drumul apei să curgă, dar nu mă repezeam sub duş, ci-mi aprindeam o țigară: telefonul începea sa sune… Pe urmă, se pare că a observat şi a luat unele măsuri. Mă lăsa să intru, să-mi fumez tigara şi, la câteva secunde după ce şiroaiele de apă fierbinte începeau să mă biciuiască, începea sa sune batjocoritor… Hotărâsem să tranşez, o dată pentru totdeauna, lupta în favoarea mea, aşa că-l lasam să-şi facă de cap: țârâia câte un sfert de oră, ba chiar mai mult, iar eu cântam arii din *Traviata,* în vreme ce apa îmi curgea pe spate. Speram din tot sufletul să mă caute cineva de la serviciu. A doua zi aflam însă că nimeni de acolo nu se sinchisise de mine. Altcineva mă căutase – mă rog. O persoană de sex feminin, pe care aş fi dorit s-o văd neapărat… Alteori, închipuindu-mi că mă caută tocmai persoana aceea, n-are importanță cum o chema, să-i spunem Anda, ieşeam din baie ud şi desculț, mă năpusteam la telefon, ridicam receptorul, dar în locul aşteptatei voci cristaline auzeam vocea dogită şi binecunoscută a colonelului Dumitrescu sau glasul îngroşat de nenumăratele Mărăşeşti fumate al bunului meu prieten, maiorul Grigoraş. Apa se scurgea pe parchet în pârâiaşe, se aduna în mici băltoace, iar maiorul mă chema, bineînțeles, de urgență.

Cam aşa s-au petrecut lucrurile şi în seara aceea…

Grigoraş care îi ținea locul colonelului plecat în concediu avea o problemă urgentă. I se părea evident că numai eu puteam să-i fac față, aşa că… m-am înapoiat

în baie, am terminat în cea mai mare grabă ceea ce începusem şi peste zece minute, când locotenentul Lupu apăsa pe butonul soneriei, eu îi deschideam uşa gata îmbrăcat, ba apucasem să beau şi un nes atât de fierbinte încât cerul gurii mele avusese oarecum de suferit.

*

Maiorul Grigoraş, căruia toată lumea îi spunea Bătrânul, poreclă pe care o acceptase resemnat şi pe care o folosea chiar el destul de des pentru a-şi desemna propria persoană, mă bătu pe umăr:

— Ți-l iau pe „doctor", se grăbi el să-mi preîntâmpine atacul. I-l dau lui Teodorescu.

— Stai întâi să vedem ce zice şi tovarăşul colonel. Mâine se înapoiază din concediu.

— Ce să mai vedem? Până mâine. Eu sunt şeful. De altfel, Teodorescu s-a şi apucat să studieze dosarul.

Mi-am aprins o țigară. În definitiv, mi-era indiferent cine o să se ocupe de „doctorul" care avusese fantezia „să se spânzure" în Pădurea Băneasa. Nu-mi plac doctorii, mai ales când, printre picături, se îndeletnicesc şi cu spionajul. Nu-mi place nici Teodorescu, dar asta e cu totul altă problemă... Am deschis fereastra şi am privit în jos, către furnicarul străzii. Deşi era destul de devreme, seara frumoasă de septembrie scosese din casă o mulțime de oameni. Din când în când, răzbateau până sus zgomotul frânei unui automobil, fluieratul unui agent de circulație sau râsul gâlgâit al unei fete.

— Ce, iar eşti în pasă proastă? mă întrebă Bătrânul, venind lângă mine. Îşi rezemă coatele pe pervaz şi privi şi el, încercând parcă să deosebească, acolo jos, ce anume îmi captase atenția.

— Cum adică „iar"? Când am mai fost?

— Anul trecut, când te-ai întors de la mare.

Am revăzut pentru o clipă silueta Cameliei, zveltă, bronzată, îndepărtându-se pe faleză la brațul unui tânăr bărbos. Era spre seară şi aerul mirosea a alge umede, a

peşte, a nisip ud... Am strâns dinții şi imaginea a dispărut

— Sunt puțin indispus, atâta tot...

— Mă rog... Grigoraş mă privi câteva secunde, apoi îmi spuse brusc: Se pare că Stela Vasiliu a fost ucisă.

Mă luase prin surprindere. Stela Vasiliu era un pion important în rețeaua a cărei activitate o supraveghea Bătrânul în ultima vreme. Era însoțită pas cu pas, trei băieți de-ai noştri se țineau, cu schimbul, pe urmele ei. Şi acum, deodată, ucisă!

— Cum adică, „se pare"? Şi cum s-a întâmplat?

Grigoraş îmi povesti pe scurt, se grăbea:

— Ştii că în următoarele zile Stela Vasiliu urma să-i transmită microfilmul „Trubadurului". Dar nu ştii că Trubadurul a intrat aseară în țară.

— Unde-i el acum?

— La Sinaia. S-a dus glonț, a tras la Cazino şi n-a mai ieşit decât pentru a lua masa, şi încă la restaurantul hotelului. N-a intrat în legătură cu nimeni, dar cu nimeni, înțelegi? Îi ştim fiecare mişcare, ce-a făcut în fiecare secundă. E clar, n-are nicio legătură cu moartea Stelei Vasiliu.

— O rețea adversă?

— Posibil. Deşi mi se pare suspect. O rețea nu se naşte peste noapte, am fi mirosit noi ceva. Dar ai să vezi singur. Pleci acum, împreună cu cei de la Miliție, la „Voiajor". Amănunte mai primeşti pe drum. Am rugat să nu se înceapă ancheta decât în prezența ta. Îl cunoşti pe căpitanul Mihai Vornicu de la IMMB?

— Sigur. De vreo câțiva ani.

— Perfect, sper să colaborați bine. Hai, du-te. Ai să vezi dacă problema e de resortul nostru sau le-o lăsăm lor. Regret că eu sunt blocat... Ai dispărut?

— Stai, Bătrâne, nu mă lua aşa repede. Sub nasul cui a fost ucisă Stela Vasiliu?

— Sub nasul nimănui. Diaconescu o lua întotdeauna „în primire" la şapte şi un sfert, când pleca ea de la

magazin. Or, la şi zece când a sosit el, o droaie de lume se zgâia prin vitrine. Stela Vasiliu era prăbuşită sub tejghea şi responsabilul la fel. Şi cu asta, basta!

Perfect, cu asta, basta! Am coborât în goană.

2.

Maşina de serviciu aştepta jos – şoferul nici măcar nu oprise motorul. I-am strâns mâna căpitanului Vornicu şi ne-am îndreptat către strada Melodiei. Şoferul întoarse butonul aparatului de radio şi în maşină se năpustiră zdrăngănelile unei chitare, şi o voce de tenor pasionat începu să ne descrie cu lux de amănunte ce sentimente copleşitoare încearcă el când iese luna din apa mării, când se gândeşte la Ea, şi persoana nu apare să-şi culce buclele blonde pe umărul lui însingurat… Melodia fără noimă mă călca pe nervi, dar un bărbat cu profesiunea mea n-are nervi, în principiu, aşa cum caii de cursă n-au splină. Iar dacă are, şi-i stăpâneşte, nu degeaba a urmat cursuri speciale de educația voinței…

M-am întors către Mihai:

— Îmi faci şi mie un scurt rezumat?

Începu să-mi povestească puțin blazat, puțin ironic. Nu ştiu dacă-i făcea prea mare plăcere colaborarea noastră „ad hoc”…

— Jaf în plin centrul capitalei, la „Voiajor”. La ora nouăsprezece zero cinci ne-a telefonat un pensionar, un anume Grigore Savelciuc. A privit în vitrina magazinului şi a observat, ieşind de sub tejghea piciorul unui bărbat. Mai precis, a văzut pantoful, ciorapul şi puțin din manşeta pantalonului. Moşul şi-a dat seama că s-a petrecut ceva, magazinul era închis, a dat fuga la telefon. Simultan aproape, am primit telefonul maiorului Grigoraş de la voi… Mai precis, a vorbit cu colonelul Ifrim. Şi aşa, am aflat că ai să faci puțin pe ofițerul de Miliție…

— Ba n-am să fac de loc, l-am asigurat eu. Pur şi simplu am să te asist astă seară. Pe urmă, mai vedem

noi… Ei, dar te-am întrerupt. Mai departe?

— Mai departe – punct.

— Cum punct? Ai spus, dacă-mi aduc bine aminte, „jaf în plin centrul capitalei”. Un pantof, fie el şi continuat de un ciorap şi o manşetă de pantalon, toate zărite de un pensionar prin vitrina magazinului, nu înseamnă încă, neapărat, jaf…

— Uşa casei de bani e larg deschisă. Uşa magazinului e încuiată.

— A încercat-o pensionarul tău?

— Da.

— S-a zis cu amprentele…

— Parcă hoţul era nebun să umble fără mănuşi…

— Mai ştii? Am văzut tot soiul de originali…

— Am ajuns, spuse şoferul, urcând maşina direct pe trotuar.

Am coborât şi ne-am croit drum prin mulţimea adunată pe aleea ce ducea, traversând peluza, spre intrarea magazinului. Cei din grupa operativă a căpitanului Vornicu ne precedaseră. Câţiva miliţieni abia reuşeau să-i ţină la distanţă pe inevitabilii curioşi.

Am privit în treacăt figurile celor din jur şi m-am simţit deodată, nu ştiu de ce, bătrân. Bătrân şi obosit. Începeam o nouă cercetare şi totuşi nu eram curios. Aveam senzaţia pe care o încearcă probabil funcţionarul când intră dimineaţa pe uşa biroului şi ezită puţin înainte de a-şi deschide sertarele biroului, pentru a scoate pixul, guma, stiloul, dosarele… „O să-mi treacă”, mi-am spus. Mulţimea din jur se liniştise, ne priveau cu toţii amuţiţi şi poate dezamăgiţi. Da, n-avem figura lui Maigret sau Poirot… ce să-i faci? Căpitanul Vornicu i-a făcut semn lăcătuşului care aştepta împreună cu băieţii din grupa lui operativă în faţa uşii, să se apuce de treabă. A meşterit puţin la broască, n-a durat mult, era o încuietoare de tip yale, nu prea complicată însă. Am intrat înăuntru şi ne-am oprit la un metru de uşă. Mirosea vag a cloroform. M-am dat puţin mai în stânga.

Vornicu a făcut semn spre podeaua mozaicată. Cei doi subofițeri specializați în ridicarea urmelor s-au apucat de treabă fără murmur. Lucrau în liniște, cu mișcări metodice, ca la manual. Nu-i mare scofală să ridici niște urme de încălțăminte de pe o pardosea curată, proaspăt spălată, dar podeaua unui magazin în care au circulat o zi întreagă zeci de clienți, nu prea constituie un teren de acțiune favorabil... Pe rând, specialiştii s-au ridicat în picioare, lăsându-se păgubaşi. Vornicu şi-a dat seama că n-avea niciun rost să se ambiționeze, aşa că a renunțat.

În vreme ce Vornicu se distra cu amprentele iar fotograful țăcănea declanşatorul făcând să fulgere flash-ul, m-am apropiat de tejghea, am ocolit-o şi am aruncat o privire spre trupul bărbatului prăbuşit în spatele ei. Dormea liniştit, ba, am avut impresia că chiar sforăia subțirel pe nas.

— Dincoace e o femeie, tovarăşe căpitan! Tot cloroformizată...

„Stela Vasiliu“, mi-am spus şi m-am apropiat cu un aer cât mai nepăsător. Am privit trupul femeii, întins în spatele tonetului. Mi s-a părut ciudată rigiditatea lui. Am scos o oglinjoară şi i-am apropiat-o de buze. Nu s-a aburit. Am lăsat mâna stângă să-mi alunece pe neobservate peste trupul rece. Microfilmul nu se afla asupra ei, pot să garantez; nu mi-ar fi scăpat neobservat.

— Mă laşi pe mine?

Am ridicat privirile. Era medicul legist. M-am ridicat şi am început să-mi scutur genunchii de praf. Doctorul îmi luă locul, ridică pleoapele femeii şi-i privi pupilele.

— E moartă, constată el. De puțină vreme. O oră, o oră şi jumătate, poate...

M-am rezemat de tejghea, lângă poşeta întredeschisă a Stelei Vasiliu şi i-am examinat rapid conținutul. Nici urmă de microfilm.

În vreme ce activitatea celorlalți continua, am început

să mă învârtesc prin magazin, trăgând cu urechea la comentariile lui Vornicu, încercând să-mi tipăresc în memorie unele amănunte: uşa larg deschisă a casei de bani, rafturile încărcate de băuturi, ţigări şi obiecte de artizanat, poziţia cadavrului. M-am îndreptat apoi spre ieşire. Vornicu mi-a făcut semn că are el grijă de rest. Am încuviinţat, clătinând uşor capul.

*

Bătrânul m-a primit tot în faţa ferestrei. Aveam impresia că nici nu se mişcase de acolo. M-a privit întrebător.

— Se confirmă?

— Moartă, i-am răspuns. Nici urmă de microfilm.

— Împuşcată?

— Nu. Cred că a murit în somn, poate avea ceva cu inima, nu ştiu încă exact, vom afla după autopsie.

— Cloroform?

— Mai mult ca sigur. E uimitor cât de mult se foloseşte cloroformul în ultima vreme! Hoţul, de fapt ucigaşul, a procedat foarte original... Stai puţin, că abia acum îmi dau seama, trebuie să fi fost mai mulţi, în orice caz – cel puţin doi... Ştii ce-au facut? I-au obligat probabil pe cei doi din magazin să-şi scoată propriile batiste, le-au întins câte o sticluţă de cloroform, i-au silit să toarne din sticluţe lichidul pe batiste şi apoi să-şi acopere cu ele nasul. Pe urmă... somn uşor, vise plăcute, noi plecăm cu ce s-a găsit prin casa de bani!...

— Cât au luat?

— Mult. Cifrele exacte nu le-am notat, în orice caz dolari, mărci, franci francezi şi elveţieni – toate încasările unei zile. Probabil că în clipa în care indivizii au intrat, responsabilul tocmai terminase de întocmit borderoul de casă, aşa că sumele exacte sunt trecute. Tipilor nu le-a dat prin cap să pună mâna şi pe documente... Dar seriile bancnotelor nu se trec în borderou, iar indivizii n-au luat banii ca să-i arunce pe piaţă. Nicăieri nu se poate schimba valuta în lei fără

prezentarea paşaportului…

— Şi dacă au paşapoarte?

— Glumeşti?

— Nu, de ce?

— Păi dacă au paşapoarte înseamnă că sunt străini!

— Ei şi?

— Şi vezi tu nişte străini dând o lovitură în centrul Bucureştiului? Aşa, pe nepusă masă, fără pregătire prealabilă, fără să cunoască amănunte strict necesare despre… dar ce naiba, nu suntem copii! Asta-i treaba unora de la noi…

— Mă rog, s-ar putea să ai dreptate, consimți Bătrânul. Dar ipoteza nu e de neglijat. Poate ar trebui s-o analizezi… Câți crezi că au fost?

— Minimum doi. Bănuiesc că cei doi vânzători au fost adormiți simultan. În plus, unul singur nu s-ar fi putut descurca cu ambii vânzători, e exclus… Dar n-are rost să ne batem capul acum, mâine aflu totul de la Seceleanu.

— Cine-i Seceleanu?

— Responsabilul magazinului.

— Eşti de părere să preluăm cazul?

— Ştiu eu? Cred că-i o pură întâmplare. Stela Vasiliu n-a fost ucisă premeditat, şi sunt aproape sigur că cei ce au dat lovitura habar n-aveau că face parte din rețea. Suspect mi s-a părut însă altceva: ostentația cu care a fost organizat totul. Pare regizat. Şi dacă sunt aproape sigur că moartea Stelei Vasiliu e o întâmplare, nu pot însă paria că tipii nu sunt dirijați de cineva din umbră…

— Mda… Bătrânul se gândi puțin, apoi spuse: Nu-ți bate capul cu „Trubadurul”{1} şi cu dispariția microfilmului, de asta mă ocup eu în continuare. Vezi însă, ca să avem conştiința împăcată, cine sunt aştia, şi dacă prinzi vreun fir care ne-ar putea interesa. Dacă nu, dă-i înapoi ştafeta lui Vornicu. Oricum, valuta nu intră în parohia noastră. Altceva mă determină însă să nu renunț şi să cred, la fel ca tine, că totul e o pură

întâmplare…

Bătrânul luă de pe birou o notă şi mi-o întinse. În timp ce o luam, mă întrebă:

— Atacul de la „Voiajor” s-a produs în jurul orei 19, nu?

— Exact.

— Mesajul radiofonic a fost interceptat la 19 şi treizeci. Citeşte! Am citit cele câteva cuvinte: „Copiii au răsădit varza.”

— Un post nou, spuse Bătrânul încet. Emite pentru prima oară. Un microemițător cu rază scurtă de acțiune.

— În clar?

— Da. O voce de bărbat, răguşită. Nici-un răspuns.

— De unde s-a emis?

— De la Mogoşoaia. Crezi că-i tot o coincidență?

— Dar tu?

— Eu sunt de aceeaşi părere cu tine, zâmbi „Bătrânul”. Ei, dar s-a făcut târziu. Mergem?

— Mergem.

— Până la noi ordine, eşti „detaşat” la Miliție. Vei lucra în biroul lui Vornicu, am aranjat cu colonelul Ifrim. Până ne clarificăm. Pe urmă, sau continui tu, sau se ocupă ei. Luăm maşina?

— Lasă, mergem mai bine pe jos, am propus.

— Cum vrei… Poate că nu strică o plimbare…

Am coborât scările şi, părăsind clădirea, am luat-o în sus pe bulevard. Ziua fusese foarte călduroasă. Deşi se înnoptase de mult, era trecut de unsprezece, din pereții clădirilor şi din asfaltul străzii răbufneau valuri de căldură. Se pare că aveam o figură destul de plouată, deoarece Bătrânul mă întrebă, după vreo câteva sute de metri străbătuți în trecere:

— Ce-i cu tine, omule? Ai necazuri?

— Da de unde, i-am replicat eu. Sunt mai fericit ca niciodată… Ce vrei să fac? Să sar într-un picior?

— Hai-hai, nu face pe umoristul cu mine, că te cunosc. Te-o fi părăsit şi Anda…

Am schimbat imediat vorba. Nu interesează în definitiv pe nimeni, inclusiv pe Bătrânul, dacă Anda „m-a părăsit” sau nu. N-o să mor dacă şi-a găsit vreun bărbos cu multe după-amieze libere şi care cântă din chitară. În general, oamenii mor greu din astfel de motive.

3.

Am vrut să-mi încep dimineața cu ouă ochiuri. Un doctor adevărat mă sfătuise să nu mai fumez pe nemâncate, şi deşi nu prea am cine ştie ce încredere în sfaturile acestor esculapi, care azi îți prescriu una iar poimâine alta, căutam în ultima vreme să mă conformez, măcar aşa, să am conştiința împăcată…

Sunt mare specialist în ouă ochiuri. Dacă m-aş fi făcut bucătar, sunt sigur că pe meniurile restaurantului unde aş fi lucrat, responsabilul ar fi scris – „Ouă ochiuri, specialitatea maestrului bucătar Alexandru Adrian”.

Rețeta e de fapt simplă: încing mult undelemn în tigaie, sparg ouăle cu atenție, în aşa fel încât nicio bucățică de coajă să nu nimerească înăuntru, le dau drumul încet, apoi iau undelemn fierbinte cu lingurița şi-l torn deasupra. Ouăle rămân întregi, cleioase, numai bune de mâncat. Cu condiția să nu uiți să pui sare şi să dai focul cât mai mic.

Şi cu condiția să ai poftă de mâncare. Am procedat ca de obicei, am gustat puțin, dar pe urmă am renunțat. Era stupid, recunosc, să nu poți mânca din cauza unor tineri bărboşi, dar asta-i situația… M-am îmbrăcat şi am plecat spre IMMB.

În biroul căpitanului Vornicu, pe care acesta mi-l cedase, mă aştepta Lupu, cu raportul medicului legist în față. Îl citea atât de atent şi preocupat, încât, privindu-l, puteai crede că tocmai descifrează scrierea cuneiformă.

— Ai căzut din pat? l-am întrebat, aşezându-mă în unicul fotoliu din cameră.

— Cam aşa ceva... Lupu ridică o figură încruntată, mă privi aproape fără să mă vadă şi adăugă: începe să-mi placă povestea asta, să ştii...

— O, domnul locotenent face pasiuni profesionale... Mă rog... Iată că învățământul îşi arată roadele...

— Uite ce e, Alex, nu mai tot face pe blazatul că m-am săturat, solicit mutarea mea la Sighetul Marmației! mă amenință Lupu, redevenind zâmbitor ca întotdeauna.

— A, dacă-i vorba să te muți la Sighetul Marmației mă opun categoric! Cel mai talentat şi voios locotenent dintre toți locotenenții talentați şi voioşi, speranța criminalisticii moderne şi contemporane, îngropat la Sighetul Marmației! Nu, numai asta nu! Pentru nimic în lume, nu! Zi-i repede ce scrie în raport, uite, mor de curiozitate.;.

— Scrie că Stela Vasiliu a decedat în urma...

— ... unui atac de cord.

— Ai vorbit cu doctorul?

— Aşa de dimineață? Nu-mi stric eu ziua cu doctori... Dar de ce mă întrebi?

— Dacă n-ai vorbit, de unde ştii?

— Lupule, noi suntem căpitani bătrâni...

— Aha!... produs ca urmare a inhalării unei doze prea mari de cloroform. Suferea de...

— La ce oră?

— Între nouăsprezece-nouăsprezece şi cinsprezece.

— Ce e cu Seceleanu?

— L-am chemat. Aşteaptă alături de vreo jumătate de oră.

— Ai discutat ceva cu el?

— Ai dat vreun ordin în acest sens?

— Nu, şi foarte bine am făcut. Adu-l încoace.

Cu Lupu m-am împrietenit mai de mult, mai precis acum vreo doi ani. Îl apreciam din punct de vedere profesional, cu toată pripeala de care dădea dovadă de cele mai multe ori. Diferența de vârsta dintre noi nu e prea mare, doar patru sau cinci ani, totuşi stătusem o

vreme în expectativă înainte de a strânge prea mult relațiile cu el. L-am cântărit. Nu sunt un prea mare adorator al regulamentelor – deşi îmi dau seama de deplina lor justificare – totuşi nu mi-ar fi plăcut ca un subordonat să se comporte prea familiar în relațiile de serviciu. Disciplina e disciplină. Lupu şi-a dat cred seama – în afara inteligenței lui vivace este şi un bun psiholog – şi dacă între patru ochi discutăm aproape frățeşte, în fața altora modificăm puțin stilul…

Lupu a reintrat însoțit de Seceleanu, responsabilul magazinului „Voiajor". L-am invitat să ia loc şi l-am examinat câteva secunde pe furiş. Un bărbat la 40–42 de ani, puțin încărunțit, totuşi neridat. Probabil că era căsătorit de multă vreme, verigheta îi strângea inelarul şi se cam subțiase. După ce am îndeplinit obişnuitele formalități de identificare, pentru memoria benzii de magnetofon, l-am rugat să-mi povestească, cât mai detaliat, cele întâmplate în seara trecută. Se vede că în scurtul timp de aşteptare îşi recapitulase totul, aşa încât a început să vorbească repede, cursiv.

— La şapte mă pregăteam să închid magazinul. În ultima jumătate de oră nu avusesem niciun client, aşa că îmi completasem borderoul de casă cu încasările din ziua aceea. Tocmai voiam să-l semnez, când a intrat în magazin un bărbat, urmat la câțiva paşi de alți doi. M-am îndreptat spre ei şi am încercat să le explic că au venit prea târziu, însă primul venit m-a somat să nu mă mişc. Cei trei aveau pardesiele de ploaie aruncate pe mâna dreaptă, în care țineau armele. În acest timp, al doilea proceda identic cu Stela. Cel din fața mea mi-a cerut să desfac un pachet de țigări şi…

— Ce fel de țigări? l-am întrerupt.

— Pall Mall. A luat una, m-a silit să iau şi eu, mi-a aprins-o, apoi mi-a indicat un geamantan din raft, obligându-mă să pun înăuntru valuta din casă. Ce era să fac? Am pus-o… Între timp, în magazin a intrat o clientă, o nemțoaică. Cel de al treilea bandit ştia

germana perfect, după câte mi-am dat seama, şi i-a spus clientei că magazinul e închis. Clienta s-a retras. Acesta, al treilea, a rămas tot timpul lângă uşă. Al doilea i-a spus Stelei să umple o servietă…

— Luată tot din raft?

— Da, ei veniseră cu mâna goală, ca să zic aşa. Doar cu pardesiele. I-a spus deci să-i umple o servietă cu ţigări şi băuturi. Eram destul de înspăimântat, totuşi cred că am reţinut bine, n-au luat decât valuta din casă, ţigări şi sticle de băutură. Apoi… apoi ne-au silit să ne scoatem batistele, ne-au întins câte o sticluţă, bănuiesc că erau pline cu cloroform, şi la ordinul lor am turnat câteva picături pe batiste. Am încercat să torn cât mai puţin, mi-am dat seama că urmăresc să ne adoarmă, dar ne-au obligat să turnăm mai mult. Tot sub ameninţare le-am dus la nas. Vrând-nevrând, am adormit. Pe urmă ştiti…

— Ce părere aveţi, l-am chestionat eu, dacă nu v-aţi fi supus ordinelor primite, ar fi tras?

— Cu siguranţă, răspunse Seceleanu. Pistoalele erau prevăzute cu surdină.

— De unde ştiţi?

Seceleanu se fâstâci.

— Vedeţi… erau mai lungi decât cele obişnuite, aveau aşa. Un fel de… de manşon aplicat pe ţeavă. Am văzut şi la cinema şi la televizor. Sunt sigur că aveau surdină…

Seceleanu părea parcă vinovat.

— Cu siguranţă că erau prevăzute cu surdină, l-am consolat. Cum arătau tipii? I-aţi putea descrie?

Responsabilul se gândi puţin.

— Cam de aceeaşi înălţime toţi. Parcă ceva mai înalţi decât mine. Eu am 1,70, ei poate 1,75–1,80. Semănau foarte bine între ei. Parcă ar fi fost fraţi sau…

— Sau?

— Sau erau machiaţi.

— Cum adică?

— Aveau feţele ceva mai albe ca majoritatea

oamenilor. L-am privit atent pe cel care s-a „ocupat” de mine şi, uite, dacă stau acum să mă gândesc, pot să jur că îşi modificase nasul…

— Nasul?

— Da… Ştiți, se poate face foarte uşor, se însufleți Seceleanu. Actorii procedează destul de des astfel, folosesc amidon. Nasul ăstuia era prea mare şi de o formă neobişnuită, parcă prea… prea drept aş zice. Privit atent, se observa. De departe, însă, de la câțiva metri, n-ar fi dat însă de bănuit. Şi sprâncenele cred că erau puse. Aveau nişte sprâncene groase, exagerat de negre…

— Mda…

M-am gândit puțin, apoi l-am întrebat:

— Semănau bine unul cu altul, sau numai oarecum?

— Semănau bine, chiar foarte bine.

— Vocile aveau ceva comun?

— Nu, nu prea…

Seceleanu se opri puțin, apoi adăugă:

— Tovarăşe căpitan, ştiți, s-ar putea ca eu să greşesc pe ici, pe colo, eram atât de… de speriat, de înfricoşat, nu mai ştiu nici eu ce să zic…

— Nu-i nimic. Deocamdată sunteți singurul care i-a văzut de aproape, aşa că fiecare amănunt e prețios… tot ce vă amintiți. Chiar dacă ceva nu va corespunde poate, ne va sluji la ceva. Continuați vă rog.

— Dar nu sunt singurul. Mai e şi Stela!

L-am privit o secundă pe Lupu, apoi m-am hotarât să-i spun direct:

— Stela Vasiliu a decedat aseară, în somn. Suferea de cord şi doza de somnifer a fost prea mare.

Seceleanu putu să continue abia peste un sfert de oră. Nu-i cunoşteam relațiile cu Stela Vasiliu, totuşi părea deosebit de afectat de moartea ei. Poate prea afectat.

— Hainele pe care le purtau nu părea de producție românească, reîncepu el. La mine în magazin vin numai

străini. Aşa am început să le cunosc modul de a se îmbrăca. Poate… poate că şi ăştia erau străini!

— Vorbeau româneşte, nu?

— Da, dar cu accent.

— Ce fel de accent?

— Ce fel de accent? Nu, n-aş putea să vă spun exact… Puțin gutural, puțin mai apăsat pe „r”… Nu, se răzgândi Seceleanu, totuşi nu erau străini!

— Erau sau nu erau? interveni Lupu agasat.

L-am privit în treacăt şi s-a potolit.

— Dacă mă gândesc bine, înclin să cred că nu erau străini, afirmă Seceleanu cu mai multă hotărâre.

— Ce vă face să credeți?

— Topica propozițiunilor. Aşa de exemplu, cel din faţa mea, mi-a spus, îmi reamintesc perfect, aproape cuvânt cu cuvânt: „Nu e nevoie să ridici mâinile, stai liniştit în poziția în care eşti. Casa de bani e deschisă?” Marea majoritate a străinilor care au învățat româna spun de cele mai multe ori „este” şi nu „e“, deoarece aşa au învățat, forma corecta, literară a verbului „a fi“. Chiar după multă vreme de şedere în România, străinii continuă să nu folosească abrevierile limbajului nostru de toate zilele… Şi, revenind la topică: ordinea cuvintelor în propoziție era normală, cea pe care ați folosi-o dumneavoastră, eu sau un oarecare. De exemplu, nemții sunt înclinați să dea curs obişnuinței şi să „arunce“ verbul la sfârşitul propozițiunii, şi aşa mai departe… Sunt foarte rar străinii care vorbesc româna fără a greşi acordul unor articole sau folosesc toate terminațiile corect…

— Şi cum rămâne atunci cu accentul?

— Poate l-au mimat intenționat, se hazardă Seceleanu.

— Da, e foarte posibil… Tovarăşe Seceleanu, ne mai puteți da şi alte amănunte? Culoarea hainelor, de pildă?

— Da. Primul purta un costum gri, cu carouri foarte discrete „Prince de Galles“. Cravată foarte albastră,

cămaşă albă… Ceilalți doi… nu-mi prea amintesc exact cum erau îmbrăcați. Ceilalți doi… parcă aveau sacouri albastre, cu nasturi de metal galben… Dar nu, nu sunt sigur…

— Să revenim atunci la cel care s-a ocupat de dumneavoastră. N-ați observat nimic altceva?

— Nu.

— Purta inele, de exemplu, sau verighetă?

— Nu, nu purta… Ah! purta ceasul la mâna dreaptă!

— Perfect, e un indiciu! Altceva?

Seceleanu făcea eforturi vizibile să-şi amintească. L-am tratat cu o țigară şi am aşteptat cu răbdare. Au trecut minute în şir, dar nu reuşi să-şi mai aducă aminte de nimic. Am încercat atunci să-l ajut:

— Spuneați că v-a cerut o țigară Pall Mall. Cu sau fără filtru?

— Fără filtru.

— N-ați observat, avea degetele mâinii stângi îngălbenite de nicotină?

— Nu, n-am observat.

— Dar dinții, cum erau? Albi, îngălbeniți?

— Ah, înțeleg… Vreți să vă dați seama dacă fuma mult, nu-i aşa? Dar la ce vă poate folosi?

— Orice poate folosi. Gândiți-vă că nu ştim mai nimic despre ei. Că au dispărut într-un oraş cu două milioane de locuitori. Trebuie să-mi fixez cât mai multe puncte de reper, chiar dacă ele sunt uneori neînsemnate la prima vedere…

— Să încerc să-mi amintesc atunci… Dinții? Îi avea albi. Zâmbea tot timpul, ca într-o reclamă pentru Odol. Din când în când, strălucea un dinte de aur, mai în fundul gurii…

— Deci o măsea. Sus sau jos?

— Jos.

— Să mergem mai departe. Vocea – groasă? subțire?

— Aş zice groasă.

— Spuneați că v-a aprins o țigară şi…

— Mi-am amintit! exclamă Seceleanu, întrerupându-mă. Avea o brichetă aurie, marca „Ivelo“!

— Ei, vedeți câte amănunte ați observat? oamenii își schimbă ușor hainele, dar dinții, ochii, vocea, mai greu. Nici de obiectele personale, cum ar fi bricheta, nu se despart cu prea multă ușurință. Știți ce, tovarășe Seceleanu? Așezați-vă la biroul meu și scrieți pe hârtie tot ce vă amintiți, n-are importanță ordinea. Totuși, dacă vreți, începeți de la cap. Apoi, coborâți până la picioare, descriind fiecare element pe care l-ați reținut. Principalul e să vă amintiți cât mai multe. Am să vă trimit cafea și sandvișuri. E-n ordine?

Seceleanu înclină din cap. L-am lăsat singur și am trecut alături, luând și magnetofonul cu noi. Lupu prepară două cafele zdravene; am potrivit banda și am declanșat magnetofonul. Am ascultat de câteva ori interogatoriul lui Seceleanu, căutând sa ne întipărim bine în minte fiecare detaliu. Deși retinuse destul de multe lucruri, sunt sigur că dacă ar fi trăit Stela Vasiliu, și dacă ne-am fi permis s-o interogăm, am fi aflat și mai multe. Femeile au un simț al observației deosebit de dezvoltat, mai ales atunci când e vorba de îmbrăcăminte. Am întâlnit cazuri când femeile și-au amintit, după luni de zile, ce anume toaletă purta cineva într-o anumită seară. De altfel, femeile, spre deosebire de majoritatea bărbatilor, își reamintesc mult mai repede și mai exact detalii privind mediul înconjurător în clipele de mare tensiune. Unele sunt capabile să reproducă, aproape cuvânt cu cuvânt, discuții întregi. Bărbații căsătoriți vor recunoaște poate că soțiile lor le reamintesc, după ani, cuvinte și împrejurări de cele mai multe ori neconvenabile…

Peste două ore bune, Seceleanu își termină de scris declarația. L-am lăsat să plece și am citit cele câteva pagini scrise mărunt. Nimic nou, în afara unei observații: cel de al treilea necunoscut, individul numărul trei deci, știa la perfecție germana. Când

intrase în magazin clienta inoportună i-a spus, corect: „Bună seara, îmi pare rău, dar magazinul este închis, ați venit prea târziu“.

M-am întins pe canapeaua din birou şi am început să meditez. Lupu plecase să aducă rapoartele de expertiză. Eram aproape sigur că n-au fost descoperite amprentele necunoscuților. Deşi ei nu purtaseră mănuşi, evitaseră să atingă ceva. Se folosiseră de cei doi vânzători, chiar pentru umplerea geamantanului şi a servietei. Oare nu cumva strecurase Stela Vasiliu atunci şi microfilmul în servietă? Am reținut amănuntul pentru Bătrânul.

Acțiunea fusese gândită în amănunțime, cu multă vreme înainte, totul fusese organizat minuțios. Mi se părea evident totuşi că lovitura nu era opera unor profesionişti. Aceştia şi-ar fi luat mai multe măsuri de precauțiune, ar fi lăsat pe cineva afară să supravegheze intrarea, să... Dar dacă acea „clientă“ care vorbea germana era de-a lor? Dacă intrase pentru a anunța o primejdie? Nu, nu părea verosimil, după apariția ei nu se petrecuse nimic. Şi totuşi, ce tupeu! Sute de oameni pe stradă, magazinul luminat *a giorno*, vitrina uriaşă, riscul ca în orice clipă să apară cineva incomod... Da, Seceleanu avusese dreptate probabil că niciunul dintre cei trei nu s-ar fi dat în laturi să tragă... Altfel, surdinele nu şi-ar fi avut rostul. Am întins mâna şi am luat de pe birou referatul întocmit de Lupu. Fuseseră sustrase sume importante, de ordinul miilor. Aproape contravaloarea câtorva turisme Mercedes. Ce vor face oare cu aceşti bani? La ce-i vor folosi şi unde?

Toate aceste gânduri îmi treceau prin minte, în vreme ce țintuiam cu privirea plafonul proaspăt zugravit al încăperii. Mi-am aprins o nouă țigară – pe vremea aceea fumam cam 30 pe zi – şi am privit fumul care se ridica vertical. Ar fi trebuit să mănânc ceva, mi se făcuse foame. Am încuiat uşa biroului şi am plecat „acasă“.

*

L-am zărit la o masă de la bufet pe colonelul

Dumitrescu, care se întorsese în ziua aceea din concediu. M-a invitat cu un gest să mă aşez la masa lui. În vreme ce mâncam, am încercat să aduc vorba către acest caz, dar s-a împotrivit. Nu vroia probabil să-şi strice cunoscuta-i poftă de mâncare…

Abia sus, în biroul lui, am reuşit să-l pun la curent cu stadiul anchetei. Nu prea era atent, se gândea la altceva, totuşi sunt sigur că reținuse esențialul. Mi-a dat mână liberă să acționez câteva zile, aşa cum voi crede de cuviință, urmând ca abia apoi să facem planul de acțiune, când „anumite lucruri vor începe să se contureze". Am surâs: ce naiba să se „contureze" atât de repede? Trei indivizi machiați care odată ajunşi acasă îşi vor reface mutrele normale. Trei indivizi de aproximativ 1,75–1,80 în înălțime. Trei: unul, doi, trei… Dispăruți într-una din casele capitalei. Într-o vilă sau într-un bloc cu douăsprezece etaje. În centru sau la periferie. În provincie poate. În definitiv, ce i-ar fi împiedicat să vină cu un automobil? De fapt, în mod obligatoriu, trebuia să fi venit cu un automobil… Valiza, servieta, pardesiele, grimajul, nu trec chiar aşa uşor neobservate. Am cerut permisiunea să mă retrag, am coborât scările val-vârtej şi m-am repezit până la „Voiajor".

Staționarea şi parcarea erau interzise pe Bulevardul Trandafirilor, atât în fața cinematografului „Triumf" cât şi magazinului „Voiajor". Însemna deci că, în cazul în care cei trei au venit cu o maşină, nu o puteau parca decât pe strada Melodiei şi, în orice caz, nu prea departe de „Voiajor". Timp de câteva ore am discutat cu locatarii clădirilor din apropierea blocului cu numărul 297. Ridicau din umeri neputincioşi; nu, nu văzuseră, nu remarcaseră, nu observaseră, nu dăduseră atenție… Numai portarul de la 284 şi-a amintit să fi văzut cu o seară în urmă, în jurul orei nouăsprezece, un automobil de culoare deschisă, staționând pentru circa zece minute în față, la 293, exact peste drum de blocul pe care îl avea în pază. Coborâseră din ea trei bărbați? Da,

coborâseră. Nu erau mai mulți? Nu, doar trei. Purtau ceva în mână la înapoiere? Nu-i văzuse la înapoiere…

M-am asezat comod pe unicul scaun din loja lui Ilie Paraschiv, aşa îl chema pe moşneag, hotărât să nu mă mişc de acolo până nu aflu tot ce se putea afla de la el.

— Eşti sigur că maşina a rămas acolo numai zece minute?

— Sigur. Când s-a oprit la venire, eu tocmai plecam sa-mi cumpăr țigări. I-am văzut pe ăia trei coborând. M-am mirat că n-au încuiat uşile. Probabil se întorc curând, mi-am spus.

— Ce-ai făcut pe urmă?

— Nu v-am zis? M-am dus după țigări.

— Cât durează drumul până la tutungerie?

— Ia acolo, trei-patru minute…

— Dus şi întors?

— Numai dusul…

— Cât timp ai stat la debit? Ai plecat imediat?

— Nu, după alte câteva minute, că tocmai venise *Informația,* şi nea Fane le-a numărat întâi. M-am şi supărat pe el că mă ține să aştept. „Bine, nea Fane, zic, mă cunoşti de douăjde-ani de zile, şi mă ții aici în picioare, să aştept până te mocăieşti dumneata cu jurnalele?“

— Când te-ai întors, maşina mai era acolo? i-am întrerupt eu relatarea discuției cu „nea Fane“.

— Tocmai pleca, când am ajuns în dreptul ei..

— Erau toți trei înăuntru?

— Da. Toți.

— Ziceai că nu i-ai văzut la înapoiere!

— Ziceam că nu i-am văzut să ducă ceva în mână! Dacă erau deja înăuntru?!

Portarul se cam supărase că-l iau „la fix“, dar l-am îmbunat cu un pachet de Snagov.

— Şi ce marcă ziceai că era maşina aia?

— Nu prea mă pricep la maşini… Era aşa, alb gălbuie ca untul, dar ce marcă, iaca, nu ştiu.

Ce era să-i fac? Am ieşit cu el în stradă, l-am rugat să privească atent maşinile care trec şi să-mi spună cu care semăna, aşa, ca formă. După părerea lui putea fi şi Volgă şi Opel şi Peugeot şi Buick... Nu se pricepea moşul la maşini şi pace! Înainte să plec însă, tot am mai obținut ceva de la el: autoturismul o luase la dreapta pe Bulevardul Trandafirilor, deci spre Şosea. M-am despărțit de bătrân şi m-am îndreptat către „Voiajor". Magazinul era închis şi sigilat, aşa cum trebuia. Am luat un taxi şi m-am repezit acasă la Seceleanu. Era în pijama, citea ziarele. M-am scuzat că-l deranjez şi l-am întrebat:

— Am uitat ieri, şi nici dumneata n-ai scris în declaratie... Cât a durat toată povestea de aseară, de la intrarea în magazin a celor trei şi până în clipa când v-ați pierdut cunoştința?

— Maximum 6–7 minute, opinie Seceleanu. Totul s-a derulat atât de rapid, încât, în anumite momente, dedublându-mă parcă, aveam impresia că sunt la cinema, la un film de aventuri...

Mi-am luat rămas bun de la Seceleanu.

Da, declarațiile coincideau. 6–7 minute, plus două minute drumul de la automobil la magazin şi înapoi, plus încă un minut-două coeficient de aproximație, fac aproape 10 minute.

Şi, mai departe? Mai departe ce era de făcut? Iată o întrebare pe care nu mi-o puneam pentru prima oară în viață. Din păcate, sunt obligat să mi-o pun des. Prea des poate... Atât în activitatea profesională, cât şi în a mea viață personală. Ce se va întâmpla acum? Cum trebuia să acționez? Care e pasul imediat următor? Variante ale aceleiaşi întrebari... Viața e un lucru foarte frumos, de acord. Cu condiția să nu ne fie îngreunată de alții, să nu ne-o îngreunăm singuri... Dar e totdeauna posibil? În sfârşit, afară e soare, căpitanul Alexandru Adrian „face" pe blazatul – totul e deci în ordine... Am zărit un telefon public, m-am apropiat şi am introdus o fisă. Tonul a

venit imediat, nu mai puteam da înapoi… „Nu poți da înapoi, nu poți da-napoi, biruință sau moarte pentru cei ce nu pot da-napoi“… Mi-am reamintit deodată *motto*-ul unui roman al lui Galsworthy şi am zâmbit. Nu se potrivea de loc. Am format numărul şi am aşteptat să facă apelul. La al cincilea apel, eram hotărât să închid. A… N… D… „Alo? Garajul?“ „Nu, nu e garajul, ați greşit, fiți mai atent“…

Vocea era groasă. O voce de tânăr cu barbă.

4.

Lupu se învârtea prin birou, cu mâinile la spate.

— Napoleon înaintea bătăliei de la Waterloo, i-am aruncat, în timp ce mă prăbuşeam pe canapea.

Cum m-a văzut, s-a repezit la mine:

— Ce facem?

— Ce să facem? i-am răspuns. Meditǎm. Perioada de gestație, ai mai auzit expresia asta?

Lupu trecu peste ironiile mele, destul de căutate.

— Ai vreo idee, ceva, nu putem rămâne aşa, în expectativă, nu putem aştepta să se mai întâmple ceva…

L-am privit amuzat, apoi i-am replicat:

— Nu, n-am nicio umbră de idee. Nici cea mai palidă idee. Ai tu una?

— Niciuna.

— Bine, atunci pune de cafea, l-am „pedepsit” eu.

— Trei cafele! se auzi din uşă vocea Bătrânului. Azi fac eu cinste…

— Să trăiți, tovarăşe maior! Am înțeles! scandă Lupu, înțepenit într-o ostentativă poziție de drepți.

— Vă aveți bine, remarcă Bătrânul.

— Da, bine. Sunt foarte mulțumit de el…

— Ei, care mai e starea de spirit? Ți-a mai trecut? mă întrebă el, aşezându-se pe locul meu, în spatele biroului pe care nu scosesem nicio hârtiuță.

— Uite ce e, Bătrâne, m-am supărat eu deodată. Ce naiba îmi aduci aminte de lucruri pe care aş vrea să le

uit?

— Lasă, lasă, mă linişti el, că-ți trece… Odată, acum vreo 10–12 ani, nu eram căsătoriți pe atunci, m-am certat cu Dana. Vreo patru zile n-am fost om. Ea nu-mi telefona, eu mă ambiționam să n-o caut… Până la urmă însă, mi-am călcat pe mândrie şi am format numărul ei. Peste zece zile eram însurat…

— Interesantă povestioară, am remarcat. Educativă… Pot să pun o întrebare?

— Te rog.

— Îți mai aduci aminte probabil – sunt sigur că-ți aduci aminte, ai memorie bună, nu-i aşa? – cine ți-a răspuns când ai telefonat atunci? Dana?

— Nu.

— Dar cine?

— Maica-sa.

Bătrânul mă privea amuzat, încercând să-şi dea seama unde vreau să ajung.

— A, perfect. Considerăm incidentul închis, cum îi spunea bătrânul preşedinte avocatului apărării…

Îmi luă locul pe canapea şi îşi aprinse tacticos una dintre țigările lui urât mirositoare.

„Alo? Garajul?“ „Nu, nu-i garajul, ați greşit, fiți mai atent“… Vocea era groasă. Provenea dintr-o gură înconjurată cu barbă şi mustăți… Anda nu mă putea suferi când uitam să mă rad într-o dimineață…

M-am întors către el:

— Mai ştiți şi alte parabole instructive, tovarăşe maior?

— Da, mai ştiu una, răspunse el. Un țăran avea o capră. Într-o noapte au venit hoții şi i-au furat-o. Pe vremea aceea nu existau cercetători penali de talia căpitanului Alexandru Adrian, aşa că țăranul nu şi-a mai găsit capra… Tare trist mai era țăranul nostru când se gândea că n-o să-şi mai vadă niciodată iubita lui capră. Şi trist a fost el o lună, două… Nu mai cânta, nu mai mânca cu poftă, muncea în silă. Pe urmă, s-a dus la

târg. Şi-a luat o altă capră şi n-a mai fost trist. Nimerise o capră mai frumoasă, mai blândă, mai…

— Gata cafelele! anunță Lupu, intrând. Fierbinte, amaruie, cu caimac!

Cum am pus ceaşca jos pe farfurioară, evenimentele s-au precipitat. A zbârnâit telefonul, Lupu a ridicat receptorul, şi, în vreme ce ascultam încordat, am zărit pentru prima oară o cută adâncindu-se între sprâncenele lui blonde.

— A fost jefuit magazinul „Voiajor" din Eforie-Sud, bâlbâi el.

M-am uitat la ceas: era aproape opt seara.

La Bucureşti lovitura fusese dată la şapte.

5.

N-am să insist asupra drumului pe care l-am făcut la Eforie-Sud. La ora aceea nu mai decola niciun avion spre Constanța, aşa că am plecat cu maşina. A fost însă un drum frumos. Lupu s-a ambiționat, ca de obicei, să conducă el, e drept că şi şoseaua, neobişnuit de liberă, îl excita, aşa că era să ne răsturnăm de vreo două ori. Dar nu ne-am răsturnat. Ce să-i faci? Probabil că avem şi noi câte o stea pe undeva, pe sus…

La Eforie-Sud magazinul „Voiajor" era amplasat în imediata apropiere a falezei. Probabil că „treimea" – aşa îi botezasem pe cei trei necunoscuți – făcuse o recunoaştere amănunțită şi aici, căci totul mersese ca pe roate, fusese aproape o repetare a loviturii de la Bucureşti. Se petrecuse însă şi un fapt aproape amuzant: unul dintre cei doi vânzători, Vasile Braunner, nu avea batistă la el… Îmi imaginez mutra Numarului 2 – căci el se ocupase, se părea, de Braunner când vânzătorul i-a declarat candid că nu are batistă! Trebuie să fi fost teribil de hazlie… Numărul 2 a fost nevoit să-şi ofere propria-i batistă, pe care am cules-o personal din spatele tejghelei şi am introdus-o într-un tub de sticlă sterilizat, în vederea analizelor.

Lupu s-a declarat dezamăgit de lipsa de „orientare” a Numărului 2, care ar fi putut să-l silească pe Virgil Stere, al doilea vânzător, să-l narcotizeze întâi pe Braunner, folosind batista sa. E drept însă, recunoştea Lupu, asta ar fi dus la o pierdere de timp de 2–3 minute, ori în astfel de cazuri timpul e într-adevăr bani, şi nu numai bani… poate chiar libertate sau viaţă.

Aproape toată noaptea ne-am învârtit prin magazin – ajutaţi de o grupă operativă ce ne fusese pusă la dispoziţie de căpitanul Mihai Vornicu – ridicând amprente, stabilind cu exactitate ce s-a furat, cercetând prin împrejurimi pentru descoperirea vreunui eventual martor, interogându-i pe cei doi vânzători şi pe paznicul care dăduse alarma.

N-am aflat nimic în plus despre „treime”. S-a confirmat numai că Numărul 1 purta ceasul pe dreapta. Ba nu, era să uit, tot am aflat ceva în plus: cei trei erau cu siguranţă machiaţi, Stere declarase că una din sprâncenele Numărului 1 se dezlipise puţin. Dar asta, în loc să simplifice lucrurile, le complicase şi mai mult: Mă gândisem iniţial ca, folosind descrierile celor trei – Seceleanu, Braunner şi Stere să înlocuiesc portretul vorbit al „treimii” folosind procedeul Bertillon, cu ajutorul căruia pot fi descoperiţi cei care îşi schimbă până şi înfăţişarea fizică. Faptul ca s-a confirmat bănuiala lui Seceleanu, că cei trei erau machiaţi, zădărnicea această acţiune. Într-adevar, procedeul Bertillon e eficace când un delincvent îşi modifică aspectul fizic, cu o condiţie însă: să li se facă portretul vorbit înainte şi nu după ce şi l-au modificat.

Cât despre maşina folosită… nimeni nu văzuse vreo masină alb-gălbuie staţionând prin apropiere în jurul orei nouăsprezece, când, la fel ca la Bucureşti, avusese loc atacul. E drept, un Opel-Amiral staţionase aproape un sfert de oră pe stradela din spatele magazinului, dar cei doi martori depistaţi jurau ca era de culoare verde-închis. Bineînţeles că niciunul nu şi-a bătut capul să-i

reţină numărul de circulaţie. Unul dintre ei îşi amintea vag şi cu totul întâmplător că numărul se termina cu 213. Am sunat la biroul de evidenţă dar, către dimineaţă, ni s-a comunicat că niciun Opel de culoare verde închis nu e înregistrat sub acest număr. De altfel, niciun martor nu-i zărise pe cei trei coborând sau urcând în Opel şi nici măcar învârtindu-se prin apropierea lui. Legătura între staţionarea acelui autoturism pe straduţa din spatele magazinului şi cele petrecute la „Voiajor" a fost o simplă supoziţie a mea; poate puţin trasă de păr, dar…

Ca şi la Bucureşti, „treimea" nu luase decât valută, ţigări şi băutură. Speram că pisica, după ce a dat o dată, de două ori cu mustăţile de smântână, va încerca să se înfrupte în continuare, aşa că am sunat de dimineaţă Bucureştiul şi am rugat ofiţerul de serviciu să-i comunice colonelului Dumitrescu rugămintea mea de a da dispoziţii pentru organizarea supravegherii tuturor magazinelor de acest fel din ţară şi să fie alarmaţi totodată toţi vânzătorii, dându-li-se instrucţiuni pentru cazul unei eventuale repetări a loviturilor „treimii". Cu această ocazie am aflat ceva deosebit de interesant: la o jumătate de oră de la reuşita loviturii de la „Voiajor"-ul din Eforie Sud, pe aceeaşi lungime de undă, ca şi în cazul precedent, se emisese un nou mesaj radio. La fel de laconic, el suna aşa: „Varza creşte". Fusese o voce de adolescent, subţirică şi ezitantă.

Nu se primise niciun răspuns. Nu se emisese din Eforie, nici măcar, de pe litoral. Din micuţul parc Ioanid din Bucureşti.

Pe urmă am luat drumul capitalei. Nu l-am mai lăsat pe Lupu să conducă. Nu ţin excesiv la propria mea viaţă, dar am oroare de accidente, de gips şi de doctori.

Imediat după sosire ne-a convocat colonelul Dumitrescu. Bătrânul n-a fost de faţă, primise un caz foarte interesant, pentru care aproape că-l invidiam: la

demolarea unei clădiri vechi fusese descoperit, zidit în pod, scheletul unei femei. Moartea survenise în urma cu peste douăzeci de ani şi Bătrânul trebuia să stabilească în ce împrejurări, când exact şi de catre cine fusese ucisă acea femeie! Cazul ne fusese repartizat nouă, deoarece în acea casă avusese resedința unul dintre rezidenții rețelei „Cercul galben", arestat în urmă cu vreo 12 ani. Cazul era greu dar foarte interesant – un caz de faima Bătrânului. Aşa ceva mi-ar fi plăcut şi mie. Poate lui Lupu nu i-ar fi plăcut, mie, însă, da.

Colonelul care parcă uitase discuția pe care o avusesem chiar în cabinetul lui cu o zi în urmă a început, ca de obicei, repezindu-se în noi: ce-am păzit până atunci, ce facem, dacă facem de ce facem şi dacă nu facem de ce nu facem, ce avem de gând, iar dacă nu avem nimic de gând să-i spunem... I-am spus ce-am făcut şi ce aveam de gând să facem.

În sfârşit, ne-a dat drumul. M-am dus acasă şi m-am culcat. Eram obosit după noaptea aceea infernală şi deosebit de călduroasă, iar drumul cu maşina cu canapele din material plastic, care deveneau lipicioase din cauza propriei noastre transpirații, mă scosese din sărite.

6.

A fost încă o zi fierbinte. Toată după-amiaza am stat cu Lupu cât mai aproape de palele ventilatorului, am băut cafea, am fumat şi am făcut supoziții. Către ora opt am tras şi concluziile. Tot ce se putea reține până în acel moment se rezuma la trei ipoteze contradictorii:

Prima:

Ce trei sunt străini. În acest caz, după succesul loviturilor lor, au două posibilități:

— să mai încerce o a treia şi în acest caz totul se termină repede, deoarece magazinele „Voiajor" sunt acum supravegheate;

— să se lase păgubaşi (ceea ce ar fi mai înțelept

pentru ei) şi să se mulţumească cu ceea ce au obţinut. În această a doua posibilitate, „treimea” putea acţiona din nou în două moduri:

— ar putea să încerce să plece imediat din ţară, şi în acest caz am pune imediat mâna pe ei, intensificind controlul frontierelor; – ar putea aştepta o vreme înainte de a pleca – în funcţie de durata vizelor de pe paşapoarte – şi atunci lucrurile ar deveni mai dificile pentru noi, deoarece e inerent ca trecerea timpului să diminueze cât de cât vigilenţa vameşilor.

Varianta „străini” ni se părea destul de forţată şi destule argumente pledau împotriva ei: faptul că cei trei vorbeau perfect româneşte, mimând însă accentul străin, poate tocmai pentru a induce în eroare, perfecta cunoaştere a amplasamentului celor doua magazine „Voiajor”, a orei lor de închidere… faptul că posedau revolvere cu surdină, destul de greu, dacă nu imposibil de introdus în ţară etc. Mie personal mi se părea absurdă până şi ideea ca nişte straini să vină să-şi procure valută la noi. Ce-i drept, lumea e plină de tot felul de escroci şi de aventurieri care, hăituiţi de poliţiile diferitelor state, de Interpol, sunt siliţi să-şi mai modifice obişnuitele procedee de lucru, să caute procedee mai ingenioase, pline de surprize… E drept, puteau avea şi complici români, dar nu, totul se complica atunci, devenea prea hazardat. Aveam senzaţia că aici e vorba de o bandă organizată, şi încă de una de neprofesionişti. Niciun indiciu nu coincidea cu metodele de lucru ale profesioniştilor…

A doua:

Cei trei sunt români. Şi în acest caz existau trei posibilităţi:

— să mai încerce repede o lovitură, consecinţele fiind atunci dezastruoase pentru ei;

— să aştepte un timp, înainte de a acţiona din nou, sau să acţioneze altfel;

— să renunțe, mulțumindu-se cu ceea ce obținuseră.

Dacă se potoleau, în afara activității noastre de cercetare şi depistare exista şi o soluție extremă, de ultim moment, şi anume aceea de a-i aştepta până s-ar hotărî să părăsească țara. Nu aveau ce face cu valuta la noi, nu puteau s-o schimbe. Ni se părea evident că ei vor încerca să fugă din țară; dacă ar fi intenționat să rămână ar fi furat pur şi simplu bani româneşti, ar fi dat lovitura la magazine obişnuite, mai mult ca sigur undeva la mari magazine universale, unde sumele adunate în cursul unei zile de vânzare sunt apreciabile…

În primele două variante, cazul „treimii" era, evident, de competența Miliției. Dar exista şi o a treia variantă, care ne îndreptățea intrarea în joc…

A treia:

— cei trei – fie ei români sau străini – acționau ca nişte banali infractori de drept comun, dar în realitate urmăreau cu totul altceva. Şi dacă nu ei, atunci cineva, care le regiza mişcările din umbră – poate chiar fără ştirea lor.
— probă pro: cele două mesaje radio, dacă lăsăm deoparte elementul coincidență.
— probă contra: modul inedit de a acționa al unor presupuşi spioni. Sau totul era astfel gândit, încât să ne arunce pe o pistă falsă?

Ce stiam de fapt despre „treime"?

Ştiam că sunt trei, că au între 1,75–1,80 în înăltime, că Numărul 1 are dinții albi şi o măsea îmbracată în aur şi că poartă ceasul la mâna dreaptă, ca Numărul 3 cunoaşte bine limba germană. Din declaratiile lui Seceleanu mai reieşea că Numărului 2 îi plăcea ginul, pe care îl bea – după propriile afirmații – sec, fără lămâie, doar cu câteva cuburi de gheață… Cam puțin pentru a ne sluji la ceva…

Ecuația avea înfiorător de multe necunoscute: unde locuiesc cei trei? În Bucureşti, în alt oraş? În cel din

urmă caz, în care regiune a tării? Care dintre cei trei e şeful sau nu e niciunul? Au şi alți complici? Ce marcă are maşina pe care o folosesc? Al lor era Opelul-Amiral de culoare verde-închis, care fusese zărit pe stradela din spatele magazinului „Voiajor" din Eforie-Sud? Ce aveau de gând să facă în viitorul apropiat?

Care? De ce? Ce? Când?

Zeci de întrebări fără răspuns, întrebări pe care ni le aruncam unul altuia cu o plăcere aproape bolnăvicioasă. Am discutat şi ne-am ciorovăit apoi multă vreme, totuşi nu am reuşit să închegăm un plan de acțiune acceptabil. Am căzut de acord asupra unor măsuri de primă urgență, pe care Lupu urma să le ia încă în dimineața următoare: intensificarea supravegherii frontierelor, controlul tuturor autoturismelor marca Opel-Amiral de culoare verde-închis (căci numărul terminat în 213 nu ne putea folosi la nimic, era evident fals) etc.

Ne-am despărțit târziu. Lupu avea bilete de la nouă şi cincisprezece la cinema – în ultima vreme îl pasionau tragediile antice, era prieten pe atunci cu o studentă la Istorie, care îi mărturisise că s-a îndrăgostit de el deoarece semăna cu Alexandru Macedon, singurul personaj mare al antichității care fusese blond. Eu nu aveam bilete la cinema şi nici vreo prietenă la Istorie, aşa că m-am dus să ma plimb singur la Şosea.

În vreme ce treceam agale pe Bulevardul Trandafirilor, mi-am adus, nu ştiu de ce, aminte de „doctorul" care se spânzurase în Pădurea Băneasa şi de viața căruia mă interesasem până în urmă cu câteva zile. Nu, nu puteam fi de acord cu modul în care procedase... Când te sinucizi din dragoste, nu laşi pe pernele maşinii un bilet cu scrisul prea citet pentru un doctor, prin care declari că lipsa de inimă a unei femei – căreia îi declari şi numele! – te-a determinat la acest gest disperat... Mai ales când femeia aceea are 55 de ani şi declară cu mâna pe inima că nu te-a văzut în viața ei... Dar doctorul în

casa căruia fusese găsit un ingenios cod secret devenise obiectul neînsufleţit al studiilor maiorului Teodorescu, aşa că…

M-am aşezat pe o bancă prost luminată şi mi-am aprins o ţigară. Nu era mai nimeni în jur. Pe partea cealaltă a bulevardului sclipea din când în când jarul unei alte ţigări, din care cineva, aşezat pe o banca de asemenea scufundată în beznă, trăgea rar. Am urmărit o vreme arcul de cerc pe care îl descria punctul incandescent şi apoi poate nu i-aş mai fi acordat prea mare atenţie dacă persoana din întuneric n-ar fi început să aprindă chibrituri, căutând ceva sub banca pe care stătuse până atunci. Am traversat, hotărât să-i dau o mână de ajutor. În definitiv, prin natura profesiunii mele, mă pricep mai bine decât mulţi alţii să caut obiecte pierdute sau dispărute.

Am fost plăcut surprins să constat că „păgubaşul", din beznă era o tânără femeie de cel mult 30 de ani. Îşi pierduse un cercel – erau din nou la modă clipsurile – la care ţinea, nu pentru că avea un diamant de o mărime apreciabilă, ci fiindcă îl avea de la bunica ei. L-am descoperit în mai puţin de cinci minute şi apoi ne-am îndreptat împreună către centru. Cu această ocazie mi s-a confirmat din nou una din multele mele teorii despre femei, şi anume că acestora le place să-şi complice viaţa singure. Într-adevăr, cu toate că noua mea cunoştinţă îmi spunea că ieşise numai pentru o scurtă plimbare, poşeta ei cântărea grozav de greu. Cu toate acestea nu i-am dus-o eu, în afară de doctori, nu-i pot suferi nici pe bărbaţii care cară poşetele femeilor, numai pentru a-şi demonstra cavalerismul…

La lumina mai vie din oraş mi-am dat seama că cea pe care o însoţeam era mult mai frumoasă decât sperasem. O chema Alina Barbu şi era profesoară de liceu. M-a întrebat cu ce mă ocup. Ce era să-i spun? I-am spus că sunt cercetător. Sper că nu m-am îndepărtat prea mult de adevăr…

Înainte de a ne despărți am întrebat-o așa, printre altele, dacă îi plac tinerii bărboşi. Mi-a răspuns că îi detestă.

În noaptea aceea am dormit bine.

7.

Au trecut, una după alta şi la fel de lungi, trei zile. În dimineața celei de a patra, m-a chemat colonelul Dumitrescu. Am intrat la el pregătit de orice. M-am crispat puțin când l-am văzut zâmbindu-mi. Îi mai admirasem eu zâmbetul acela şi cu alte ocazii şi-mi mi dădeam seama cam ce-ar putea să urmeze, totuşi m-am înşelat. Da, talentul meu de fizionomist capota în fața colonelului, şi el se pare că o ştia…

Zărisem din prima clipă un bărbat uscățiv şi brunet, pe care nu-l mai văzusem până atunci; cufundat într-unul dintre fotoliile din fața biroului, acesta mă privea cercetător, totuşi nu i-am dat prea mare atenție până în clipa în care colonelul făcu prezentarile: era maiorul Petre Nedelcu de la Miliția municipiului Braşov. Maiorul a devenit pentru mine un personaj extrem de interesant, în clipa în care am aflat că se ocupa cu cercetarea unui anumit caz. Despre ce era vorba? La poalele pitorescului munte Tâmpa, în spatele unui mic restaurant cu grădină, renumit pentru orchestra sa de țigani, care interpreta orice melodie de muzică uşoară, exclusiv din țambale, fusese descoperit, exact în seara în care eu căutam un anumit cercel, cadavrul unui om de afaceri american, Albert Schwartz, sosit în țară pentru tratative comerciale. Se pare că acest Schwartz îşi dedicase viața vânzării scaunelor fabricate din metal şi vopsite astfel încât să imite la perfecție lemnul. Om de modă veche, nu obişnuia să-şi plătească micile cheltuieli cu cecuri, la fel cu majoritatea conaționalilor săi, preferind plata *cash*, adică în bani-gheață. Procedase astfel şi la Braşov, vreme de cinci zile. În a şasea, nu mai avusese posibilitatea s-o facă deoarece fusese împuşcat cu un

revolver prevăzut cu surdină. Un glonte îi pătrunsese în ceafă, de la foarte mică distanță, ieşise prin orbita ochiului stâng şi poposise în trunchiul unui brad din apropiere.

La cercetarea cadavrului, maiorul Nedelcu găsise asupra lui un imens portofel din piele de crocodil înțesat cu documente personale, tăieturi din ziare străine, în care se analizau pe larg succesele şi perspectivele comerțului de scaune din metal, fotografii ale unor tinere dansatoare în poziții destul de echivoce pentru nişte ființe care au renunțat la orice îmbrăcăminte, şi o mulțime de chitanțe. Pe Nedelcu l-a frapat faptul că excentricul bătrânel, care avea prostul obicei să poarte eu el mari sume de bani, nu avea de astă dată nicio bancnotă în portofel sau în buzunare.

Portofelul, confecționat se pare dintr-o reptilă întreagă, se odihnea pe masa colonelului. Nedelcu, citind în buletinul nostru informativ despre pasiunea celor trei clienți ai mei pentru valută, considerase necesar să se deplaseze în Capitală. Iată un om demn de admirația mea, mi-am spus în gând, privindu-l pe maiorul care îmi devenise pe neaşteptate foarte simpatic. I-am cerut şefului meu permisiunea de a analiza conținutul portofelului.

— Ia-l cu totul, tovarăşe Adrian. La sugestia mea, maiorul Nedelcu a renunțat la cercetările sale în favoarea noastră. Ia te rog şi proba dactiloscopică ridicată de pe portofel.

— Amprentele lui Schwartz nu le-am mai adus, completă maiorul. Proba pe care o vedeți nu-i apartine însă, şi pare a fi destul de proaspătă…

Le-am mulțumit, mi-am cerut permisiunea să plec şi apoi m-am retras în biroul meu unde Lupu şedea ca pe jăratec. Am aruncat portofelul pe masă şi el o început pe loc să-i devoreze conținutul.

Profitând de faptul că am întotdeauna în sertarul biroului o lupă destul de puternică, am cercetat cu

ajutorul ei fotografia deja mărită a amprentei. Reprezenta impresiunile unui deget arătător de la mâna stângă, cu detaliile papilare deosebit de bine evidențiate. Niciodată nu văzusem până atunci detalii papilare atât de variate, aveam impresia că natura adunase pe un singur deget toate tipurile de desene papilare: „podețuri“, „insule”, „cârlige”, „segmente” de linii continue şi punctate se vedeau deosebit de clar, aproape fără nicio „mânjire“…

Cu toate acestea, n-am reuşit să descifrez în ele numele celui ce le lăsase. Dar sunt obişnuit cu eşecurile…

Am trimis proba dactiloscopică la cartotecă, prin amabilitatea lui Lupu, care a ieşit bombănind. Da, nu-i plăcut să fii deranjat în toiul unei ocupații interesante cum ar fi, de exemplu, lectura unei declarații vamale…

Declarația pe care o admirase până atunci Lupu fusese emisă de vama aeroportului Băneasa şi reieşea din ea că domnul Albert Schwartz adusese cu sine o broşă de aur în formă de stea, pe care fantezia bijutierului încrustase câteva zeci de diamante de mărime mijlocie.

N-am avut încotro. În aşteptarea rezultatului pe care aveau să mi-l comunice cei de la cartotecă, ne-am deplasat la vamă. În drum, l-am luat cu noi şi pe căpitanul Stelian Zissu, expert în desen. Omul acesta era în stare să-ți deseneze, pe baza unei descrieri orale, cele mai diferite lucruri. A ascultat cu urechile ciulite descrierea pe care vameşul ce emisese declarația vamală o făcea bijuteriei. Unele completări de amănunt le-a făcut şi şeful vămii, un mai vechi cunoscut al meu. Se întâmplase să fie pe acolo la sosirea bogătaşului american şi îi atrăsese atenția frumoasa bijuterie. Aşa se face că, înapoiați la birou, Zissu a desenat broşa în mărime naturală. Foarte frumoasă broşă! Imita cu fidelitate stelele de argint pe care şerifii din SUA au obiceiul să le poarte agațate în partea stângă a

pieptului. Fusese oare Albert Schwartz şerif? Puțin probabil, dacă ar fi să dăm crezare zecilor de fotografii făcute cadavrului, din toate unghiurile posibile, fotografii pe care maiorul Nedelcu avusese amabilitatea să le lase pentru mine, înainte de a se înapoia la treburile sale.

L-am rugat pe Zissu să-mi facă cadou opera sa de artă, chiar fără dedicație, şi n-am fost prea uimit când am auzit că nu are nimic împotrivă. Surpriza acelei zile avea însă să mi-o facă Lupu, care dăduse o fugă până la evidența centrală şi se înapoiase fluturând victorios o fişă.

Pe fişă se lăfăiau amprentele tuturor degetelor unui anume Vasile C. Vasile, de profesiune desenator tehnic. Am privit atent fotografia individului care se îndeletnicea în timpul liber cu escaladarea unor ferestre uitate deschise şi cu simplificarea vieții celor ce domiciliau în spatele acelor ferestre, prin reducerea numărului obiectelor de artă ce le împodobeau locuința şi trebuiau şterse de praf din când în când…

Am comparat amprenta degetului respectiv cu cea lăsată pe portvizitul americanului: coincidea până la cel mai mic amănunt. Deşi am analizat multă vreme atât fişa cât şi fotografia amicului Vasile C. Vasile, n-am reuşit să-mi formez o părere completă asupra dumnealui. Faptul că avea 1,78 metri înălțime m-a frapaț însă în aşa măsură, încât am hotărât să-l cunosc mai îndeaproape.

Lupu jubila:

— Şedința continuă, domnilor jurați! exclamă el, imitându-l pe „marele maestru al combinațiilor”, Ostap Bender.

— Da, dar eu conduc parada, l-am liniştit. Aşa că am să mă duc să-i fac o scurtă vizită domnului Vasile C. Vasile, la domiciliul din strada Orientului 13…

— De ce nu mă iei cu tine?

— Lasă, stai aici, pari palid… A, era să uit… Dacă mă

caută cumva la telefon o voce care se recomandă Alina Barbu, ai grijă să nu-i spui că „tovarăşul căpitan” e plecat în cutare loc... Uite, am să-ți spun ceva strict confidențial... Pentru persoana respectivă sunt cercetător ştiințific. Spune-i că sunt undeva, în subsolul Bibliotecii Academiei, suflu praful secolelor de pe un incunabul îngalbenit. Dar diseara pe la nouă, mă poate găsi acasă. Mă rog, te descurci tu, că eşti baiat deştept şi de viitor!

— A, de aceea blazatul căpitan pleacă singur! Ca să rămână bietul locotenent pe post de telefonist!...

— Dacă ai stii ce încredere am în talentul tău! am exclamat ieşind.

8.

M-am abătut din drum pe la „Ciclop” şi am avut o a doua surpriză din ziua aceea: mica mea „gărgăriță” de culoare albăstruie era gata! Nu-mi place forma acestui automobil, dar îmi fac destul de bine treaba cu el. Mă leagă şi multe amintiri de Volksvaggen-ul meu... Aşa, de exemplu, nici astăzi n-am înlocuit parbrizul din spate, în centrul căruia se lăfăie o găurică de diametrul unui glonte obişnuit. Dacă era după mine, nu scoteam nici glontele din spătarul canapelei, unde se oprise cu câțiva ani în urmă, dacă n-aş fi avut nevoie de el ca probă într-un anumit proces...

M-am suit în maşină şi i-am dat un bobârnac maimuței de pluş, pe care cineva o spânzurase de oglinda retrovizoare, cu mai bine de o jumătate de an în urmă. Am introdus cheia de contact, motorul a început să mormăie satisfăcut şi m-am angajat pe Bulevardul Magheru, îndreptându-mă spre strada Orientului. După câteva sute de metri însă, am tras pe dreapta, am desprins maimuțica de la locul ei şi am pus-o în buzunarul portierei. Eram hotărât s-o fac cadou cu prima ocazie unui tânăr cu barbă. Poate lui îi va aduce noroc...

În strada Orientului, la numărul 13, era o casă fără etaj, construită prin anii 20. Am sunat la intrare, apăsând butonul uneia din cele două sonerii, carora le lipseau cărțile de vizită cu numele locatarilor. După câteva minute de aşteptare, uşa s-a deschis pe jumătate şi am zărit o bătrânică cocârjată. N-am considerat necesar să trag piedica revolverului pe care-l luasem cu mine pentru orice eventualitate.

— Domnul Vasile e acasă? am întrebat-o pe bătrâna care clipea des, parcă orbită de lumina vie de afara.

— Domnul Vasile? se arătă ea mirată. Dar domnul Vasile nu mai locuieşte de mult aici.

Nu mă aşteptam să primesc o astfel de lovitură din partea unei ființe care părea atât de inofensivă.

— Nu? Probabil că figura mea exprima o durere nemărginită, căci gazda m-a poftit să intru înăuntru. Am luat loc într-un fotoliu cu arcurile plângătoare, la invitația ei, bineînțeles. N-am putut evita o dulceața din cireşe amare, prea dulce pentru gusturile mele, aşa că m-am resemnat s-o savurez.

— Şi nu ştiți unde s-a mutat?

Batrânica nu ştia.

— Tare simpatic mai era domnul Vasile, se extazie ea. A plecat de vreo şase luni de la mine şi de atunci nu l-am mai văzut... Patru ani a stat ici şi, deodată, s-a mutat!

— Probabil fără să spună care e noua lui adresă.

— Fără. Nici scrisoarea nu ştiu unde să i-o trimit.

Am ciulit urechile, dar am lăsat să treacă câteva secunde înainte de a o întreba:

— A primit o scrisoare în lipsă?

— Da, o scrisoare mică...

Amfitrioana mea se ridică, se îndreptă cu paşi mărunți către un scrin de pe vremea bunicii, cotrobăi într-un sertar şi scoase la iveală un plic alb, mic. Am văzut dintr-o dată că e o felicitare de Paşti înăuntru. Se pare că soarta ținea cu mine în ultima vreme: pe spatele

plicului era trecută adresa expeditorului. Mai precis a expeditoarei: Elena Baal. Str. Tubei nr. 4.

Am să trec acum peste înduioşătoarea scenă a despărţirii căpitanului Adrian de băbuţa cocârjată. Ea va fi povestită poate cândva, de către biograful meu, într-o cărţulie din colecţia *Bărbaţi celebri*…

Elena Baal din str. Tubei nr. 4 era acasă. Ocupa o garsonieră la etajul trei al unui bloc modern, pe al cărui perete exterior se lăfăia un imens mozaic, din care tineri secerători şi dalbe copilițe de-ale lui Alecsandri priveau placizi vânzoleala circulației bucureştene.

Auzind că mă interesez de Vasile C. Vasile, Elena Baal ulterior (şi când spun ulterior, înțeleg următoarele două minute) m-a rugat să-i spun Nelly – s-a interesat imediat dacă sunt de la Miliție. Răspunsul meu a fost bineînțeles negativ. Cum puteam fi de la Miliție, când tocmai sosisem din străinătate cu un frumos cadou pentru vechiul meu prieten Sile, cu care fusesem coleg de primară?

— Aţi fost colegi de primară? Vai, ce interesant! Dar păreți mai tânăr decât Lică…

— Lică a rămas de câteva ori repetent într-a doua, am lămurit-o eu imediat. S-a îmbolnăvit de pojar, apoi de vărsat de vânt, scarlatină şi tuse măgărească. În fiecare an dădea peste el câte o boală de-astea şi el, pac! rămânea repetent…

— Vai săracu' Lică!… îl căina Nelly lăcrimând într-un colț de batistă cu monogramă. Săracu' Lică..

Deodată însă, exact ca atunci când un ciclon întâlneste cu totul întâmplător un perfid anticiclon şi vremea se dă peste cap, atitudinea ei se schimbă radical. Din senin, începu grindina…

— Porcul! N-a mai dat pe aici de-un an! se lamenta ea îndârjită. A dat de trai bun şi de maşină şi n-a mai vrut să ştie de mine care i-am adus pachete de țigări când a zăcut la Văcăreşti! S-a mutat fără să mă anunțe, măgarul, şi de atunci s-a dat la fund…

Am compătimit-o pe neconsolata Nelly cum m-am priceput, apoi am întrebat-o:

— Şi chiar n-a mai dat niciun semn de viață de un an?

— N-a mai dat. O singură dată ne-am întâlnit față în față pe Bulevard şi animalul s-a făcut că plouă, că nu mă cunoaşte!

— Şi nu ştii unde stă acuma?

— Nu ştiu… E drept, l-am mai văzut eu o dată, acum vreo trei luni. L-am urmărit şi l-am văzut intrând într-un bloc de pe Calea Victoriei, dar habar n-am dacă stă acolo sau nu. Ce mă interesează?

— Care bloc?

Nelly mi-a explicat în care bloc l-a văzut intrând pe Vasile C. Vasile. Îl ştiam – jos era o florărie – în apropiere de intersecția cu Calea Griviței. Mi-am luat rămas bun.

— Dar dumneavoastră, săracu', care veniți din străinătate, poate n-aveți unde sta, mă plânse Nelly, îngrijorată de soarta bietului călător încărcat cu pachete cu cadouri de peste mări şi țări. Să ştiți că, fiind prieten de primară cu Lică, chit că acum nu mai pot să-l sufăr, v-aş putea adăposti aici vreo câteva zile, dacă „garsoniera" mea nu vi se pare prea mică…

Am fost nevoit s-o refuz pe biata Nelly. De altfel, i-am explicat, aveam o cameră reținută la Hotel Lido. Mi-a promis că mă caută acolo într-o seară. Poate m-o fi şi căutat…

M-am repezit pe Calea Victoriei. Din fericire, Nelly îl văzuse pe „Lică" intrând chiar în blocul în care acesta închiriase un apartament. Numele lui figura pe lista locatarilor. Am sunat la uşa apartamentului 39, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Am coborât scările fără grabă. Nu ştiam ce să fac. Să-l aştept? Dar dacă e încă la Braşov, sau în alta parte?

M-am hotărât să mă întorc la birou. Socoteala de acasă nu se potriveşte însă cu cea din târg. În vreme ce

rulam încet pe Calea Victoriei, am zărit-o pe Alina ieşind de la Palatul Telefoanelor. Ne-am îndreptat apoi împreună spre Băneasa. Îmi place foarte mult restaurantul Parcul Privighetorilor, chiar dacă pe undeva, nu prea departe, un „doctor" se „spânzurase" cu puțină vreme în urmă de o creangă de copac, prin intermediul unei frânghii de rufe. În definitiv, morții cu morții, viii cu viii. Alina era mult prea vie pentru a-mi putea permite să mă gândesc măcar o clipă la un „doctor" mort.

9.

M-am îndreptat din nou către locuința lui Vasile C. Vasile a doua zi, pe la zece şi jumătate. Lupu mă însoțea. Am urcat până la etajul VII pe scări. Lupu pretindea că nu ne-ar strica puțină mişcăre după atâtea zile de birou, aşa că m-am luat după el. Ajunşi sus, gâfâiam de-a binelea, deşi ne reglasem respirația în funcție de ritmul paşilor. Am sunat la uşa apartamentului 39, am aşteptat câteva minute, dar nimeni n-a binevoit să ne deschidă. În clipa în care ne lăsam păgubaşi, am auzit zgomotul caracteristic al liftului. Uşa se deschise şi în fața noastră îl zărirăm pe Vasile C. Vasile în persoană. L-am recunoscut într-o clipă. Fotografiile pe care le fac specialiştii miliției sunt deosebit de reuşite. Numărul 3, căci el era Vasile C. Vasile – cazierul lui atesta că are cunoştințe de limba germană – şi-a dat seama probabil că cei doi din fața uşii sale nu veniseră să-i facă o vizită protocolară. (După multa vreme, Lupu avea să susțină că alura lui Simon Templar ne desconspirase; nu i-am dat dreptate, deşi anumite persoane de sex feminin se încăpățâneaza să afirme că Lupu e Roger Moore în persoană.) În secunda următoare, Numărul 3 a tras uşa, şi liftul a coborât ca un bolid. Dintr-o privire ne-am înțeles: Lupu a luat-o la goană pe scări în jos, sărind câte şase trepte deodată, în vreme ce eu am apăsat pe butonul celui de-al doilea lift,

care staționa la etajul V, după cum arăta beculețul de deasupra. Niciodată un lift n-a urcat mai greu două etaje şi n-a coborât mai lent şapte, ca atunci... Când liftul aterizase, în sfârşit, la parter, m-am năpustit în hol cu arma pregătită; în aceeaşi secundă îşi făcu şi Lupu apariția.

Parca o văd şi acum pe gospodina aceea încremenită cu plasele pline de pepeni în mâini, care ne privea cu ochii holbați, ca pe nişte nebuni... Am ajuns în stradă exact în clipa în care un Opel Amiral roşu demara cu 90 pe oră, spre indignarea milițianului de la intersecție. Disperarea şi indignarea acestuia se dublase probabil când, după ce am sărit în „gărgărița“ mea parcată pe partea cealaltă a strazii, am întors-o pe doi metri pătrați şi i-am trecut pe sub nas cu aceeaşi viteză.

A început o urmărire ca în filmele de groază. Mă hotărâsem să-l ajung cu orice preț pe Numărul 3 aşa că am apăsat pe accelerație până la limită.

Nici nu ştiu când am ieşit din oraş, angajându-ne pe şoseaua către Ploieşti. Am privit îngrijorat indicatorul nivelmetrului, dar din fericire, aveam rezervorul de benzină plin. Goneam cu 120 la oră şi totuşi mi-am dat seama la un moment dat că încep să rămân în urmă. Am scos brațul stâng sub fereastră şi am încercat să nimeresc unul dintre pneurile Opelului din față. Am tras patru focuri, totuşi Opelul a continuat să-şi vadă liniştit de drum. Nu țintesc prea bine cu mâna stângă, dar am fost oarecum demoralizat. Lupu zâmbi, deschise tacticos geamul lateral şi trase două focuri, câte unul în fiecare pneu din spatele maşinii roşii. Nu se întâmplă nimic, deşi lovise cu precizie. „Cauciucuri compartimentate“, constată locotenentul, lăsându-se păgubaş. Ne-am continuat cursa cu aceeaşi îndărătnicie, semănând panică prin satele străbătute.

Probabil că posturile de control dăduseră alarma, deoarece, la un moment dat, am zărit, într-o fulgerare, cum în fața Opelului sare un agent de circulație,

semnalizându-i să oprească. Noroc însă că s-a dat la timp în lături, altfel Numărul 3 ar fi trecut peste el fără să clipească.

Priveam încordat şoseaua din faţa mea, automobilul roşu care nu părea să aibă de gând să se oprească vreodată şi, la un moment dat, ieşind dintr-o curbă fără vizibilitate, am crezut că am halucinaţii: Opelul devenise între timp roz! Roz ca o bomboană fondantă, dacă aţi văzut cum arată o astfel de bomboană. M-am gândit la început că această transformare e rezultatul reflexiei razelor solare, dar mi-am dat seama că lucrul e imposibil. Lupu era de aceeaşi parere cu mine.

M-a fulgerat apoi ideea că urmăream o altă masina, dar şoseaua nu era prea aglomerată în ziua aceea şi ar fi fost imposibil să fi alergat până atunci după alt iepure. Nedumerit, am redus puţin viteza. Opelul a profitat de ocazie şi s-a distanţat şi mai mult. Am apăsat pedala acceleratorului până la fund. Din timp în timp aruncam o privire spre oglinda retrovizoare: încă de la ieşirea din Bucureşti avusesem impresia că la fantastica noastră cursă de urmărire participă şi o a treia maşină, un Fiat 1300 negru, dacă îmi puteam da bine seama. În momentul când Fiatul negru se apropie mai mult, am observat că în maşina care ne urmărea se află două persoane. Dar, de ce lăsau totuşi cei din Fiat o distanţă atât de mare între noi? Doar automobilul din spate putea dezvolta o viteză mai mare decât „gărgăriţa" mea! Se apropia o curbă periculoasă şi mi-am desprins privirea de oglinda retrovizoare. După ce am depăsit cu bine curba, am privit din nou maşina din faţa şi din nou nu mi-a venit să cred: în faţa mea zbura în cea mai mare viteză un Opel de culoare alb-gălbuie!

Tocmai ieşeam din Comarnic, îndreptându-ne cu maximum de viteză spre Posada, când Opelul care se găsea la 8–900 de metri în faţa noastră, opri brusc. Am privit fulgerător spre stânga şi mi-am dat seama imediat ce urmărea Numărul 3: rapidul de Arad tocmai se

pregătea să oprească în fața semaforului închis. În acel loc, calea ferată ajungea numai la câțiva metri de şosea. Am apucat să-l văd pe Numărul 3 țâşnind din maşină şi năpustindu-se într-unul din vagoane. În acelaşi moment, din sens invers, se repezea spre noi o autobasculantă, aşa încât n-am reuşit să observăm vagonul în care se urcase, dar trei-patru secunde mai târziu abandonam „gărgărița" şi săream amândoi în trenul care se pusese în mişcare; ne-am înțeles din priviri. Lupu o luă la goană pe culoar, pentru a cerceta trenul din cealaltă extremitate.

Gâfâiam cu aceeaşi putere cu locomotiva, aşa încât m-am hotărât să mă odihnesc câteva secunde. Oricum, din tren nu mai putea sări, iar eu luam foc din cauza efortului prelungit şi a concentrării.

Am aruncat o privire pe fereastra vagonului în care nimerisem şi am reuşit să mai zăresc, parcat în spatele „gărgăriței" mele Fiatul 1300, cu ambele portiere din față deschise şi fără niciun pasager. Mi-am scos revolverul şi i-am tras piedica. Mai aveam două cartuşe. Simțeam că în următoarele minute se vor petrece lucruri ciudate.

10.

Din nefericire trenul era destul de aglomerat. N-am crezut niciodată că atât de mulți oameni au treaba la Arad într-o zi de lucru... Mi-am scos capul pe fereastra deschisă a culoarului şi am aşteptat prima curbă: trenul era format din 13 vagoane, dacă exceptam vagonul-restaurant şi pe cel poştal. După calculele mele, următoarea oprire avea să se producă, dacă garnitura nu-şi diminua viteza, după aproximaliv 25 de minute. Trebuia să mă grăbesc, nu aveam la dispoziție decât maximum 4 minute pentru controlul fiecărui vagon din jumătatea de tren ce îmi revenea. Chiar dacă Numărul 3 n-ar fi avut cumva năstruşnica idee să se deghizeze rapid în călugăr franciscan sau în pastor baptist şi tot nu aş fi avut timp să verific cu atenție fiecare pasager şi

fiecare compartiment înainte de prima oprire. Dar dacă porneşti la drum cu convingerea ca nu reuşeşti să ajungi la țintă, mai bine renunți. E un principiu pe care l-am citit într-o culegere de citate şi aforisme extrase din operele unor autori celebri. Aşa că am început să deschid cu mult elan uşile compartimentelor, aruncând priviri indiscrete înăuntru. Am debutat prost: în primul compartiment explorat, un tânăr cu alură de boxer săruta cu patimă o blondină firavă, în vreme ce alți doi călători se prefăceau că dorm duşi. N-aveam timp să caut sub canapele şi nici măcar să-mi cer scuze, dar nici ei n-au dat semne să fi observat ceva.

Aşa-i dragostea – oarbă.

Compartiment după compartiment, am trecut în revistă pasagerii vagonului în care nimerisem, fără să obțin cel mai mic succes. Am trecut în vagonul următor. Aici lucrurile s-au complicat oarecum, era un vagon de dormit. Trec prin strigătele de spaimă ale unor domnişoare bătrâne pe care le-am surprins în febra pregătirilor pentru culcare şi implicit într-o ținută destul de sumară. Din mica mea experiență am tras concluzia că fetele bătrâne călătoresc cu trenul numai pentru a avea ocazia să doarmă într-un vagon-pat. Altfel, ce rost ar avea să se culce la ora prânzului? Țipetele nu prea le-am înțeles însă; la drept vorbind, cel care ar fi fost mai îndreptățit să se sperie era subsemnatul…

Multe uşi erau încuiate, iar însoțitorul vagonului – de negăsit. Am renunțat deci, silit de împrejurări, să-mi bag nasul şi pe-acolo.

Timpul trecea, dar după un sfert de oră nu reuşisem sa controlez decât trei vagoane. Mi-am dat seama atunci ce senzație încearcă un jucător de şah intrat în criza de timp. Cu deosebirea poate că senzația de scurgere rapidă a timpului avea pentru mine cu totul altă importanță; o altă mizã.

Vrând să recuperez din handicap, am început să privesc prin compartimente mai superficial. Înaintam

mai repede, dar în acelaşi timp, senzaţia că Numărul 3 ar fi putut să fie într-unul dintre compartimentele peste care trecusem mai fugitiv, mă teroriza. La un moment dat am ezitat între a mă întoarce şi a-mi continua înaintarea în acelaşi ritm. Însă până la urmă mi-am luat inima în dinţi şi am mers mai departe. După alte zece minute, terminasem şi cu vagonul restaurant. Surescitarea, combinată cu căldura din tren, mă încinseseră grozav, dar am rezistat vitejeşte de a bea una dintre sticlele cu bere brumate pe care ospătarii le distribuiau, valsând, pe mesele ocupate de perechi cufundate în discuţii şi de persoane singuratice ascunse în spatele ziarelor larg deschise. Am trecut mai departe. În clipa în care trenul, fluierând parcă batjocoritor, oprea în gară, rămăseseră exact două vagoane în care nu apucasem să pun piciorul. M-am repezit la o fereastră opusă peronului, deoarece experienţa îmi apunea că dacă Numărul 3 ne văzuse aruncându-ne în tren pe urmele lui, atunci nu era nebun să coboare calm pe peron. Trenul se urni din gară peste două minute şi jumătate, fără ca cineva să fi coborât pe partea pe care o ţineam sub supraveghere. Aproape în panică, m-am întors şi am privit pe fereastra opusă: doi indivizi care aş fi putut jura că măsoară în înălţime cel puţin 1,75 metri se strecurau prin mulţime către ieşirea de pe peron. Dacă aş fi găsit pe cineva la îndemână cu care să pariez pe o sumă mai mare că cei doi erau Numărul 1 şi Numărul 2, în acelaşi timp, foştii ocupanţi ai Fiatului 1300, de culoare neagră, abandonat în spatele „gărgăriţei" mele pe şoseaua naţională, între Comarnic şi Posada, sunt sigur că aş fi câştigat. Din nefericire, nimeni nu se arăta amator să facă rămăşaguri cu mine; iar trenul începea să ia viteză. Fiecare rău cu binele lui însă: aveam suficient timp acum să controlez şi celelalte vagoane. De altfel, bănuiam care va fi rezultatul cercetărilor şi bănuiala nu întârzie să mi se confirme în cabinetul de toaletă al penultimului vagon pe care îl mai

aveam ele controlat.

Domnul Vasile C. Vasile, ghemuit pe podeaua nu prea curată, adormise pentru totdeauna. Un orificiu înnegrit de pulbere, vizibil după urechea stângă, îmi povestea că pe acolo pătrunsese un glonte, pornit dintr-un revolver prevăzut cu surdină. Am privit câteva clipe cadavrul Numărului 3, apoi am procedat la o sumară percheziție. Dacă vă imaginați cumva ca am dat peste vreun portvizit doldora de documente personale, teancuri de dolari şi în plus peste o broşa de aur în formă de stea, atunci vă inselati amarnic. N-am găsit nimic din toate acestea. Mi-am însuşit însă, temporar, câteva chei înşirate pe inelele unui breloc reprezentând un cal cabrat. Am privit mâinile răposatului Vasile C. Vasile şi am regretat că nu obişnuiesc să port cu mine o pensetă: aş fi putut culege cu ajutorul ei, după toate regulile artei, câteva fire de păr de culoare deschisa, aproape blond, rămase probabil din timpul scurtei încăierări ce avusese loc acolo cu câteva minute mai înainte, între degetele contorsionate. În mod sigur, firele de păr nu-i aparțineau celui ce zacea la picioarele mele.

M-am întors brusc: auzisem o respirație precipitata în apropierea mea. Era Lupu, mai transpirat şi mai dezamăgit ca niciodată.

11.

Formalitățile legate de predarea cadavrului au durat destul de mult, totuşi după două ore ne regăseam „gărgărița", aşa cum o lăsasem la marginea şoselei. Lângă ea se instalase un plutonier major de miliție, care a fost probabil extrem de dezamăgit constatând că proprietarul ei nu putea fi amendat. Nici urmă însă de Fiat 1300 negru sau de Opel Amiral roşu-roz-alb-gălbui-verde-închis. Plutonierul major declară că el se învârtea pe acolo numai de vreo jumătate de oră şi că nu observase vreo altă maşină prin apropiere. Probabil că indivizii – mai mult ca sigur Numărul 1 şi Numărul 2 –

după ce îl lichidaseră pe Vasile C. Vasile, găsiseră vreo maşină al cărui şofer fusese dispus să-i ducă pentru o porțiune de drum, se înapoiaseră la locul unde abandonaseră Fiatul şi apoi o şterseseră frumos cu ambele maşini. Am făcut câteva mici investigații la cantonul de cale ferată care se găsea la vreo cinci sute de metri depărtare, dar nimeni nu observase nimic. N-am dat nici peste copiii care, în romanele polițiste, se joacă de-a înregistrarea numarului maşinilor care trec pe şosele, aşa că m-am urcat la volan şi ne-am înapoiat în Capitală. Pe drum ne-am istorisit reciproc „aventurile" din tren.

Două lucruri n-am reuşit să pricepem: de ce fusese nevoie ca Vasile C. Vasile să fie ucis, chiar şi într-o mică încăpere de uz individual; şi ce maşină infernală era acel Opel Amiral care avea prostul obicei să-şi schimbe culorile cu nonşalanța unui cameleon? A, da, supoziții se puteau face destule, totuşi...

După discuții prelungite am căzut de acord că, în ciuda aparențelor, tot noi eram singurii în măsură să răspundem; la prima întrebare deocamdata. Bineînțeles dacă făceam abstracție de cei pe care îi notasem cu cifrele 1 şi 2.

Aşa, de exemplu, ciudata moarte a Numărului 3 putea atesta că el fusese suspectat (de ce anume, n-am reuşit să ne dăm seama atunci), urmărit şi lichidat. În felul acesta şi împărțeala averii „agonisite" de cei trei s-ar fi făcut cu mai mare uşurință – e, de altfel, mai uşor să împărți ceva la doi decât la trei, ceea ce reduce considerabil posibilitatea că anumite amănunte ale unor afaceri tenebroase să ajungă la urechi neagreate. Ca urmare, am căzut de acord că treburile noastre încep să se rezolve de la sine. Cât adevăr în remarca înțeleaptă (care figurează şi în acea carte de maxime şi citate din autori celebri, despre care aminteam) că „timpul le rezolvă pe toate"! La început, alergam după trei iepuri. Rămâneau acum numai doi. Dacă cumva unuia dintre

cei doi îi vine cheful să-l lichideze şi pe celălalt, trimiţându-l acolo unde nu este nici durere, nici întristare şi nici suspin, atunci lucrurile s-ar fi simplificat şi mai mult. Şi nu ne-am fi mirat dacă lucrurile s-ar fi petrecut chiar aşa…

După ce ne-am considerat relativ mulţumiţi cu răspunsul dat la prima întrebare, am trecut la cea de a doua. Aici ne-am împotmolit însă şi am fost nevoiţi să apelăm la specialiştii noştri de la tehnic. Un locotenent tinerel – nu părea să aibă mai mult de 22—23 de ani – cu figură de savant, ne-a râs în nas, declarând că problema e atât de clară, încât nici nu e cazul să ne mai pierdem timpul cu ea. Nimic mai simplu, după părerea acestui Edison bucălat, decât să modifici în orice moment culoarea unui automobil. E de ajuns ca prin comandă specială să confecţionezi caroseria cu pereţi dubli, primul din tablă obişnuită iar cel exterior dintr-un material plastic transparent. Dacă plasezi în interiorul maşinii astfel amenajate câteva mici rezervoare cu lichid de diferite culori, şi dacă aceste rezervoare sunt puse în legătură cu o pompă electrică de dimensiuni reduse, pusă în mişcare de dinamul automobilului, e suficient apoi să apeşi pe un buton amplasat în bord pentru ca lichidul dorit să umple spaţiul dintre pereţii dubli ai caroseriei, dându-i astfel culoarea aleasă. Edisonul nostru observă însă că, după parerea lui, nimeni nu-şi comandă un asemenea automobil numai pentru a-l putea asorta oricând la culoarea costumului, ci pentru cu totul alte scopuri. Lupu, cu care se pare că acesta era prieten, a profitat de ocazie să egaleze scorul, sfătuindu-l ritos să-şi păstreze părerile pentru el, pe noi interesându-ne numai opiniile lui privitoare la chestiuni tehnice – restul e treaba noastră, şi la revedere!

Cu toate acestea, cum am ajuns în birou, a pus mâna pe telefon, a luat legătura cu ofiţerii de la serviciul de circulaţie al IMMB şi i-a rugat să dea dispoziţii să fie oprite toate automobilele Opel Amiral, oriunde s-ar găsi

ele şi sub orice culoare s-ar prezenta, inclusiv violet cu dungi trandafirii, urmând să fie controlate cu atenție. În cazul în care s-ar descoperi la una dintre ele o instalație aşa şi pe dincolo, pasagerii şi şoferul să fie reținuți politicos până la sosirea noastră.

Ne-am aşezat apoi şi am început să analizăm noul aspect al problemei. Indicația tânărului locotenent – să-i zicem de acum încolo Edison – ne sugerase o posibilitate de a da de cei doi necunoscuți: în cazul în care automobilul lor avea o comandă speciala, însemna că proprietarul lui, sau, mă rog, primul proprietar, îl primise de undeva din occident. Consultind declarațiile vamale de import din ultimii ani, ne-am fi putut da seama nu numai cine fusese primitorul, ci şi expeditorul. Iată deci că am fi putut astfel stabili o legătură între mobilul loviturilor celor trei, recte valuta, şi anumite persoane din străinătate care ne-ar fi putut interesa.

În eventualitatea că automobilul n-ar fi fost amenajat astfel de către uzinele producătoare, ni se oferea o altă prezumție: unul dintre cei trei, inclusiv Numărul 3, care ieşise de pe afişul reprezentației, era fie inginer sau tehnician automobilist, fie un pasionat al automobilului, priceput în diferite perfecționări şi adaptări ce se puteau face unei limuzine. În ambele cazuri, el ar fi putut să imagineze şi să realizeze instalația ce transforma Opelul într-un veritabil cameleon. Mergând mai departe cu analiza, nu era exclus ca unul dintre cei doi rămaşi să fie în stare să facă această amenajare; Numărul 3, de profesiune desenator tehnic, ieşea din discuție.

Iată deci că în fața noastră se deschidea câmp liber cercetărilor. L-am expediat pe Lupu la Vama Antrepozite să frunzărească documentele pe care le va găsi acolo, iar eu, pentru prima oară de la începerea acestei anchete, mi-am ascuțit cu grijă nelipsitul meu creion roşu, hotărât să îmbunătățesc serios planul de acțiune. Nu m-am ridicat de la masa de lucru până noaptea târziu.

Voiam să nu-i dau colonelului Dumitrescu nicio posibilitate de obiectie. Dar n-am reuşit.

12.

A doua zi după-amiază, după discuția avută cu şeful, discuție în cursul căreia praf şi pulbere s-a ales din toate îmbunătățirile planului meu de acțiune, am plecat însoțit de Lupu la domiciliul fostului Număr 3. Pe drum „adjunctul“ meu mi-a relatat rezultatul investigațiilor sale din ziua precedentă.

Cu mai mult de un an în urmă, pe adresa lui Vasile C. Vasile, care domicilia pe atunci în strada Orientului, sosise în Vama Antrepozite un autoturism marca Opel Amiral de culoare roşie. Automobilul era foarte puțin uzat, totuşi tahometrul arăta că parcursese 25.000 de kilometri; ca urmare, taxa vamală fixată nu a fost prea mare. Opelul – care rămăsese în custodia vămii aproape un an înainte de a fi ridicat – fusese expediat din Elveția de un anume Basile Constanten. Îndeplinind formalitățile de indigenare, Vasile C. Vasile declarase că cel ce îi făcuse frumosul cadou era un unchi al său, plecat din țară prin 1938. Lupu controlase cazierul omului nostru şi constatase cu stupefacție că printre rudele numitului nu exista niciun Basile Constanten şi nici vreun alt ascendent cu nume asemănator. Mai mult decât atât, fostul amator de escaladari nocturne ale ferestrelor unor apartamente, nu avea niciun fel de rudă cunoscută, nici în țară şi nici în străinătate şi asta pentru simplul motiv ca era un copil găsit. Fusese descoperit în dimineața zilei de 3 ianuarie 1933 pe scările Bisericii Sf. Ion Nou de către un polițist. Copilul fusese botezat Vasile C. Vasile, după numele polițistului care îl găsise. Lupu încercase să dea de acesta, dar fostul polițist murise în 1950, iar soția nu-şi amintea prea multe amănunte în legătură cu acea întâmplare veche…

L-am întrebat pe activul meu prieten, subaltern şi

colaborator dacă mai aflase cumva şi alte amănunte.

— Se putea? mi-a răspuns el. Ştii bine că nu obişnuiesc să mă opresc undeva, la jumătatea drumului. Am discutat cu mecanicul auto care a făcut expertiza Opelului în vederea stabilirii uzurii.

— Şi?

— Mi-a declarat că n-ar putea băga mâna în foc, dar era aproape sigur că Opelul era o maşină ca toate maşinile, fără nicio amenajare deosebită. Am încercat atunci să aflu care era părerea lui – putea fi dublată caroseria, ulterior, în aşa fel încât sa poată circula un lichid între învelişul de tablă şi un al doilea înveliş de material plastic transparent?

— Ți-a confirmat părerea Edisonului nostru?

— Da. Dar a adăugat că e prea puțin probabil ca această adaptare să fie efectuată într-un atelier obişnuit. Poate numai într-un institut de cercetari în domeniul maselor plastice.

— Uite o idee, nu m-am putut abține eu. Trebuie să existe şi la noi un astfel de institut. Ce-ar fi să-i căutăm acolo pe Numărul 1 sau Numărul 2?

— Ideea ta nu e rea, recunoscu Lupu, dar cum? Ne ducem să-i luăm la întrebări pe toți cei ce lucrează acolo şi au o înălțime de 1,75–1,80 metri?

— Uiți de dintele de aur al Numărului 1 şi de ceasul purtat la mâna dreaptă, am remarcat.

— Nu uit, totuşi… mi se pare dificil.

— Atunci, hai la culcare dacă e aşa dificil. Dormim liniştiți, şi aşteptăm să ne trezească un binevoitor care să ni-i prezinte pe „prietenii” noştri pe tavă, cu garnitură de salată verde…

Lupu s-a făcut că nu mă aude şi a continuat:

— Mai ales că mecanicul auto despre care îți vorbeam şi a cărui declarație scrisă ți-o țin la dispoziție, a afirmat în final că n-ar fi totuşi exclus ca Opelul să fi intrat în țară cu pereții dubli… El n-a dat prea mare atenție caroseriei, îl interesa îndeosebi motorul şi, ştii prea bine,

de multe ori ni se întâmplă să nu dăm atenție şi să trecem peste un anumit lucru, chiar neobişnuit, dacă nu suntem avizați.

— Bine, dar ar fi observat, în orice caz, rezervorul de lichide colorate şi blestemata aia de pompă care le făcea să circule! Mi se pare cel mai normal lucru, nu găseşti?

— Şi ce i-ar fi împiedicat pe Vasile C. Vasile sau pe colegii lui, să construiască singuri aceste dispozitive?

Lupu avea dreptate. Ajunsesem în Calea Victoriei când el se întoarse spre mine şi mărturisi:

— Totuşi, să mă ia naiba dacă pot să pricep ce nevoie aveau indivizii de un Opel-cameleon? Numai pentru a-şi deruta urmăritorii în eventualitatea că aceştia ar fi dat peste ei în vreme ce atacau un magazin în plină zi? Nu ți se pare mult prea complicat?

— Tânărul meu amic, – nu m-am putut împiedica să-i dau puțin peste nas – dar lucrurile complicate ascund intenții foarte complicate, nu găseşti? Şi asta, totdeauna. Ce-ai zice dacă am constata că „muşchetarii" noştri cei înalți jefuiau magazinele „Voiajor" numai aşa, ca simplu divertisment, în vreme ce ocupația lor de bază era spionajul? Ei?

— Stupid! aproape că strigă Lupu. Ca de altfel tot ce facem noi acum, în loc să-i lăsăm pe cei din Miliție să-şi vadă de treabă! Ce fac „spionii" tăi? Încalcă cele mai elementare reguli ale artei spionajului. În cea mai prăpădită şcoală de acest fel se repetă aproape în fiecare lecție regula că un spion nu trebuie să rişte nimic fără o temeinică justificare, că el trebuie să dea cât mai puțin de bănuit etc., etc., etc.! Ai mai văzut tu un spion care se respectă cât de cât şi care, în loc să-şi vadă liniştit de treaba lui, se apucă de găinării?

— De văzut, e drept, n-am mai văzut, l-am calmat eu, dar stai puțin şi judecă. Metodele „artei" spionajului se diversifică. Foloseşte-ți căpuşorul cel blond şi cu zulufi şi combate-mă, dacă ceva nu-ți pare plauzibil... Să zicem că eu sunt rezidentul unei rețele de spionaj. Îi

racolez pe cei trei şi le spun: frumoşii mei băieţi, dacă voi îmi aduceţi nişte micuţe şi neretuşate fotografii ale cutărui obiectiv militar sau cine ştie ce altceva, atunci eu, nenea rezidentul, vă promit solemn că vă fac scăpaţi peste graniţă, undeva unde sunt baruri de noapte la fiecare colţ de stradă, şi că, o dată ajunşi acolo, găsiţi depuşi la o bancă, pe numele vostru, o sumă de dolari cu atâţia de zero în coadă! OK. Spun băieţii mei, ne plac barurile de noapte, unde putem să cheltuim banii obţinuţi prin trădare; şi se apucă de treabă. Într-o bună zi însă, ce le trece lor prin cap? Nenea rezidentul ne dă câte o sumă cu trei zerouri în coadă, dar barurile de noapte costă scump, noi vrem să vedem şi ce se mai întâmplă prin tripouri şi cazinouri, vrei-nu-vrei, zerourile zboară unul câte unul... Ce ne facem pe urmă? Venim înapoi să mai câştigăm încă trei zerouri? Nu, că nu suntem nebuni, presupunând că scăpăm prima oară, a doua oară locotenentul Lupu cel blond, voios şi talentat tot pune laba pe noi! Ce-i de făcut atunci? Nimic mai simplu! exclamă unul din ei, mai inventiv. Facem rost de mai mulţi bănuţi chiar aici, şi pe urmă o ştergem cu ei cu tot! Cu leii nu avem ce face acolo. Ne trebuie deci valută. De unde luăm valută? De la Banca Naţională? Nu. De la magazinul „Voiajor", de unde din altă parte? Şi se pun băieţii pe treabă, ascunzându-se cu grijă de nenea rezidentul, care s-ar face foc aflând de micile lor învârteli extra „profesionale", ca să zic aşa... Ei, draga mea mână dreaptă, ce părere ai? E verosimilă mica mea poveste de dragoste?

— Mda, aşa, în mare, ar fi, bombăni Lupu. Cam trasă de păr, dar posibilă...

— Nici eu nu zic că nu e trasă de păr şi că e exact aşa, dar asemănătoare poate fi... Altfel, nu văd sensul întregii afaceri. Dar, la naiba cu atâta vorbărie! Hai sus, şi ce-o fi, vom mai vedea...

13.

Am pătruns în apartamentul ce aparținuse răposatului Vasile C. Vasile cu ajutorul uneia dintre cheile pe care le găsisem în buzunarul lui şi al unui mandat de percheziție eliberat de Procuratură. Doi vecini din apartamentele alăturate ne asistau curioşi, în calitate de martori. Storurile erau trase, aşa că am fost nevoit să întorc comutatorul. Spre surprinderea mea, în locul plafonierei – care de fapt nici nu exista – s-au aprins o mulțime de aplice, bizar amplasate pe pereți. Fiecare dintre ele era prevăzută cu un bec de o altă culoare, încât, privindu-l pe Lupu, l-am văzut zugrăvit ca un curcubeu.

— Domnul Vasile avea pasiunea culorilor, remarcă Lupu în şoaptă. Aplice colorate, Opel-cameleon… Nu m-aş mira să descopăr în garderob două duzini de cămăşi trandafirii, oliv sau galben-limon…

— N-ai decât să te convingi. Dulapul trebuie să fie alături…

— Pariem întâi?

Nu pariez niciodată când am senzația că voi pierde în mod sigur, aşa că am lăsat oferta fără răspuns.

Apartamentul era compus din două camere cu dimensiuni destul de reduse, mobilate cu o anumită ostentație. Nu lipsea garnitura de sufragerie lucrată în stil florentin, achiziționată bineînțeles de la Consignație. N-am nimic contra mobilei florentine, cu condiția ca ea să fie amplasată într-o încăpere de trei ori mai mare decât în cea în care ne găseam; altfel, rişti să te loveşti de colțurile mesei sau ale comodei, ceea ce nu e niciodată plăcut. Dormitorul parea un adevărat templu închinat Afroditei: un divan imens, scund, acoperit de o cuvertură din catifea purpurie, pe care se lăfăiau o mulțime de perne mici şi moi, aruncate într-o dezordine boemă. Telefonul era aşezat direct pe covor şi Lupu s-a apucat imediat să-l demonteze, căutând, se pare, ceva sub carcasa lui.

Se vedea că pe acolo trecuseră multe femei, dar n-am

reuşit să dăm peste nicio fotografie, scrisoare, peste nicio hârtiuță cât de mică. Am deschis barul în formă de poloboc şi în interior s-a aprins un fel de bec verde, care lumina o mulțime de butelii cu etichete străine, multiplicate pe pereții placați cu oglinzi de cristal.

În sertarul unei noptiere în formă de ou, am descoperit câteva zeci de țigări americane.

Am deschis ferestrele, mirosea prea puternic a parfum greu, pe care n-am reuşit să-l identific şi am început o percheziție sistematică. Ore întregi am pipăit căptuşeala fiecărui costum – şi erau destule în dulapul acela uriaş – am sucit şi am învârtit fiecare tablou, am ciocănit fiecare porțiune de parchet. N-am găsit însă niciun carnețel cu adrese, nicio agendă în care să se indice locul, data şi ora unei întâlniri cu vreo persoană care să ne intereseze şi, în general, nimic de felul ăsta. Diabolicul domn Vasile fusese precaut în această privință. Poate că dacă ar fi bănuit ce intenții au bunii lui prieteni, Numărul 1 şi Numărul 2, ar fi lăsat ceva în urmă, pentru a se răzbuna cel puțin postum…

Am terminat percheziția destul de târziu. Am încheiat cuvenitul proces-verbal, martorii au semnat, locuința a fost sigilată, iar eu, asistat de Lupu, am sunat la uşa apartamentului de vizavi. Nu l-am ales întâmplător. Lupu remarcase că uşa acelui apartament se crăpase puțin în vreme ce noi descuiam, aşa încât am bănuit că în spatele ei se află o ființă curioasă, mai mult decât sigur o femeie. Aceste femei curioase mi-au pricinuit în cariera mea multe încurcături, uneori însă mi-au oferit şi elemente interesante, utile anchetelor.

Ne-a deschis, la numai câteva secunde după ce am apăsat cu degetul butonul soneriei, aşa cum bănuiam, o femeie. Ne-am prezentat legitimațiile şi-am fost poftiti înăuntru. Probabil că apa fusese pusă de multa vreme la fiert, căci au apărut imediat şi cafelele…

Doamna Elenescu – aşa o chema pe curioasa vecină – s-a declarat gata să ne furnizeze toate amănuntele pe

care i le vom cere.

— De când n-a mai trecut domnul Vasile C. Vasile pe acasă? am atacat eu pieptiş.

— O, de vreo săptămână, mi-a răspuns prompt gazda. Azi ce e? Joi?

— Joi, am confirmat eu.

— Atunci de exact o săptămână. A venit cu o geantă enormă, neagră şi probabil foarte grea. Ştiți, scuză ea, ne-am nimerit împreună în lift şi…

Mă îndoiam că geanta cea neagră şi mare fusese vazută de doamna Elenescu în lift şi nu prin crăpătura uşii, dar m-am abținut de la comentarii. Am recapitulat rapid şi mi-am dat seama că ultima apariție la domiciliu a lui Vasile C. Vasile se produsese a doua zi după lovitura de la Eforie. Probabil că trecuse pe acasă puțin pentru a-şi reîntregi stocul de bauturi din bar…

— Doamnă Elenescu, n-ați observat cumva, primea des vizite vecinul dumneavoastră?

Doamna Elenescu îşi dădu semnificativ ochii peste cap.

— Oh, foarte des… Atunci când era acasă, bineînțeles. Ştiți, veneau mai ales femei. Foarte elegante, foarte şic… Cele mai multe înnoptau la el… Are gust băiatul… Amfitrioana chicoti, roşind pudic.

— Sper însă că reveneau pe rând, glumi Lupu, pentru a păstra o atmosferă propice destăinuirilor.

— A, bineînțeles, pe rând… În fiecare seară, alta. Dar, să recunoaştem, nu avea gusturi proaste băiatul, repetă doamna Elenescu.

— Dar bărbați, nu-l vizitau?

— Ba da, însă mai rar.

— Ni i-ați putea descrie?

— Cred că da… Venea, de exemplu, un domn mai în vârstă, la 50–55 de ani, foarte prezentabil… La plecare, domnul Vasile îl conducea până la lift.

— L-ați văzut de multe ori?

— O nu, numai de două ori sau trei ori…

— Înainte cu câteva zile de la ultima apariție a domnului Vasile, a apărut cumva şi domnul cel prezentabil?

— Nu, nu l-am văzut…

Dacă doamna Elenescu nu l-a văzut, înseamnă că nici n-a fost, am conchis în gând. Nu exista, se pare, şansa ca cineva să treacă pe acel palier, fără să fie înregistrat de ochiul ei de Argus. Să fi fost acel domn de 50–55 de ani, care era condus cu condescendență până la lift, însuşi rezidentul din micuța noastră poveste? Poate că da, poate că nu. În orice caz, indiciile obținute erau mult prea sumare pentru a ne putea face – cel puțin deocamdată – o imagine oarecare cu privire la identitatea lui.

Va trebui să pun apartamentul sub observație, am reflectat în continuare, în vreme ce gazda noastră ne debita alte şi alte amănunte din viața şi aventurile Numărului 3. Şi o voi face, am raționat în continuare, măcar pentru a avea conştiința împăcată, căci nu mi se părea verosimil ca cei doi pe care îi căutam, Numărul 1 şi Numărul 2, să încerce să viziteze apartamentul.

Anterior însă, ei trecuseră pe acolo. Doamna Elenescu îi văzuse de câteva ori, sosind fie câte unul, fie împreună, fie însoțiți de femei. Descrierea făcută de interlocutoarea noastră unora dintre vizitatorii lui Vasile C. Vasile coincidea, fără să aducă însă elemente noi, înfățişării celor doi.

În vreme ce doamna Elenescu se străduia, la cererea expresă a lui Lupu, să-i descrie cât mai minuțios pe cei doi care ne interesau, în cameră pătrunse un tânăr ciufulit, pe care gazda ni-l prezentă cu mândrie drept fiul ei. Probabil că ciufulitul auzise, din hol sau mai degrabă din camera alăturată, despărțită de cea în care fusesem instalați printr-un glasvand, ultimele discuții, deoarece ne declară că ne-ar putea ajuta el: îl văzuse de nenumărate ori pe domnul cu dintele de aur, care îl vizita pe vecinul de vizavi.

— Ştiți, ne luă el drept confidenți, eu cânt de vreun an la contrabas la Barul Continental, în orchestra maestrului Didi Popescu. Tot privind de pe estradă, am început să-i recunosc pe obişnuiții localului. Pe individul cu dintele de aur, pe care îl căutați, l-am văzut de nenumărate ori la noi…

— Ştiți cumva şi cum îl cheamă? se interesă Lupu.

— Exact nu, dar i-am auzit uneori pe ospătar spunându-i „domnu inginer" şi „domnu Nicky"…

— Vă amintiți când l-ați văzut ultima oară?

— Sigur! chiar aseară.

Deci, domnul Numărul 1, alias domnul inginer Nicky şi-a petrecut seara zilei în care îşi asasinase colegul de jafuri la Barul Continental… Frumos, n-am ce zice!

14.

Se făcuse aproape opt seara când am părăsit blocul din Calea Victoriei. Lupu mi-a declarat că are chef să vadă un film cu subiect istoric, ceea ce denota că o tânără studentă admiratoare a lui Alexandru cel Mare e liberă în seara aceea şi dispusă să asculte suspinele unui contemporan. Un contemporan al ei, bineînțeles.

L-am debarcat în fața cinematografului Republica. Am mai rulat câteva sute de metri, am parcat gărgărița în apropierea unui uriaş Mercedes negru şi am intrat într-o cabină telefonică. Alina era acasă.

— Ce faci astă seară, am întrebat-o eu parodiind – deşi îmi dădeam seama că sunt ridicol – o veche melodie de muzică uşoară.

— Nimic deosebit, am auzit vocea ei, parcă puțin alintată.

— Nu citeşti cumva *Viața lui Alexandru cel Mare?*

— Nu, de ce? se miră ea.

— Nu ştiu ce mi-a venit să te întreb, m-am bâlbâit eu.

— A, am înțeles! strigă ea victorioasă. Alexandru cel Mare – Alexandru Adrian… Dar să ştii că am să te dezamăgesc. Nu mă interesează nici biografia primului,

nici a celui de al doilea. Deşi, dacă ar fi să fiu corectă față de propria mea conştiință, primul mă interesează în general mai puțin decât cel de-al doilea…

Nu mă aşteptam la un astfel de răspuns, aşa că am ocolit, în măsura în care am putut, să-i dau o replică directă.

— Dacă nu citeşti, şi chiar nu faci nimic deosebit, ce-ai zice de o seară la… la Continental, să spunem?

— Oh! Domnul cercetător al istoriei literaturii a primit o primă specială? A elucidat cumva misterul paternității *Cântării României?* Nu-mi divulgi şi mie cine a scris-o, Russo sau Bălcescu?

— Unul sau altul, dar nu asta voiam să discutăm… Aştept un răspuns…

— În principiu, de acord, dar… Alina ezită puțin, apoi mă întrebă: nu eşti însă de părere că este prea devreme? E abia opt şi jumătate… Tu eşti îmbrăcat?

Mi-am privit repede costumul şi am hotărât că e acceptabil. E adevărat, îmi cam crescuse barba – oh, barba asta, l-aş aresta pe inventatorul ei, dacă l-aş cunoaşte, chiar şi fără mandat! – dar problema se putea rezolva în zece minute.

— Sunt îmbrăcat. În ultima vreme obişnuiesc să umblu îmbrăcat… n-aş putea să-ți spun exact de ce, dar…

— A, domnul e şi umorist… colaborezi şi la *Urzica?*

— Să nu divagăm… Aş putea să trec să te iau ceva mai târziu? Pe la zece ar fi bine?

— Da, dar ce faci până atunci?

— Mă plimb, privesc vitrinele…

— Ce-ar fi să treci acum pe la mine?

Era prima oară când Alina mă invita la ea. Nu puteam s-o refuz, nu? Am acceptat, am închis telefonul şi am început să caut din priviri o frizerie. Spiritul meu de observație m-a ajutat din nou. Peste o jumătate de oră, ras proaspăt şi voios – avea dreptate reclama de pe ambalajul lamelor de ras Greif: „Bine ras – bine dispus!“

– am sunat la uşa apartamentului Alinei de pe Bulevardul Republicii. În vreme ce urcam scările, ea locuind la etajul IV, etaj unde se blochează de obicei lifturile, au trecut pe lângă mine doi tineri bărboşi. Aş fi preferat două pisici negre, dar nu obținem totdeauna ceea ce preferăm…

Alina mi-a deschis aproape imediat şi în următoarele cinci secunde am reuşit să mă descotorosesc de buchetul de flori pe care îl târâsem până atunci cu mine. Nu-mi mai aduc aminte ce am discutat atunci, mărturisesc însă că discuția a fost foarte agreabilă. Ne-am hotărât să mergem la bar abia pe la unsprezece şi treizeci, aşa că am profitat de lipsa din cameră a Alinei, care s-a retras pentru un sfert de oră în bucătărie, pentru a pregăti ceva de mâncare şi am sunat un bun prieten pe care l-am rugat să-mi rețină o masă mai aproape de orchestră.

Sfertul de oră trecuse şi Alina întârzia să apară. N-am vrut să-i deranjez preparativele, aşa încât am început să mă învârtesc prin cameră, admirând gustul cu care fusese mobilată. Ceea ce frapa îndeosebi erau nenumăratele jardiniere – probabil îi plăceau la nebunie florile. Am hotărât să-i cumpăr cu prima ocazie câteva ghivece cu hortensii.

Alina apăru în sfârşit. Am mâncat, dacă-mi amintesc bine, caşcaval la capac, omletă şi biftec. Alina era de părere că mâncarea de acasă este în orice caz mai bună decât cea de la restaurant – chiar pregătită de o diletantă, cum se pretindea ea, lucru pe care l-am contestat cu vehemență – şi, bineînțeles, mai ieftină… Aşa sunt femeile moderne, econome…

Am plecat spre bar pe la unsprezece şi un sfert.

Coborând scările către sala mare, Alina s-a oprit de câteva ori pentru a admira plantele exotice, care creşteau în ghivece uriaşe, aşezate pe trepte şi, rămas puțin în urmă, nu m-am putut abține să nu-i admir silueta zveltă şi grația mişcărilor. Purta o rochie atât de

elegantă, încât m-am blestemat în gând că, din comoditate, nu trecusem pe acasă, pentru a-mi lua un costum de seară.

Masa îmi fusese rezervată într-adevăr şi pe când îi aranjam Alinei scaunul, pentru a putea sta comod, l-am observat pe fiul cel ciufulit al curioasei doamne Elenescu pe estrada orchestrei; îmi clipea complice din ochi, în vreme ce îmbrăţişa drăgăstos contrabasul. Chelnerul începuse să pregătească frapiera – comandasem un vin alb demi-sec, Alina afirmase cândva că nu-i plac vinurile de desert – aşa că am profitat de ocazie şi am aruncat o privire circulară, rapidă peste uriaşa sală a barului. Nu l-am observat însă pe „domnul inginer". S-ar fi putut să fie pe undeva, pe la balcon, dar acest lucru era prea puţin probabil, obişnuiţii unui local ocupă în general aceleaşi mese, or de pe platforma orchestrei nu puteau fi observate mesele de acolo; dându-i crezare ciufulitului, însemna că „domnul inginer" ocupa de obicei o masă în apropierea estradei, de unde se puteau prinde crâmpeie de conversaţie.

Sau poate nu venise încă, sau nici nu intenţiona sa vină?

După câteva melodii interpretate de o quasi-vedetă şi un scheci destul de anost, lumina a fost diminuată; s-au aprins micile becuri colorate de la baza ringului şi orchestra a atacat un tango. Dansez binişor tangoul – e şi asta o obligaţie profesională…

Am invitat-o pe Alina şi pe urmă nu mai ştiu cum a trecut timpul. Părul ei mirosea uşor a ceva necunoscut şi, nu ştiu de ce, aveam impresia că mă aflu undeva, pe coverta unui pachebot, care navighează în noapte pe mările sudului, între cerul spuzit cu stele şi fosforescenţa valurilor liniştite…

Târziu, după miezul nopţii am dat o raită pe la balcon, dar Numărul 1 nu-şi făcuse apariţia.

Când am plecat, străzile fuseseră proaspăt spălate şi

luminile violente ale reclamelor se reflectau în micile bălțoace de la marginea trotuarului. Alina, puțin obosită, îmi luase brațul şi se sprijinea uşor de mine. M-am făcut că uit că venisem cu maşina, totuşi drumul spre casă a fost îngrozitor de scurt. Nu m-a lăsat s-o conduc până sus. Simt însă parcă şi astăzi gustul sărutului ei; buzele acelea moi n-am să le uit niciodată, şi, de câte ori îmi aduc aminte de noaptea aceea, mă cutremur.

Spre dimineață, uneori, lumea îşi schimbă pentru puține minute coordonatele, şi viața ni se pare ciudată şi înfiorător, răscolitor de frumoasă.

15.

N-aveam s-o mai văd pe Alina multă vreme. Evenimentele „Cazului Voiajor" s-au precipitat, zilele şi nopțile treceau atât de repede, încât uneori aproape că pierdusem noțiunea timpului.

Dosarul devenea din păcate din ce în ce mai voluminos, lucrurile, aparent simple, erau în realitate destul de complicate. Preluasem definitiv cazul. Întocmisem un plan de acțiune, colonelul Dumitrescu îl aprobase, dar asta nu era îndeajuns. Lupu alerga ca un cal de curse, verificând o serie întreagă de lucruri, de amănunte puțin spectaculoase poate, dar care alcătuiesc în mare măsură materialul de bază al unei cercetări. E uşor să emiți ipoteze, să construieşti situații posibile sau imposibile, să te avânți pe anumite piste, să speri sau să disperi, dar totul, absolut totul, fiecare supoziție trebuie demonstrată cu probe infailibile.

Nu-mi lipseşte răbdarea, nu descurajez nici chiar în urma unor repetate insuccese, şi nu mă îndoiam că voi pune mâna pe cei doi, mai devreme sau mai târziu, contracarându-le acțiunea. Dar până atunci va trebui să-i identific şi nu numai atât – să le reconstitui de aşa manieră viața, gândurile, faptele, intențiile, încât în clipa în care îi voi avea în față, dosarul să fie complet, clar,

convingător, inatacabil. Apoi, justiția îşi va spune, necruțătoare, cuvântul.

În vreme ce Lupu alerga de colo până colo, păstrându-şi însă binecunoscuta bunădispoziție, deşi nu reuşise încă să dea de urma automobilului-cameleon, eu îmi petreceam nopțile la Continental. Bineînțeles fără Alina. Mergeam însoțit de o colegă, locotenentul Ileana Cozma, pentru a nu da de bănuit. Dansam, ascultam muzică, discutam vrute şi nevrute, dar Numărul 1 nu binevoia să-şi facă apariția.

Într-una din seri apăru însă. Era singur.

Cred că în clipa în care l-am zărit în capul scărilor, coborând apoi nonşalant, împărțind saluturi în stânga şi-n dreapta, am cabrat ca un cal de curse în preajma potoului. Eram sigur că e omul meu, totuşi i-am aruncat o privire ciufulitului care ciupea parcă în extaz coardele contrabasului. Înclinând uşor capul, acesta mi-a confirmat că-l am în față pe omul căutat.

Şi-a găsit locul la o măsuță între orchestră şi ring. Băutura pe care o comandase, la început coniac Metaxa, apoi Dubonnet, dovedea că un anume rafinament nu-i era străin. Îl priveam de departe şi, cu toată experiența mea, nu mă puteam împiedica să nu mă cutremur văzând cu câtă dezinvoltură se comportă, când ştiam bine că mâna ale cărei degete nu tremurau când ridica spre buze paharul, oprise firul unei vieți, cât de păcătoasă ar fi fost acea viață...

După nicio jumătate de oră, la masa lui îşi făcu apariția o femeie de o frumusețe impresionantă, elegant îmbrăcată. Privită cu atenție însă, figura ei dezvăluia nenumărate nopți pierdute şi infamanta profesiune pe care şi-o alesese. Am încercat să le urmăresc discuția, privind mişcările buzelor. N-am înțeles mare lucru, era evident însă că femeia – pe care parcă o mai văzusem în local şi altă dată, fără însă să-i dau atenție – îi făcea reproşuri. Pentru a o calma, Numărul 1 o invită la dans. Am prins brațul Ilenei şi ne-am strecurat printre

perechile înlănțuite, care oscilau pe ringul de dans, în semi-întuneric.

Ne-am apropiat, îmbrățișându-ne, cât mai mult de cealaltă pereche şi am reuşit să rămânem în imediată apropiere mai bine de trei minute. Mi-am ciulit urechile, rugându-mi partenera să facă şi ea acelaşi lucru, încercând apoi să reținem cât mai mult din crâmpeiele de conversație.

— Dispari aşa, îi reproşa femeia, fără să mă anunți, fără să-mi telefonezi… Mă laşi singură zile întregi şi pe urmă tot tu…

— Crede-mă, comoara mea, şoptea Numărul 1, n-am avut pur şi simplu timpul material să-ți telefonez la plecare…

— Cinci minute puteai găsi, totuşi! Preferi însă să mă laşi să mă perpelesc, nu ştiam ce-i cu tine, ai avut un accident cu maşina, eşti bolnav… te-am rugat de atâtea ori să-mi dai numărul tău de telefon… Vai, Nic, mi-a fost atât de teamă pentru tine… Dacă ştiam unde stai, veneam cu orice risc, puțin îmi pasă de ființa aceea…

Câteva perechi se interpuseră între noi, dar peste o jumătate de minut dansam din nou în apropiere.

— … ți-am adus însă ceva, maimuțică mică, ceva care o să-ți placă, spunea Numărul 1, când am reuşit să le interceptez din nou vocile.

— Ce mi-ai adus, Nic dulce? se alinta ea. Ce i-a adus băiețelul maimuțicii lui?

— Ceva frumos. Ghiceşte ce.

— Cercei?

— Nu…

— Un inel frumos?

— Nici.

— Da' ce? Uite, nu mai am răbdare, nu mai pot dansa, se lamenta ea. Maimuța ta mică vrea să vadă imediat ce i-ai adus. Hai, Nic urâcios, arată-mi!

Numărul 1 cedă, perechea se desprinse din îmbrățişare şi cei doi se îndreptară către masa lor. Eram

curios să văd ce cadou pregătise „Nic cel urâcios” pentru „maimuțica lui“, aşa că după câteva secunde am părăsit şi noi ringul. Mi-am condus partenera şi apoi m-am îndreptat către măsuța lor. Am văzut de departe cum Numărul 1 extrage din buzunarul de la piept o cutiuță din piele plată, pe care o deschise şi i-o întinde, zâmbind, femeii de vizavi. Mi-am dat seama, văzând extazul ce se zugrăvea pe figura ei, ca în cutiuța aceea trebuia să fie un lucru neobişnuit, neaşteptat; rămăsese mută, cu gura caraghios întredeschisă. Peste câteva clipe treceam prin spatele ei şi mi-am aruncat ochii asupra cutiei: etalată pe catifea albastră, steaua de şerif a sărmanului negustor de scaune din metal, Albert Schwartz, strălucea cu toate diamantele ei, care reflectau lumina slabă din bar. Am trecut mai departe, am intrat la toaletă şi nu m-am putut opri să nu compar imaginea încă proaspătă a bijuteriei văzute cu copia ei, desenată pe coala de hârtie ascunsă în portvizitul meu… Ştiam că Zissu e un artist, dar nu-mi închipuiam niciodată că poate realiza, după o simplă descriere verbală, un astfel de desen. Cred că şi numărul diamantelor desenate coincidea cu cel al diamantelor existente în realitate…

16.

Conform discuțiilor pe care le avusesem cu colonelul Dumitrescu şi planului aprobat, nu intenționam să-l arestăm imediat pe Numărul 1. Deocamdată, în lipsa rezultatelor investigațiilor lui Lupu, Numărul 1 ar fi fost singurul care ne-ar fi putut pune pe urmele Numărului 2, şi nu numai ale lui, ci şi ale celorlalți membri ai rețelei, îndeosebi a şefului acesteia.

Nu nişte banale furturi de genul celor petrecute la cele două magazine „Voiajor” erau obiectivul lor, ci afaceri de alt gen. Colonelului nu-i place cuvântul „spionaj”. Ca atare, l-am uitat şi eu, înlocuindu-l cu mai banalul „informații”. Eram sigur că cei trei încălcau

ordinele şefului lor direct, dedându-se la simple acţiuni banditeşti, pentru completarea resurselor personale, când, de fapt, activitatea lor principală, pentru care erau plătiţi, era cu totul alta…

Dar să nu sar de la una la alta…

Numărul 1 dansase toată noaptea cu proaspăta proprietară a stelei de şerif. Către dimineaţă – barul se închide oficial la ora 4, dar se făcuse cinci fără un sfert şi noi tot mai eram acolo – s-au ridicat în sfârşit de la masă. Le-am luat-o înainte, avusesem grijă să achit nota din timp, pentru a nu fi luat prin surprindere, şi ne-am instalat în „gărgăriţa" mea garată în apropiere, pândindu-le ieşirea. Au apărut şi ei după câteva minute, împleticindu-se puţin, deoarece sticlele de vin se succedaseră în ritm susţinut la masa de lângă ringul de dans, şi Numărul 1 a făcut semn unuia dintre taxiurile care mai aşteptau apariţia unor întârziaţi.

Am introdus cheia de contact, am lăsat taxiul să se depărteze la vreo două sute de metri, apoi am pornit şi eu. Nu-l puteam pierde din priviri, străzile erau încă libere. Taxiul i-a dus într-un cartier mărginaş al Bucureştiului, undeva dincolo de Fabrica de anvelope şi i-a lăsat în faţa unei vilişoare nu prea mari, ascunsă într-o livadă neîngrijită. Am rulat mai departe şi i-am văzut dispărând în spatele intrării principale. Cu siguranţă că Numărul 1 nu locuia acolo, reieşise clar din discuţia pe care o surprinsesem în timpul dansului – că nu-i dăduse prietenei sale de noapte nici numărul de telefon şi nici adresa. Probabil că în vilişoara aceea locuia ea, aşa că m-am oprit la primul telefon public şi am dat dispoziţii să fie trimis un ofiţer, care să supravegheze strada. Colega mea rămăsese între timp în colţul străzii, pentru eventualitatea – puţin probabilă de altfel – că cei doi ar fi plecat imediat. Am ocolit cvartalul de locuinţe încă adormite. Voiam să verific, pentru mai multă siguranţă, că vila nu are şi o altă ieşire pe strada din spate. Nu avea, aşa că am revenit şi mi-am luat

colega în maşină După un sfert de oră am văzut apărând în capătul străzii silueta locotenentului Stănescu. I-am şoptit în treacăt că păsărelele sunt în colivie şi i-am atras atenţia să-l urmărească pe bărbatul care ar ieşi din vilă. Eram însă sigur că prea devreme nu se va ivi el…

Când am ajuns la birou, nu era încă nimeni acolo, se făcea curăţenie. M-am uitat la ceas, era abia şase fără un sfert. M-am întins pe canapea şi am adormit Când m-am trezit, trecuse cu mult de ora opt…

*

Am discutat cu colonelul acţiunea ulterioară. I-am explicat cum am de gând să procedez şi el a fost de acord, cu condiţia să fiu însoţit în permanenţă de Lupu. Părăsind biroul lui, l-am întâlnit la secretariat pe Bătrânu. Nu-l mai văzusem de o vreme aşa că ne-am retras pentru câteva minute într-un colţ, să mai stăm la taclale.

Bătrânul şi-a scos una din ţigările lui imposibile – fuma Mărăşeşti de vreo douăzeci de ani – şi m-a întrebat:

— Ei? Cum stăm cu viaţa personală?

— De ce te interesează numai cea personală? Normal ar fi…

— Lasă, ştiu eu cum lucrezi tu, n-am grijă…

— Dar tu cum stai cu „nevasta meşterului Manole“? Ai aflat măcar cine era?

— De aflat, am aflat, dar cu asta n-am făcut încă nimic… În sfârşit, mă descurc eu, zi mai bine tu, a revenit Anda?

— Anda? Am şi uitat că a existat vreodată, i-am mărturisit mai în glumă, mai în serios…

— Ce spui? se miră Bătrânul. Ceva nou pe firmament? O steluţă nouă şi strălucitoare?

— O adevărată Venus, Bătrâne. M-a topit aproape complet…

— Ei, bravo, am spus eu că-ți trece… Hait! S-a facut unu şi jumătate, mă aşteaptă şeful!

Bătrânul îmi strânse mâna în grabă şi intră în cabinet.

M-am îndreptat spre biroul meu, dar era probabil ziua întâlnirilor. Pe culoar mi-a aținut calea voios maiorul Teodorescu.

— Ce faci, Adriene? mă întrebă el cu mâna întinsă.

I-am strâns mâna cu destulă neplăcere. Ambii ştiam că nu ne înghițim de fel, totuşi, relațiile de serviciu sunt relații de serviciu.

În sfârşit… L-am întrebat cum merge ancheta în cazul „doctorului" acela „spânzurat" şi mi-a răspuns că excelent. Felicitări. Ne-am despărțit fără umbra de regret. Am intrat în biroul meu unde l-am găsii pe Lupu foarte agitat:

— Tocmai a telefonat Dima, îmi spuse el precipitat.

— Dima?

— El l-a schimbat pe Stănescu. Numărul 1 a plecat *per pedes* de la frumoasa din bar, a luat tramvaiul 17 până la Lânăriei, pe urmă autobuzul 31 şi a coborât la Dorobanți. A intrat într-un bloc şi n-a mai ieşit.

— L-ai întrebat dacă a verificat blocul? N-are mai multe ieşiri?

— Nu, una singură. Ce facem?

— Ce să facem? Hai! Cheamă te rog maşina de serviciu… sau nu, mergem cu gărgărița mea…

Am ajuns la locuința Numărului 1, şi nu mică mi-a fost plăcerea zărind, parcat în fața intrării, un Fiat 1300, negru. Am garat maşina ceva mai departe şi i-am făcut semn lui Dima să se apropie.

— E înăuntru, mi-a raportat el.

— Ce-i cu Fiatul ăsta?

— Ce să fie? A venit acum vreo jumătate de oră un tip cu el, l-a parcat şi pe urmă a plecat… Are vreo legătură cu…

— Tipul care l-a adus a intrat în bloc?

— Nu, a luat-o după colț.
— Şi de atunci n-a mai apărut?
— N-a mai apărut.
— Interesant… Cum arăta tipul?

Dima mi l-a descris lapidar, dar semnalmentele nu-mi spuneau nimic: un bărbat scund – deci nu putea fi Numărul 2 – într-un costum gri de vară…

I-am dat drumul lui Dima şi am rămas cu Lupu în maşină, în aşteptare. Din moment ce i se adusese maşina, căci nu mă îndoiam că Fiatul negru este acelaşi care mă urmărise în ziua asasinării Numărului 3, însemna că Numărul 1 se pregăteşte de plecare.

Trecuseră mai bine de două ore de când aşteptam acolo şi totuşi omul nostru nu apăruse. Ni se făcuse o foame cumplită. L-am trimis pe Lupu să ia câteva sandvişuri de la restaurantul din apropiere şi, potrivindu-mi oglinda retrovizoare astfel încât să pot zări pe toți cei ce intră sau ies din blocul cu numarul 17, am început să frunzăresc o revistă.

Dar după câteva minute, Numărul 1 ieşi. Am privit rapid în direcția din care trebuia să vină Lupu, urmarindu-l în acelaşi timp pe Numărul 1 care demarase Fiatul şi se îndepărta cu mare viteză, aşa încât eram nevoit să plec singur în urmărirea lui. Pe când dădeam colțul, am mai apucat să-l zăresc în oglinda retrovizoare pe Lupu, care tocmai apărea în celălalt capăt al străzii. Am aruncat o mănuşă pe fereastră. Lupu ştia, conform consemnului, ce are de făcut.

17.

M-am ținut în plasa automobilului negru vreo zece minute, lăsând suficientă distanță între noi, pentru a nu fi reperat. Ne îndreptam către periferie şi mă măcina curiozitatea: ce are de gând Numărul 1! Se duce la o nouă întâlnire amoroasă, sau…

Peste puțin timp, am ieşit din Bucureşti. La câțiva

kilometri după postul de control, Fiatul începu să-şi diminueze viteza. Aveam certitudinea că o întâlnire de dragoste este exclusă; nu dai o întâlnire unei femei în plin câmp… Probabil că omul din Fiat intenționa să se întâlnească cu vreun membru al rețelei. Făcând această supoziție, am început să regret mai mult lipsa „adjunctului" meu decât a sandvişurilor…

Deşi încetinise viteza, obligându-mă şi pe mine s-o fac, Fiatul nu se opri totuşi prea curând. Aveam impresia că Numărul 1 caută ceva şi, în curând bănuiala mea s-a confirmat: limuzina neagră se opri în fata unui depozit de cherestea. Numărul 1 o trase pe iarbă, în afara panglicii şoselei, apoi se îndreptă spre intrare. L-am depăşit în viteză, dar am observat trecând prin dreptul lui că nu intră pe poartă, ci se strecoară înăuntru, dând la o parte una dintre scândurile gardului. Am trecut de depozit şi am încetinit considerabil, apoi am cotit şi am intrat pe arătură, în aşa fel încât să-mi pot ascunde gărgărița după una dintre laturile depozitului. Am coborât şi m-am strecurat cât am putut mai bine înapoi, până am ajuns în dreptul intrării. Era ferecată cu un lanț destul de gros, de care atârna nelipsitul lacăt. Rugina de pe ambele atesta că depozitul nu e prea frecventat. Probabil fusese închis pentru o vreme; se mai poate vedea şi în oraş câte un magazin alimentar pe uşa căruia e lipit un afiş: „Magazinul este închis – gestionarul plecat în concediu". Diferența era că pe poarta în fața căruia mă aflam lipsea orice urmă de înştiințare de acest gen. M-am strecurat cu precauție dincolo, dând în lături scândura care se ținea într-un singur cui, aşa cum procedase şi Numărul 1, şi m-am pomenit în spatele unei stive de scânduri de dimensiuni apreciabile. Am luat-o la întâmplare către dreapta, căutând să mă orientez, dar am nimerit în fața unei alte stive. M-am învârtit câteva minute printr-un veritabil labirint, înainte de a nimeri într-un fel de alee străjuită de alte stive. În față, la aproximativ 100 de

metri, se putea vedea un fel de şopron şi m-am furişat într-acolo, ținându-mă pe cât posibil mai aproape de un zid de bulumaci. Nu-mi dădeam deocamdată seama unde poate fi Numărul 1, aşa încât procedam „la noroc“, dar n-aveam altă soluție. În orice caz, în şopron nu era. Lipită de acesta era o cladire minusculă, cu două ferestre. Am aruncat o privire înăuntru, lipindu-mă cât mai mult de perete; camera era goală, doar un stingător de incendiu în formă conică, cum nu mai văzusem până atunci, era aruncat într-un colț. În camera alăturata exista mai mult mobilier: o masă, un scaun, două dulapuri şi, culmea, un telefon. În niciuna dintre camere nu era nimeni. Am intrat. Voiam să verific dacă nu există vreo pivniță, de exemplu, cu intrarea printr-una din cele două camere, dar nici urmă de aşa ceva. Telefonul era însă binevenit. Am sunat „acasă“ şi am informat unde mă aflu. Afară se auzi un zgomot. Am întrerupt şi am ieşit. În clipa în care păşeam peste prag, un glonte mi-a țiuit pe deasupra capului. Nici eu nu ştiu când m-am aruncat la pământ. Gestul fusese reflex, totuşi apucasem sa zăresc în cădere fruntea Numărului 1, dispărând după una dintre stivele din dreaptă. Am făcut un salt şi m-am adăpostit în spatele unei movile de var. Din nou un glonte s-a înfipt în apropiere. Blestemându-mă în gând pentru naivitatea cu care crezusem că cel care se distra acum, făcând exerciții de tir cu mine, venise aici pentru o întâlnire, mi-am scos revolverul, aşteplând o clipă prielnică pentru a-i da riposta.

Numărul 1 mă păcălise de data aceasta. Bănuisem că observase pe drum, prin oglinda retrovizoare, că îl urmăresc şi mă atrăsese aici pentru o mică răfuială. Nu se putea să nu-mi fi cunoscut maşina după mica urmărire terminată între Comarnic şi Posada…

Mi-am scos batista, am luat un pumn de var uscat, l-am împachetat în ea şi l-am aruncat în dreapta. Focul aşteptat bubui de foarte aproape. Ştiam acum unde se

află Numărul 1 şi am aşteptat ocazia să-i expediez şi eu un mic cadou. Ocazia n-a întârziat prea mult să apară. Numărul 1 a făcut un salt din spatele stivei şi în aceeaşi secundă am tras. L-am văzut cum se prăbuşeşte şi abia apoi am simţit arsuri în partea dreaptă a pieptului. Înainte de a leşina, am mai avut o singură senzaţie: de foame.

M-am trezit legănat pe pernele unei maşini. Mă durea îngrozitor rana, legată sumar şi de o mână neexperimentată, cu propria-mi batistă. „Amicii mei" nu-şi dezminţeau obiceiul de a folosi batistele altora... Stăteam întins pe bancheta din spate a Fiatului, cu capul în partea dreaptă, astfel încât am avut plăcutul prilej de a-l vedea pentru prima oară pe Numărul 2, şi încă de aproape... Ceea ce m-a frapat la început a fost faptul că nu semăna câtuşi de puţin cu Numărul 1, care, aşezat alături de el, pe bancheta din faţă, fuma. Bineînţeles Pall Mall, le-am recunoscut parfumul. În vreme ce Numărul 2 conducea preocupat de circulaţia intensă de pe şosea, Numărul 1 înjura în gura mare. Fără să-mi mişc capul, de teamă ca cei doi să nu-şi dea seama că m-am trezit din leşin, am privit pe fereastra automobilului. După câteva minute am reuşit să mă orientez: mergeam, pe drumuri ocolite, spre Snagov. Nu m-am ostenit să-mi privesc mâinile, erau desigur legate. Fusesem aşezat astfel, încât un privitor din afară ar fi avut cu siguranţă impresia că bărbatul de pe bancheta din spate pusese capul jos să tragă un pui de somn, înainte de a ajunge la destinaţie...

Am început să trag cu urechea la discuţiile celor doi din faţă. Oricum, nu puteam admira peisajul, trebuia să stau doar cu ochii închişi...

Discuţia o deschisese, se pare, Numărul 2.

— Ai avut mare baftă, remarcă el. Când ai sunat, tocmai ieşeam pe uşă. Dacă mai întârziai puţin, gata, plecam...

— Toată ziua la poker, altceva nu ştii, mormăi

Numărul 1. O să ți se înfunde odată, ai să vezi…

— Mai bine dă-mi o țigară şi lasă-mă dracului în pace… Gândeşte-te la ce-i spunem acum Burtosului, asta e problema, nu pokerul meu…

Numărul 1 aprinse o țigară şi i-o întinse celuilalt care începu să fumeze fără să-şi ia privirea de la şoseaua din ce în ce mai aglomerată.

— Nu-i spunem nimic, replică celălalt. Ce, eşti nebun? Dacă se află cumva ceva, ne-am ars!

Cei doi tăcură o vreme, apoi Numărul 1 deschise discuția:

— Mă doare al dracului umărul… Nu credeam că ăsta ținteşte atât de bine. Dar lasă, că l-am pocnit şi eu…

I-am mulțumit în gând pentru compliment, blestemându-l totodată pentru „pocneala“ lui. Rana începuse să mă ardă binişor. De un singur lucru mi-era frică: că voi fi silit să stau o vreme la pat, tocmai acum când lucrurile începeau să se mai limpezească..

— Zici să nu-i spunem nimic Burtosului? bombăni Numărul 2. Totuşi o să-şi dea seama. Dispariția lui Vasile o să-l pună pe gânduri. Dacă-i trece prin minte să treacă pe la el pe acasă şi cade direct în brațele Securității? E în stare să ne dea în gât…

— Nu se duce el, e precaut. Şi, pe urmă, am impresia că mare scofală nu e nici de capul lui… În afară de faptul că ne dă bani, crezi că mai are vreun rol în toată afacerea?

— Dar ce, tu îți închipui că e doar un distribuitor de bani?

— Păi ce altceva? Agent de legătură, transmite ordinele… N-ai văzut ce mutră a făcut când l-am întrebat de ce nu trecem odată la acțiune? Habar n-are e de nimic… Altul e grangurul cel mare…

Se făcu linişte. Zgomotul monoton al motorului, trepidațiile maşinii, m-ar fi făcut să adorm dacă nu m-ar fi durut rana. Cei doi n-au mai discutat nimic până la Snagov, ci s-au adâncit în propriile gânduri. În clipa în

care Fiatul a oprit, am leşinat din nou, de slăbiciune probabil, cred că pierdusem mult sânge.

18.

Era întuneric când m-am trezit. Nu-mi dădeam seama dacă se făcuse noapte sau mă găseam într-o încăpere cu storurile trase. Rana mă ustura îngrozitor, aşa că o vreme nu m-am mişcat, încercând să mă autosugestionez. Citisem cândva într-o revistă cum se procedează, e suficient să te relaxezi complet câteva minute, destinzându-ți toți muşchii şi apoi să-ți repeți în gând: „mâna mea dreaptă e mai caldă decât mâna stângă... mâna mea dreaptă e mai caldă decât mâna stângă...“ După o vreme, ai într-adevăr senzația că mâna dreaptă se încălzeşte. Apoi reîncepi invers: „mâna mea dreaptă e la fel de rece ca mâna stângă“, şi aşa de câteva zeci de ori, până ce temperatura celor două mâini redevine normală. Dar asta nu-i totul, ci numai faza pregătitoare. Urmează apoi autosugestia propriu-zisă, când începi să-ți spui, de exemplu, „sunt calm, sunt foarte calm, sunt din ce în ce mai calm“, şi, după o vreme, te calmezi, oricât de nervos ai fi.

Fără prea multă convingere, am procedat conform celor citite, dar după vreo jumătate de oră reusisem să trec de faza pregătitoare. Mi-am spus: „rana nu mă mai doare, nu mă mai doare, nu mă mai doare..” şi deşi nu-mi venea mie însumi să cred, durerea s-a potolit ca prin farmec, simțeam numai, din când în când, nişte pulsații slabe în regiunea din stânga pieptului.

Am rămas aşa, abia îndrăznind să respir, câteva minute, apoi am început să meditez: probabil că cei doi nu se aflau prin apropiere, deoarece din clipa în care mă trezisem, nu percepusem nici cel mai mic zgomot. Am încercat să reconstitui ce se întâmplase cu mine, din clipa în care leşinasem pentru prima oară, în depozitul de cherestea. Probabil ca Numărul 1 se deşteptase din leşinul provocat de glonte cu mult înaintea mea.

Însemna deci că rana lui nu era prea gravă. Existau apoi două posibilitati; fie că ajunsese într-un fel oarecare la telefonul din construcția aceea care adăpostea poate „administrația “ depozitului de cherestea şi-l sunase de acolo pe Numărul 2, fie că acesta venise acolo din proprie inițiativă, dar nu, a doua soluție cădea de la sine, doar în maşină auzisem clar că Numărul 1 l-a chemat la telefon pe acolitul său chiar în clipa în care se pregătea de plecare. Mergând mai departe cu raționamentul, reieşea că Numărul 2 nu avea inițial de gând să vină la depozit, Numărul 1 îi reproşase doar că intenționa să se ducă la o partidă de poker. Deci Numărul 1 se îndreptase spre o întâlnire cu altcineva, în clipa în care plecase de acasă – dacă acolo stătea într-adevăr – dar cu cine?... Pe drum, îşi dăduse seama că îl urmăresc şi-şi modifipase planul, atrăgându-mă în depozitul de cherestea. Şi eu îl urmasem prosteşte! Şi mai departe? Numărul 2 venise, bineînțeles nu cu Opelul, altfel n-avea rost să-l care pe Numărul 1 cu noi până la Snagov, ci l-ar fi trimis înapoi cu cealaltă maşină; venise probabil cu un mijloc de transport oarecare, de ocazie. Apoi mă aduseseră împreună aici. De aici înainte, reflecțiile mele se puteau îndrepta într-o mulțime de direcții. Unde erau cei doi? Ce aveau de gând? Cum vor acționa ei în viitor? Era evident că şi-au dat seama că sunt urmăriți, şi vor lua măsurile de precauție necesare, ceea ce ne va îngreuna nouă şi mai mult urmărirea...

Din scurta conversație pe care o auzisem pe drum, reieşea că adevărata lor activitate de spionaj nici măcar nu începuse, însă, se pare că nici ei doi nu ştiau ce au de făcut, pentru ce anume fuseseră recrutați. Se confirma deci supoziția pe care o făcusem cândva, şi anume că cele două lovituri de la magazinele „Voiajor” nu aveau propriu-zis legătură cu misiunea de spionaj ce îi aştepta, ci erau pur şi simplu „distracții” pentru umplerea timpului liber... Dar cine era „Burtosul”? Era

el oare rezidentul rețelei? Probabil nu, reieşise doar că nici el nu ştia prea bine pentru ce îi recrutase pe cei trei…

Mereu alte şi alte întrebări care se învălmăşeau în minte, făcându-mă să uit de situația fără ieşire în care mă găseam: Au să-i spună oare până la urmă „Burtosului" că l-au lichidat pe Vasile C. Vasile? Ce măsuri va lua acesta, în cazul în care află? Se va duce el oare acasă la Vasile C. Vasile, în apartamentul de pe Calea Victoriei? Nu cumva băieții noştri, lăsați acolo pentru supraveghere, furioşi pentru dispariția mea, îl vor aresta, înfundând astfel una dintre piste? Ajuns aici, am simțit o senzație chinuitoare de foame. Nu ştiam dacă îmi va mai reuşi şi de data aceasta figura cu autosugestia, totuşi am încercat-o. Inimaginabil, dar mi-a trecut şi foamea… Apoi, mi s-a făcut dor de Alina. Un dor turbat, simțeam că se sfâşie ceva în mine la gândul ca n-o voi mai vedea poate niciodată… Nu mai avusesem o astfel de senzație din seara aceea când, în ultima clasă de liceu fiind, aflasem că fata cu părul auriu de la liceul Iulia Hajdeu, cu care mă plimbam uneori seara prin Parcul Obor, urma să se mărite a doua zi cu un doctor. Probabil că de pe atunci nu-i pot eu suferi pe doctori, exista în mine o antipatie latentă, uitată, care ieşise târziu la lumină…

Şi în vila aceea din Snagov, cu o mică gaură în partea dreaptă a pieptului, am uitat prezentul şi mi-am amintit de lungul lanț de insuccese în dragoste, pe care îl suportase viitorul căpitan Alexandru Adrian, de anii de facultate, de munca mea anterioară, de prietenii şi chiar de puținele mele rude, imaginându-mi cum ar fi evoluat viața mea, dacă mi-aş fi ales o altă profesiune. Nu, nu mi-ar fi plăcut să fac altceva în viață… Puțini oameni au trăit încleştările diferitelor mele acțiuni, lupta cu necunoscutul, nopțile de insomnie în care dărâmam succesiv ipoteze, construind pe ruinele lor altele noi, analizam fapte, aduceam argumente, probe, pro şi

contra, unei anumite supoziții... Era prima oară când mă aruncasem prosteşte, orbeşte, într-o urmărire de unul singur, aparent nepericuloasă, dar eu ar fi trebuit să fiu primul care să-şi dea seama că nu trebuie să te încrezi în aparențe...

19.

L-am recunoscut pe Lupu după zgomotul paşilor pe parchetul culoarului. A aprins lumina şi am închis ochii, orbit.

Locotenentul n-a spus nimic, când mi-a văzut rana, totuşi i-am observat tremurul buzelor.

— Ei, lasă, lasă, nu te mai strâmba... În definitiv, eu sunt rănit, nu tu... Nu face pe fetița impresionabilă venită la patul unchiului suferind, am încercat să glumesc.

— Ți-aş zice eu ceva acum, dacă n-ai fi şeful meu...

M-a ajutat să mă ridic.

— Cum dracu ai dat de mine? l-am întrebat în timp ce ne îndreptam spre maşină.

Simplu. Din păcate, oftă el, nu mă pot lăuda cu cine ştie ce deducții à la căpitanul Alexandru Adrian. După depozit, îți pierdusem urma. Dar mi-a spus Radeş unde eşti. M-am urcat în maşină şi am venit. Asta-i tot.

— Radeş?! Cine naiba mai e şi Radeş ăsta?

Lupu conducea cu atenție, totuşi, conform prostului său obicei, indicatorul de viteză arăta 110 km pe oră. Se întoarse spre mine, privind cu coada ochiului şoseaua foarte liberă la ora aceea, şi spuse cu seninătate:

— Cine să fie? Numărul 1, cine altcineva?

— Ai pus mâna pe el?

— Iată o întrebare gratuită, remarcă Lupu. Cred şi eu că am pus mâna pe el... Ori îți imaginezi ca am rămas tot timpul cu trei sandvişuri în mână, uitându-mă unde au dispărut în trei minute două maşini, cu pasageri cu tot? De fapt, continuă el, Numărul 1 ăsta al tău e un mare dobitoc. Am impresia că au început să racoleze, în

lipsă de altceva mai bun, tot felul de idioți. Imaginează-ți că individul, după ce a terminat cu tine, a venit frumuşel acasă. Se îmbrăcase în haine de poştaş, credea că-i la bal mascat…

— Ce tot vorbeşti? Ce fel de haine de poştaş? De unde?

— De la talcioc probabil, n-am prea avut timp la dispoziție să intru în amănunte. Poți să cumperi acolo nu numai nişte banale haine de poştaş, ci şi uniforme de arhiduce Habsburg… A intrat frumuşel în bloc şi s-a dus glonț acasă să-şi ia bănuții. Îi ținea ascunşi în sobă, îți dai seama? Nu-i culmea stupidității?

— Şi? Mai departe?

— Mai departe, am pus mâna pe el, că eram „întâmplător" pe acolo. Nu-ți mai spun că a vrut să tragă şi în mine… Noroc ca am fost şcolarizat şi cu puțin karate… Am pus mâna pe el şi mi l-am interogat puțin…

— A spus ceva?

— Da, că-l cheamă Radeş… Crezi că-mi ardea să stau la taclale cu el? Lupu părea de-a dreptul indignat. Aflăm noi şi restul, n-avea grijă, tipul s-a înmuiat ca o bucățică de plastilină la căldură… Mă interesa însă să aflu unde eşti tu…

Am ajuns la Bucureşti pe la două şi jumătate, şi Lupu a ținut morțiş să trecem întâi pe la spital. Mi-a declarat că nu dă doi bani pe metoda mea de autosugestionare, în vreme ce medicina modernă îi dă ceva mai multă încredere…

(Până la urmă m-au înfăşat bine în pansamente, după ce mi-au extras glontele care se oprise la câțiva milimetri de omoplat, zgâriindu-mi o coastă. N-am înțeles niciodată de ce am leşinat din atâta lucru, Lupu afirmă şi acum că de foame. Realitatea e că în noaptea aceea, înainte de a începe interogatoriul Numărului 1, am mâncat ca un apucat. Am mâncat până şi brânză topită, pe care nu pot s-o sufăr încă din copilărie…)

Deşi eram amândoi morți de oboseală, n-am amânat

interogatoriul până dimineață, ci l-am început pe loc, după ce Lupu a „confecționat” – e expresia lui – nişte cafele de proporții pantagruelice, în căni de cafea cu lapte.

Numărul 1 era dărâmat rău, când a intrat în biroul meu. Când m-a văzut a făcut nişte ochi mari cât cepele. Leşinul meu fusese atât de adânc şi pierderea de sânge aşa de mare, încât mă consideraseră mort. I-am dat un scaun şi țigări, scuzându-mă că n-am Pall Mall. A fumat Carpați cu filtru. De, se obişnuieşte omul cu toate…

(Copiez aici interogatoriul, aşa cum a fost stenografiat după banda de magnetofon.)

— Numele?

— Radeş Cezar.

— Vârsta?

— 34 de ani.

— Naționalitatea?

— Română.

— Profesia?

— Inginer mecanic.

— Locul de muncă?

— Până acum şase luni am lucrat la Uzinele nr. 8 ale MIMS…

— Şi după aceea?

— Pe urmă mi-am dat demisia…

— De ce?

— Aveam bani şi…

— De unde aveai bani?

— Primeam şase mii cinci sute pe lună de la cineva…

— De la cine?

— Nu ştiu cum îl cheamă exact… S-a recomandat Badescu, dar noi îi spuneam „Burtosul”… Ştiți, din cauză că era gras şi…

— Pentru ce primeați aceşti bani?

— Pentru nimic. Nu aveam nimic de făcut. Cel puțin deocamdată…

— Povesteşte cum l-ai cunoscut pe acel Bădescu.

— L-am cunoscut într-o seară, la Barul Cazino din Constanța. Era prin februarie... Mă găseam acolo în interes de serviciu – un tehnician care lucra într-una din fabricile noastre făcuse o inovație şi am fost numit în comisia de omologare. Am băut în seara aceea cam mult... am întâlnit o femeie... pe urmă, am ajuns la masa unor marinari străini. Dimineața când m-am trezit, eram în camera mea de hotel, iar Bădescu stătea într-un fotoliu, aştepta să-mi vin în fire. S-a recomandat, şi pe urmă mi-a aratat nişte fotografii. În fotografie eram eu, țineam în mână alte fotografii în care se vedeau nişte obiective militare...

— Ce fel de obiective?

— Pista unui aerodrom cu avioanele gata de decolare, un tun antiaerian, un vagon-platformă pe care era încărcat un tanc... Erau doar trei fotografii... Le țineam răsfirate în mână, aşa încât se vedeau perfect ce reprezentau. Bădescu mi-a spus că mărite, fotografiile vor fi şi mai grăitoare... Lângă mine erau fotografiați şi nişte marinari străini, în uniformă... Bădescu mi-a spus – n-aveți idee ce cinic e – că ştie bine că eu îmi dau seama că n-aveam de unde să iau acele fotografii, care de fapt îi aparțineau, dar că n-aveam ce face, ele constituiau nişte probe zdrobitoare împotriva mea... Ca n-aveam încotro, trebuia să lucrez pentru el, altfel le trimite Securității... M-am speriat, ştiam că sunt nevinovat, dar ce era să fac? Cine m-ar fi crezut că n-am fotografiat eu totul? L-am întrebat ce trebuie să fac. Mi-a răspuns că, deocamdată, o vreme, nimic, numai să semnez un contract cu el... L-am semnat, cu condiția să-mi dea mie fotografiile. Mi le-a dat şi le-am ars, deşi mi-am dat seama că şi-a păstrat, mai mult decât sigur, clişeele... Ce era să fac? N-aveam cum să dau înapoi...

— Ce scria în acel contract? Era gata pregătit, dactilografiat, sau ți l-a dictat, l-ai scris cu mâna proprie?

— Mi l-a dictat... Urma ca, pentru o îndemnizație

lunară de 6.500 de lei vreme de un an, să culeg informațiile ce mi se vor cere. Urma ca ulterior, după expirarea acelui an, să fiu trecut peste graniță la bordul unui vas străin şi să ajung într-un stat occidental. Acolo aveam să găsesc un cont deschis la o bancă de încredere pe numele meu, cu o depunere de 20.000 de dolari, la care avea să se adauge o anumită sumă pentru fiecare informație corectă pe care aveam să o comunic…

— De ce te-ai oprit? Mai departe!

— Mai departe nu s-a întâmplat nimic… Acum câtava vreme, cu vreo trei luni în urmă, Burtosul mi a spus că planul s-a schimbat… Nu mai urma sa culeg informații, ci să particip la o acțiune.

— Ce fel de acțiune?

— Nu mi-a spus… Cred că nu ştia nici el exact… Dar împreună cu Vasile C. Vasile şi Ilarion Miu urma să formăm o grupă de acțiune.

— Când i-ai cunoscut pe ceilalți doi?

— V-am spus, acum vreo trei luni… În apartamentul lui Vasile din Calea Victoriei… Ei doi erau recrutați mai de mult…

— Şi ce făcuseră până atunci?

— Cred că nu făcuseră nici ei nimic… Aşteptau ca şi mine…

— Despre ce fel de acțiune era vorba? Ce fel de grupă?

— Burtosul ne explica cum trebuie aranjat explozibilul sub apă, la baza unui zid… Urma să ne scufundăm cu nişte costume de scafandru autonom, sa aşezăm explozibilul la baza zidului acela, şi cu asta misiunea noastră se încheia. Noi ne-am închipuit că trebuia să fie un baraj, probabil al unei centrale electrice… Explozibilul urma să fie detonat cu ajutorul unei bombe cu mecanism de ceasornic, la patruzeci şi opt de ore după aşezare. Între timp, noi am fi fost la bordul unui vapor undeva, în apele internaționale ale Mediteranei…

— Aţi făcut multe astfel de şedinţe de antrenament?

— Vreo două…

— Când urma să aibă loc acţiunea?

— Nu ştiu… Nu ştia nici el. Nu era el şeful reţelei…

— Dar cine?

— Nu ştiu. Nu ştia nici el. Nu voia să ne spună, să nu ne dăm seama că nu ştie, dar…

— Dar?…

— Dar am impresia că primea ordine din altă parte… De la cineva pe care nu-l cunoştea nici el…

— De când era Vasile C. Vasile în reţea?

— O, de multă vreme… De peste un an…

— Maşina a primit-o imediat după ce a fost recrutat?

— Da, la câteva luni, după cum spunea el.

— La ce-i folosea maşina-cameleon?

— Nici el nu ştia…

— Dar Bădescu?

— Nu… Ne-a sfătuit însă să nu uzăm de ea, decât sub culoarea alb-gălbuie, cea originală… De fapt, rezervorul de lichide nici nu venise o dată cu Opelul, l-am făcut eu după schiţele pe care mi le-a dat Badescu…

— Şi lichidul?

— Apă colorată… O simplă pompă şi…

— Bădescu a procurat şi Fiatul?

— Nu, Miu l-a cumpărat… Este foarte econom, l-a luat de ocazie însă, acum vreo cinci luni… Avea de gând să-l lase unui frate al lui, înainte să fugă…

— De ce te-ai lăsat de serviciu?

— Mai avea rost să mă duc? Aveam bani destui, noaptea mergeam la bar, dimineaţa mă sculam greu…

— Bădescu ştia?

— Nu ştia… Nu mi-ar fi dat voie… Mă sfătuise să lucrez, să nu dau de bănuit… Făcea scandal când afla, cine ştie cum, că-mi pierd nopţile în baruri. M-a ameninţat că-mi taie îndemnizaţia. Trebuia sa mă ascund de el…

— Nici ceilalţi nu mai lucrau?

— Nici. Miu e mort după poker. Juca zile şi nopți în şir…

— Cu cine?

— Nu ştiu, că nu mă lua cu el. De fapt, nu prea mă omor eu cu jocurile de noroc. Am alte preocupări…

— Ştim, femeile…

— Fiecare cu slăbiciunile lui…

— Cine e Miu? Unde locuieşte?

— Nu ştiu decât numărul de telefon…

— Ce număr are?

— 81 83 16…

— De când era în rețea?

— După câte ştiu, fusese recrutat o dată cu Vasile C. Vasile.

— Adică?

— V-am spus, acum un an şi ceva…

— Cui i-a venit ideea cu spargerile de la „Voiajor”?

— Nu era ideea mea.

— Dar a cui?

— A lui Vasile.

— Explică-te!

— Am rămas odată toți trei la el, după ce Bădescu plecase. Am băut cam mult… Vasile se plângea că-i e frică ca Burtosul să nu ne facă vreo festă…

— Ce fel de festă?

— Să nu ne lase în străinătate fără bani…

— Şi?…

— Atunci ne-am gândit să plecăm cu bani de aici… A venit cu ideea să atacăm câteva magazine de tip „Voiajor”. Tot el s-a gândit să ne machiem, în aşa fel încât să nu fim recunoscuți de eventuali martori. Cum, întâmplător, eram toți cam de aceeaşi înălțime, ne-am machiat astfel, încât să semănăm între noi… să fim luați drept frați gemeni… Miu s-a gândit să folosim cloroformul…

— Deci dumneata n-ai avut nici în clin nici în mânecă cu ideea asta…

— …

— Ştiai că vânzătoarea de la „Voiajor” a murit?

— A murit?!

— I-ați dat o doză prea mare de cloroform… Suferea de inimă.

— Eu m-am ocupat de vânzător!

— Să lăsăm… Şi revolverele? De unde le aveați?

— Revolverele le procurase tot Vasile.

— De unde?

— Habar n-am, nu l-am întrebat…

— Dar surdinele?

— Surdinele le-am făcut eu. M-a învățat demult un bătrân, fusese armurier, acum a ieşit la pensie. Nu-i mare filozofie… un manşon, un arc… Ştiu să umblu la un strung…

— Spuneai că n-ai mai lucrat după recrutare.

— Da, dar am mai fost prin uzină… Am prieteni… I-am rugat să-mi permită să fac nişte piese pentru autoturismul unui prieten… Nu s-au uitat la ce lucrez…

— Cine l-a lichidat pe american?

— Vasile şi cu Miu. Ei doi erau la Braşov…

— De ce l-ați lichidat pe urmă pe Vasile?

— Miu a avut ideea… Vasile tergiversa împărțeala banilor. În ziua aceea venisem la el pentru a-l convinge să ne cedeze partea noastră de valută. Îl urmărisem cu maşina. El era cu Opelul, noi cu Fiatul. L-am lăsat să intre în bloc, voiam să pătrundem şi noi ceva mai târziu. Miu era hotărât să-l împuşte chiar acolo, dacă se va lăsa greu. Am încercat să-l conving că nu merită, că vor fi mari complicații ulterior, dar parcă înnebunise, n-am reuşit să-l fac să renunțe la idee. Speram totuşi că Vasile va ceda… Ne-am dat însă seama că s-a întâmplat ceva, când l-am văzut coborând în goană cu cineva după el… Am urmărit maşinile şi Miu l-a împuşcat în tren. Tot era urmărit, putea să „ciripească”…

— Cum a ajuns steaua la dumneata?

— I-am dat lui Miu partea mea din banii luați de la

american, contra broşei.

— Nu ți-a fost frică să i-o dai femeii? Dacă o vedea cineva?

— Suzi mi-a promis că n-o va purta…

— Şi i-ai dat-o, totuşi. În mijlocul barului…

— Mă ameţisem şi…

— De ce ai mai venit acasă să-ți iei banii? Nu te-ai gândit că apartamentul e supravegheat?

— Trebuia să risc… Ce făceam fără bani?

— De unde ai luat hainele de poştaş?

— Când am sosit în Bucureşti, am intrat într-o bodegă. Voiam să beau ceva… mă durea şi rana… La masa la care m-am aşezat mai era şi-un poştaş ametit… Mi-a venit ideea acolo, pe loc. I-am spus că vreau să-i fac o farsă unui prieten, aşa că să schimbăm hainele pentru o oră. I-am dat o sută de lei şi a fost de acord. Ne-am schimbat hainele la WC. Probabil că m-o fi aşteptat cine ştie cât până sa mă întorc…

— Unde se află Miu acum?

— Probabil că acasă. De la Snagov ne-am înapoiat împreună la Bucureşti. M-a lăsat în Piața Victoriei şi el s-a dus spre casă.

— N-ați stabilit când să vă întâlniți din nou?

— Ba da.

— Când?

— Miu urma să aştepte telefonul lui Bădescu. Apoi, dacă ar fi fost nevoie de mine, urmau să mă anunțe prin Suzi… Mă hotărâsem să mă mut la ea, nu mă mai puteam întoarce acasă la mine…

— Aşa i-ai spus lui… Miu nu ştia că ai de gând să treci pe acasă pentru a lua banii?

— Nu, nu i-am spus ce intenționez…

— Când urma să telefoneze Bădescu?

— Sâmbată. El telefona numai sâmbăta, la unsprezece dimineața.

— Şi dacă ar fi telefonat la dumneata acasă?

— Era imposibil… Legătura se face aşa: Bădescu îl

sună pe Miu, acesta pe mine, iar eu la rândul meu îl sunam pe Vasile…

Se făcuse dimineață. Atât Lupu cât şi eu eram zdrobiți de oboseală, aşa încât am întrerupt cercetările şi am plecat să dormim câteva ceasuri.

20.

Am reluat interogatoriul a doua zi, înainte de a ne prezenta la raport la colonelul Dumitrescu. Era într-o joi, Miu avea să-l caute pe Radeş cel mai devreme sâmbătă, după socotelile noastre, aşa încât aveam patruzeci şi opt de ore la dispoziție. N-am aflat multe lucruri în plus de la Radeş. Era într-o stare de plâns, noaptea care trecuse îl dărâmase complet, se oprea la mijlocul unei propoziții şi hohotea disperat. Îşi dădea seama că situația lui e pecetluită…

L-am plasat, sub asistența a doi subofițeri, într-un birou alăturat, cu indicația să i se dea hârtie şi un stilou pentru a scrie tot ce-şi putea aminti despre întâlnirile lui cu Bădescu şi cu Miu. Totodată urma să ne facă şi o descriere, un portret scris cât mai amănunțit al celor doi. Aveam de gând să-l rog ulterior pe căpitanul Zissu să-mi facă câte un portret-robot al acestora.

După plecarea lui Radeş, Lupu se lamentă:

— Totuşi, să mă bată Dumnezeu dacă pricep! Tipii ăştia, aşa cum ne-au fost descrişi aici, par cu totul inconştienți, am impresia că sunt dereglați pe undeva pe la mansardă… Iar Radeş, ce să mai vorbesc… Nu înțeleg, om în toată firea, la treizeci şi patru de ani, inginer, să nu-şi dea seama că fotografiile acelea erau trucate?! Adică ce, cine vrei, cine nu vrei, vine şi face fotografii la un aeroport militar, în momentele când avioanele de luptă sunt gata de decolare, etc. etc. etc.? Nu putea să se gândească la atâta lucru? Şi pe urmă, chiar presupunând că a dat crezare aiurelilor lui Bădescu, şi merg mai departe, admițând că fotografiile erau autentice, nu şi-a dat seama că venind la noi,

imediat după ce a fost recrutat, nu putea păți nimic?

— Uiți un lucru, i-am răspuns. Acest Bădescu zis Burtosul, nu e chiar atât de idiot, pe cât apare din descrierea lui Radeş. S-a dus la fix. Probabil că l-a urmărit multă vreme, înainte de a înscena mascarada cu fotografiile, s-a documentat, şi-a dat seama cu cine are de-a face, a pipăit terenul slab… Hai să facem un pariu: du-te la fostul loc de muncă al lui Radeş şi fă investigații. Ai să constați, cu siguranță, că avea datorii la diverşi colegi, şi nu aşa, de ordinul sutelor de lei, ci al miilor… Barurile de noapte pe care le frecventa, femeile de felul lui Suzi – eu am văzut-o, mi-am dat seama de ce-i capabilă – țigările Pall Mall, băuturile scoțiene, astea toate costă bani… Bădescu a fost, de fapt, pentru Radeş o adevărată mană cerească… Şase mii cinci sute de lei reprezintă o sumă aproape de trei ori mai mare decât salariul lui lunar, perspectiva unei vieț fără griji şi fără muncă, undeva în occident, iată ispita de nerefuzat pentru o lepădătură ca asta… Oferta făcută de Bădescu a fost ca o sămânță aruncată pe un teren gata îngrăşat. L-a legat la ochi… Primul pas o dată făcut, au urmat ceilalți: cine spune A, trebuie să spună şi B… De la a primi nişte hani aproape pe degeaba – nu uita că, dacă îi dăm crezare lui Radeş, şase luni n-a făcut aproape nimic pentru ei – şi până a imagina două atacuri în plină zi pentru „asigurarea viitorului" şi a-şi ucide, „tovarăşul" de bandă, nu-i cine ştie ce distanță lungă… A găsit şi „prieteni" pe acelaşi calapod, Vasile şi Miu… Ba ăştia erau încă şi mai copți pentru astfel de acțiuni decât Radeş, dar huzureau de mai bine de un an pe banii lui Bădescu…

— Trebuie să punem mâna cât mai repede pe Miu şi prin el pe „Burtosul", mă întrerupse Lupu. Mai amator de acțiune decât de speculații etice. Sunt curios ce-i cu numărul acela de telefon…

— Sunt aproape sigur că telefonul nu e amplasat la el acasă.

— Dar unde?

— Cine ştie… Poate într-un restaurant.

— Ce te face să crezi?

— Consemnul „sâmbătă la ora 11“. Dacă Burtosului puțin îi pasă de ciracii lui, apoi la propria sa piele ține cu siguranță! Fii sigur că şi-a luat toate măsurile de precauție, probabil sună pentru a fixa întâlnirile de undeva, din oraş, şi nu acasă la Miu. Gândeşte-te: să presupunem că noi am pus mâna pe Miu şi aşteptăm liniştiți acasă la el telefonul lui Bădescu. În clipa în care acesta sună, n-avem decât să identificăm postul telefonic de la care se face apelul, şi gata, aproape că am pus mâna pe Burtos… Nu, trebuie să existe un aranjament oarecare… Probabil că Burtosul, de la un telefon public, formează numărul unui restaurant, să zicem. Dacă Miu, conform consemnului, e în apropiere, nu-i niciun pericol. Dacă Miu nu e, înseamnă că e arestat şi Bădescu se face imediat nevăzut… Ceva în genul ăsta trebuie să fie, ia verifică, te rog, numărul…

În vreme ce locotenentul Lupu lua legătura cu serviciul tehnic, am fumat o țigară, gândindu-mă la felul în care îmi voi redacta raportul. Mă simțeam destul de prost pentru cele câteva greşeli pe care le comisesem şi mă întrebam pe unde voi scoate cămaşa… mai ales cu durerea aceea, care îmi paraliza din când în când partea stângă a pieptului…

— E numărul unui telefon public de pe strada Stejarului, mă anunță Lupu, reintrând în birou. Aproape exact cum ai bănuit… Dar explică-mi te rog…

— E foarte simplu, l-am întrerupt. Telefoanele publice nu sunt, într-adevăr, prevăzute cu sonerie de apel. Dar e suficient ca cineva să se afle în cabina telefonică respectivă la o oră convenită, riguros respectată, să ridice receptorul şi să introducă o fisă exact în momentul când altcineva, de la alt telefon, face apelul, şi legătura e stabilită! Iar să afli numărul de apel al unui telefon public, nu e nicio problemă! Pe cele mai multe

dintre ele, aceste numere sunt trecute cu cifre mari de un centimetru…

Şi acum, hai la tovarăşul colonel…

21.

Colonelul Dumitrescu ne-a ascultat fără să ne întrerupă o singură dată. În ciuda aşteptărilor mele, arma criticii n-a fost folosită, dar nici eu nu m-am grăbit să fac uz de cea a autocriticii… Am stabilit împreună modificările planului de acțiune. În general, indicațiile coincideau cu intențiile mele, în afara unui singur punct, unde se pare că superiorul meu vedea ceva mai departe decât mine: el lansă ipoteza că din grupul recrutat de Bădescu nu făcea parte numai Radeş, Miu şi Vasile, ci şi alții. Urma deci să punem în prima etapă mâna pe Miu; dacă Vasile tot ieşise din joc şi Radeş fusese arestat, n-avea rost să-l lăsăm pe al treilea să zburde în libertate. Colonelul preciză:

— Bădescu însă trebuie depistat şi supravegheat îndeaproape, ca prin intermediul lui să dăm peste ceilalți membri ai rețelei şi mai ales peste şeful acesteia, deoarece cu toții am căzut de acord că nu Bădescu era acela. În acelaşi timp va trebui să luăm masuri pentru asigurarea securității sporite a şantierului hidrocentralei Petreşti.

L-am privit pe colonel mirați.

— Nu v-ați dat seama? ne întreabă el. Radeş a declarat că aproximativ acum vreo trei luni, cei trei, care fuseseră recrutați inițial pentru culegerea de informații, au început să fie antrenați în vederea unul operații de diversiune. Or, exact acum trei luni s-a publicat în presă un articol în care constructorul şef al hidrocentralei declara că ea va fi pusă în funcțiune în luna noiembrie!

L-am privit pe Lupu exact cu aceeaşi privire cu care acesta m-a fixat. Lucrurile erau mai grave decât ne imaginasem noi…

— De supravegherea şantierului hidrocentralei mă

ocup eu în continuare, adăugă colonelul. Voi organizați cu atenție arestarea lui Miu şi urmărirea lui Bădescu. Mă veți informa periodic asupra stadiului cercetărilor. Ei, şi acum, la revedere. Iar tovarăşul căpitan Adrian să-mi raporteze că a fost cu regularitate la pansamente!

Am părăsit biroul colonelului urmat de Lupu. La secretariat, am dat din nou de Grigoraş.

— Să trăieşti, bătrâne, mi-a răspuns el la salut. Cum merge cu…

— Merge formidabil, i-am luat-o înainte. Dar nevasta meşterului Manole ce face?

— Ai să râzi, dar am terminat cu ea, îmi replica Bătrânul, privindu-şi distrat unghiile.

— Ce spui? Şi nu-mi povesteşti?

— Ei, mare lucru n-am ce-ți povesti… Am arestat-o ieri, adăugă el modest.

— Pe cine? Pe femeia zidită?

— Nu chiar pe ea… Avea un *alter ego* care făcea pe „cutia poştală”… A fost pusă la conservat vreo zece ani, după ce a preluat identitatea celei ucis. Abia pe urmă s-a apucat de treabă…

— Dar lasă că-ți povestesc eu altădată, acu’ m-a chemat şefu’. Am impresia că-mi pune ceva nou în brațe…

Bătrânul a intrat la colonel, iar Lupu şi cu mine am coborât scările, după ce am chemat maşina de serviciu.

Ne-am îndreptat spre depozitul de cherestea. Voiam să reintrăm în posesia gărgăriței mele abandonate.

Pe drum, Lupu n-a prea vorbit, aşa cum îi era obiceiul.

— Ce-i cu tine, voiosule? l-am întrebat la un moment dat. Ți s-au înecat corăbiile?

— Nu, mi-a răspuns el. Sunt însă grozav de obosit. De la o vârstă încolo, nu mai merge să-ți pierzi nopțile, glumi el. Ştii ce? Ce-ar fi să-l aşteptăm pe domnul Miu în vila din Snagov?

— De ce neapărat acolo? l-am întrebat.

— Nu-ți aduci aminte? Radeş a declarat azi dimineață, când l-am întrebat ce aveau de gând să facă cu „cadavrul” tău, că după câteva zile urma să-l încarce în maşină şi să-i dea drumul să se rostogolească romantic într-o prăpastie.

— Ei şi? Vrei să-ți declar recunoştință eternă şi să te consider salvatorul vieții mele? Lasă, n-avea grijă, după ce mor cu adevărat te las unic moştenitor…

— Cum „ei şi”? trecut Lupu peste maliţiozitatea mea. Ca să arunce un cadavru într-o maşină şi apoi ceva mai jos, într-o prăpastie, trebuie să-l scoată întâi din vilă, nu? Ori pentru asta e nevoie să se ducă întâi acolo…

— N-avea grijă că nu se duce el singur… L-ar cauta probabil pe Radeş, să facă trebuşoara asta în doi, aşa cum s-au obişnuit.

— N-aş vrea să-mi contrazic superiorul, dar există o şansă din două să se ducă totuşi singur… Şi tu ce râzi? se întoarse el indignat către şofer. Mai bine ia exemplu de la mine, nu-ți contrazice niciodată şeful!

Ne ducea acelaşi şofer, care, în ziua spargerii de la „Voiajor”, venise să mă ia de acasă. Abia atunci l-am recunoscut.

— Cum merge? l-am întrebat. Te-ai obişnuit cu munca la noi?

— Cum să nu, tovarăşe căpitan! raportă el vesel. Mie îmi place viteza şi…

— Voi ăştia, amatorii de viteză, băgați de seama că asfaltul e tare şi mai sunt şi pomi pe margini. Mai ştiu eu unul amator de viteză care era să-şi rupă gâtul odată pe şoseaua Bucureşti-Constanța…

Mi-am aprins o țigară, apoi l-am întrebat pe Lupu, care se făcea că nu pricepe despre ce vorbesc:

— Parcă ziceai ceva de o şansă din două…

— Păi da! M-am pus puțin în situația lui şi mi-am dat seama că nu prea aş fi dormit liniştit noaptea la gândul că cineva ar putea da peste cadavrul tău şi apoi, pornindu-se pe urme, şi peste el.

— Ştii că ai dreptate? m-am uimit eu, supralicitând ifosele lui. Uite, la asta nu m-aş fi gândit în ruptul capului... Cum faci, domnule, de le mirosi pe toate dinainte?

— Ei, pun şi eu în activitate micile celule cenuşii, vorba maestrului Poirot, cel cu capul în formă de ou...

— Mustățile lui îți mai trebuiesc. Sir Simon Templar... „Sfântul“ cu mustăți... Dacă aş fi regizor, te-aş alege erou pentru un film cu surprize...

Lupu se prefăcu, ca de obicei, că nu aude remarca mea. De altfel, ajunsesem la depozitul de cherestea. Gărgărița mea era în apropiere, aşa cum o lăsasem. L-am trimis pe şofer înapoi cu maşina de serviciu iar noi ne-am urcat în Volkswagen. Nu prea eram stăpân pe brațul stâng, aşa că am fost nevoit, să-l las pe Lupu la volan. Înainte de a porni însă, mi-am adus aminte deodată de Alina. L-am rugat pe locotenent să mă scuze câteva minute şi am pătruns în depozit pe drumul ştiut, dând la o parte scândura prinsă într-un singur cui, făcând astfel inutile uriaşul lacăt şi lanțul ruginit. Am intrat în clădirea aceea – dacă i se poate spune astfel – în care se gasea telefonul şi am sunat-o. N-a răspuns nimeni, probabil era la şcoală. Ieşind, am privit în treacăt movila de var nestins în spatele căreia era să descopar calea cea mai scurtă pentru a ajunge pe lumea cealaltă şi am zâmbit: parcă trecuseră ani de atunci...

M-am întors la maşină şi Lupu m-a întrebat, răsucind între degete maimuțica de pluş pe care o descoperise în buzunarul portierei.

— Ce mai e şi asta? Ți-ai scos mascota?

— Da, am scos-o, am mormăit eu, punând-o la loc. Nu-mi plac de loc în ultima vreme doctorii, tinerii barboşi şi maimuțele de pluş... Mai sunt întrebări? Dacă nu, şedința se suspendă...

Lupu a pornit motorul, privindu-mă intrigat cu coada ochiului. N-aveam chef de explicații, aşa că m-am rezemat pe spătarul canapelei, am închis ochii şi am

comandat:

— Dă-i drumul, şofer! La casa de odihnă!

Gargărița s-a smucit din loc şi s-a întins la drum. Trebuia să traversăm tot oraşul. Nu m-am mişcat până în clipa când, după zgomot şi înmulțirea stopurilor mi-am dat seama că am ajuns în centru. L-am rugat pe Lupu să oprească în față la „Codlea“ şi el s-a executat fără alte întrebări. Am intrat în florărie, am ales două ghivece cu flori şi le-am încredințat unui comisionar, cu indicația de a le duce la locuința Alinei şi de a i le înmâna personal. În definitiv, toți bărbații trimit flori. Eu am să-i trimit ghivece cu flori…

Ne-am continuat drumul apoi până la „Parcul Privighetorilor“, unde ne-am oprit să mâncăm. Era frumos afară, pe terasă femeile îşi scoseseră pălăriile de pai şi se soreau ca nişte pisici, care simt apropierea toamnei. M-am rezemat de spătarul scaunului şi am închis ochii în aşteptarea desertului. Simțeam o durere surdă în partea stângă a pieptului şi m-am autosugestionat că urma glontelui e aceea care mă chinuie.

22.

Când plecasem de acolo cu o zi înainte, nu prea avusesem timp să privesc împrejur, aşa că am examinat curios interiorul vilei. Nu avea mai mult de două camere, însă se putea pătrunde prin două părți, prin față şi prin spate.

La „Parcul Privighetorilor” ne aprovizionasem din belşug cu sandvişuri. Lupu cumpărase şi o sticlă cu coniac. M-am făcut că nu-l văd, deşi nu erau rare cazurile când trebuia să bem câte un păhărel, chiar în exercițiul funcțiunii. Cum aveam întotdeauna un termos în portbagaj, l-am umplut cu cafea. Eram siguri că vom avea de aşteptat destul, poate chiar o zi-două, şi n-aş fi vrut să fim nevoiți să ieşim prea des.

Patrunsesem în vilă relativ uşor prin mica uşă din

spate. Lupu are un talent deosebit să deschidă broaşte, cât ar fi ele de complicate, iar cea de aici fusese o jucărie pentru el.

Storurile din camera din față, aceea în care fusesem depozitat eu, erau lăsate. Lumina pătrundea înăuntru cu greu, prin spațiile dintre marginile storurilor şi giurgiuveaua ferestrei. De altfel, începea să se întunece, aşa că lumina nu ne-ar fi folosit prea mult. Ne-am aşezat pe canapeaua de sub fereastră. Casa era mobilată în stil rustic, cu masa şi scaunele cioplite în lemn şi apoi arse cu fierul înroşit. Căminul, de dimensiuni apreciabile, putea adăposti un foc de buturugi şi mi-am imaginat încăperea iarna, când jarul lumina, roşcat, pereții pe care fuseseră prinse ştergare țărăneşti şi o impresionantă colecție de oale, blide şi linguri de lemn. O vitrină lucrată în aceeaşi manieră cu restul mobilei adăpostea obiecte de ceramică înflorată. Probabil că, atunci când stăpânii vilei erau prezenți, se aşterneau pe jos scoarțe olteneşti. Le-am căutat din priviri şi le-am găsit rulate într-un colț. Deasupra căminului, acolo unde de obicei găseşti o oglindă, fusese amplasată o poliță cu cărți. M-am ridicat şi am răsfoit câteva, chinuindu-mă să descifrez titlurile la lumina slabă. Pe pagina de gardă a fiecăreia era scris, cu grijă, numele unui cunoscut profesia universitar.

— Miu a profitat probabil de ocazie, când m-a adus aici, că stăpânii vilei au terminat concediul i-am spus lui Lupu.

— Probabil. Radeş l-a descris ca un mare zgârcit, deci mă îndoiesc că şi-ar fi băgat el banii într-o vilă pe care ar fi putut-o locui numai câteva săptămâni pe an…

— Nu pricep însă cum îmbină el pasiunea pentru poker cu zgârcenia. Pokerul e un joc la care se pierd multi bani…

— Dacă îl joci cinstit… Dar mai există şi trişori. Când eram student, de exemplu, am întâlnit unul care era în stare să amestece cărțile în aşa fel, încât adversarii să

aibă întotdeauna cărți mai mici decât el.

— Ai avut o tinerețe zbuciumată, băiețaş…

— Pe naiba! Am stat la cămin, poarta se încuia la ora 11. Pe unde să mai intri, dacă întârziai pe undeva?

— Şi atunci, nu mai veneai de loc, nu-i aşa?

— Nu-mi mai amintesc, mormăi Lupu. Hai mai bine să luăm câte un păhărel. Cine se culcă primul?

— Culcă-te tu, fac eu prima gardă.

— Atunci beau doar eu, dacă n-ai nimic împotrivă. Noroc!

— Noroc!

A dat peste cap păhărelul cât un degetar, s-a întins pe canapea cu revolverul alături şi-a adormit imediat. Eram obosit, n-aş fi vrut să adorm cumva, aşa că m-am ridicat de pe canapea şi am tras alături de masă un scaun. Era tare şi stând pe el, n-aş fi putut ațipi. Mi-am aşezat şi eu revolverul aproape – Lupu îl descoperise în tolba de „poştaş“ a lui Radeş – şi am aprins prima țigară. Cafeaua îşi păstrase încă aroma şi căldura, aşa că le-am degustat cu plăcere.

Nici nu ştiu când s-a făcut ora 12. La ce m-am gândit oare în acele patru ore de gardă? La nefericita Stela Vasiliu, care a murit la numai 23 de ani, victimă a lăcomiei unor aventurieri? La tânăra zidită pentru a dispare pentru totdeauna, lăsând loc dublei existențe a unei spioane? La Bătrânul maior Grigoraş care a dus la bun sfârşit în cariera lui începută de 22 de ani, în septembrie 1944, cazuri mai încurcate decât acelea elucidate de super-omul James Bond? Poate că la toate acestea, poate la niciuna dintre ele.

L-am trezit pe Lupu, aşa cum convenisem, pentru a prelua garda. Am intrat sub pătura aruncată pe canapea şi am adormit, moleşit de căldură, pe când el sorbea tacticos din cafeaua pe care i-o oprisem în termos. Visam că m-am trezit din somn tocmai duminică, ratând deci posibilitatea de a pune mâna pe Burtosul, care urma să-i telefoneze lui Miu sâmbătă la

11, când m-am trezit într-adevăr, zgâlțiit uşor de Lupu. M-am ridicat într-un cot, Lupu s-u apropiat şi mi-a şoptit la ureche:

— Dă cineva târcoale pe sub fereastră…

Am privit pe lângă stor: se făcuse aproape dimineață. Ceasul arăta cinci fără cinci, Lupu nu mă sculase la patru, aşa cum era normal… N-am văzut nimic în curtea vilei, dar am auzit mişcându-se clanța usii din spate. În secunda următoare, eram amândoi cu revolverele în mâini, unul de o parte şi celălalt de cealaltă parte a uşii încuiate. După câteva încercari, clanța s-a imobilizat şi am auzit paşi uşori îndreptându-se pe alee. Am privit prin gaura cheii şi am zărit un copil care tocmai ieşea pe portiță, cu o sticlă de lapte în mână. Aş fi putut să jur că Miu aştepta undeva, în colțul străzii, şi că-l trimisese pe copil în „avangardă", pentru a sonda dacă nu cumva în vilă sunt persoane nedorite. Dacă era într-adevăr aşa, însemna că în următoarele minute al treilea peştişor urma să cadă în plasă…

Am aşteptat tăcuti. Curând, în liniştea satului încă adormit, am auzit mârâind înfundat motorul Fiatului 1300, care nu întârzie să apară în fața portiței.

— Mare tupeu are acest Miu, şopti Lupu. Vine în plină zi să încarce un „cadavru", fără să-i pese că-l vede cineva intrând într-o vilă străină…

În clipa aceea în creierul meu s-a făcut legătura: Miu… Miulescu! Miulescu era numele profesorului universitar căruia îi aparținea vila, nume ce apărea şi pe cărțile de pe poliță! În acest caz, însemna că cei doi sunt probabil frați, şi deci acest Miu, care îşi abreviase din cine ştie ce motive numele, putea intra nestingherit în vilă, atunci când voia, fără a da nimanui de bănuit…

Într-adevăr, Numărul 2 îşi făcu apariția, intrând în curte cu paşi degajați. La drept vorbind, vila era destul de izolată, cea mai apropiată clădire se găsea la vreo 70 de metri, iar ora mică, cinci şi cinsprezece, îl avantaja: prea puțini oameni, fie ei localnici sau vilegiaturişti se

sculau atât de devreme. S-a apropiat de uşă, a scos din buzunarul hainei de voiaj un lanț de care atârna câteva chei şi, privind fulgerător către ferestre, descuie uşa cu mâna stângă. Mâna dreaptă o ținea prevăzător în buzunar. În clipa în care a deschis uşa larg, împingând-o brusc, eu zăceam exact pe locul unde mă lăsase el la plecare, străduindu-mă să nu respir şi rugându-mă în gând să nu-şi dea seama, în primele secunde, ca sunt îmbrăcat cu un alt costum şi că în încăpere miroase a tutun.

Nu şi-a dat seama. A păşit înăuntru, şi în aceeaşi clipă Lupu l-a pocnit cu patul revolverului în ceafă. Probabil că degetul lui Miu stătuse pe trăgaciul pistolului cu surdină, căci am auzit un fâşâit şi un glonte s-a oprit într-una din cărțile de pe polița căminului. Miu s-a prăbuşit pe scândurile podelei, iar peste două minute era legat fedeleş.

23.

Contrazicând celebrele versuri ale lui Alecsandri, drumul de întoarcere acasă nu mi s-a părut mai lung, ci dimpotrivă, mai scurt. Eram singur în gărgărița mea; Lupu îşi asumase sarcina să „piloteze" Fiatul. Pe pernele acestuia „se odihnea" Ilarion Miu. Se pare că Lupu nu intenționa să-i menajeze prea mult odihna, deoarece circula cu o viteză turbată.

De-abia reuşeam să mă țin după el.

L-am trimis pe domnul Miu, care se trezise între timp, să se „odihnească" şi noi ne-am prezentat la raport. Colonelul n-avea însă timp, aşa că am început imediat interogatoriul fostului Număr 2. Spre deosebire de Radeş, Miu s-a lăsat destul de greu.

I-am dat târcoale vreo patru ore, fără să putem scoate ceva de la el. S-a hotărât să vorbească abia pe la amiază.

(Transcriu mai jos fragmente din interogatoriu, aşa cum au fost stenografiate după banda de magnetofon.)

— Numele?
— Ilarion Miu.
— Vârsta?
— 38 de ani.
— Naționalitatea?
— Română.
— Profesia?
— Pictor decorator.
— Locul naşterii?
— Botoşani.
……
— Cine este Bădescu, zis Burtosul?
— Bădescu era cel care făcea legătura între noi, cei care urma să culegem informațiile, şi şeful cel mare.
— Cine este „şeful cel mare“?
— Nu ştiu, nu l-am văzut niciodată.
— Nici nu bănuieşti?
— Nu. Bădescu se temea însă de el. Se temea să nu fie lichidat, dacă ar greşi cu ceva…
— Cu cât te plătea?
— Cred că cu aceeaşi sumă ca pe ceilalți: 6.500 lunar.
— Îi primeai din mâna lui?
— Da, o dată pe lună.
— Îți cerea chitanță?
— Nu. Niciun fel de chitanță.
— Şi dacă ai fi declarat că n-ai primit banii?
— Cui? Eram doar la cheremul lui…
……
— Când ai fost recrutat?
— Acum un an şi ceva.
— Mai precis!
— Acum un an şi patru luni.
— În ce împrejurări?
— La un joc de poker.
— Unde?
— În casa unui prieten. Am intrat amândoi o dată, deşi nu ne mai văzusem până atunci… L-am întrebat

mai târziu pe prietenul meu cine era şi el mi-a răspuns că ar trebui să ştiu mai bine, doar eu îl adusesem!... De fapt nimerisem împreună în lift, de unde şi confuzia... Probabil că mă urmărea de mai multă vreme... Prietenul la care jucam, şi la care se găsea în seara aceea foarte multă lume, a crezut că îl adusesem eu, pe când eu mi-am închipuit că e un invitat al lui...

— Cum te-a convins să lucrezi pentru el?

— Mi-a arătat nişte fotografii. Fusesem fotografiat ținând în mână trei fotografii. Se vedeau pe ele destul de clar pista unui aeroport militar cu avioanele de luptă gata de decolare, platforma unui tren pe care...

— Ce fel de informații ai strâns pentru el?

— Niciun fel.

— Te plătea să stai de pomană?

— Nu, urma să încep, la o dată ce mi se va comunica. În primele luni aproape că n-am stat de vorba cu el, îl vedeam numai când primeam banii...

— Şi unde anume vă întâlneați atunci?

— La Vasile, în Calea Victoriei.

— Ştiai că Vasile a fost condamnat pentru furt?

— Nu, nu ştiam...

— Când v-a comunicat Bădescu că nu veți fi folosiți pentru culegerea de informații, ci pentru altceva?

— Cu vreo trei luni în urmă...

— Şi v-a convenit? Doar pentru fiecare informație utilă urma să primiți, conform convenției anterioare, o anumită sumă în dolari...

— Ne-a convenit: dacă explozia pentru care ne pregăteam în ultima vreme dădea rezultatele scontate, aveam să primim câte 10.000 de dolari... E drept că era ceva mai riscant, dar cu antrenament...

— Ştiați care era obiectivul exploziei?

— Nu, nu ştiam. Dar se putea bănui. Probabil o lucrare subterană, un viaduct, ştiu eu? Ceva în genul ăsta...

— Când urma să aibă loc: explozia?

— Patruzeci şi opt de ore de la plantarea minei cu explozie întârziată. Timpul era astfel calculat, încât noi să fi ajuns între timp undeva în Mediterana…

— Şi dacă explozia s-ar fi produs mai devreme?

— Cum mai devreme?

— În clipa plantării minei, de exemplu…

……

— La ce trebuia să folosească maşina-cameleon?

— Nu ştiu.

— Unde e ea acum?

— Nu ştiu… Ultima oară Burtosul mi-a ordonat să o parchez pe strada Semilunei. De acolo, urma s-o ia el… sau poate altcineva…

……

— Cine l-a împuşcat pe Vasile?

— Radeş l-a împuşcat. Eu m-am opus ideei lui, dar…

— Cine a avut ideea să atacați magazinele „Voiajor”?

— Tot Radeş.

— El afirmă că Vasile.

— Minte! Vrea să scape el! De aceea a declarat că pe Vasile l-am ucis eu!…

— Cine a procurat cloroformul?

— Radeş.

— De unde?

— Are o mulțime de cunoştințe… Se ține numai de femei… Probabil că una din ele e doctoriță, farmacistă, soră medicală, ştiu şi eu?!

— Cine l-a împuşcat pe american?

— …

— Cine l-a impuscat pe american?

— Poftim?! Ah, da… Pe american l-a impuscat Vasile…

— Era cu dumneata?

— Da.

— Ce căutați la Braşov?

— L-am urmarit acolo câteva zile… Ne plictiseam, era mai bine sa dispărem din când în când din capitală.

Badescu nu ştia ca Vasile şi Radeş s-au lăsat de servicii, iar lor le era teamă să nu-i vadă prin Bucureşti, mai ales dimineţile… Cât despre mine, n-am cine ştie ce de lucru, câteva zile pe lună…

— Cine i-a adus în dimineaţa aceea maşina lui Radeş?

— Un şofer de la „Ciclop“.

— De ce nu i-ai adus-o dumneata?

— N-aveam chef… Pierdusem la cărţi şi mă durea capul…

……

— Când l-ai cunoscut pe Radeş?

— Acum trei luni.

— Unde?

— La Vasile acasă…

— Dar pe Vasile?

— Tot atunci…

— Până atunci, nu ştiaţi unul de existenţa celuilalt?

— Nu, nu ştiam…

……

— Bădescu te căuta numai pe dumneata la telefon?

— Da, numai pe mine… Eu eram primul din lanţ. Eu îl căutam apoi telefonic pe Radeş şi acesta, la rândul lui, pe Vasile. Aşa era stabilit, pentru conspirativitate, dar noi nu respectam întotdeauna consemnul. Mai ales de când ne venise ideea cu loviturile la „Voiajor”…

— Legătura cu Bădescu o aveai numai sâmbăta?

— Da, sâmbăta la ora 11.

— Nu te căuta niciodată acasă?…

— Niciodată…

— Cum procedaţi?

— La unsprezece fix, intram în cabina telefonului public şi ridicam receptorul. El era pe fir.

— Şi dacă ar fi fost ocupată cabina?

— Reveneam la unsprezece şi cincisprezece, apoi la douăsprezece şi treizeci.

— Cum vă asiguraţi că totul e în ordine la Vasile

ucasă?

— Cum adică?

— Adică de unde ştiaţi că puteţi intra fără pericol în apartamentul lui? Că nu vă aştepta acolo o surpriză?

— A… trucul clasic: un stor din trei coborât însemna OK., toate trei ridicate – pericol…

— Cine fixase consemnul?

— Bădescu.

— Mâine e sâmbătă. Urmează să te cheme?

— Da, ca de obicei.

— Şi dacă nu eşti acolo?

— Mă sună duminică la ora cincisprezece fix.

— Iar dacă nu răspunzi nici duminică?

— Înseamnă că s-a întâmplat ceva şi…

……

Interogatoriul lui Miu a fost mult mai îndelungat. La prima vedere, citind stenograma, poţi avea impresia că el a spus totul dintr-o suflare. În realitate…

După ce am terminat cu el m-am încuiat cu Lupu în biroul meu, dându-i consemn lui Stănescu să nu fim deranjaţi. Lupu începu să se agite iar:

— Suntem aproape de finiş, jubila el. Dacă ne cade mâine Burtosul în plasă, în câteva zile dăm şi peste „Marele-boss, păianjenul-din-umbră“, cum scrie prin romanele „criminale”… După aia, dosărelul e gata, numai bun de arhivat… Apropo, cum l-ai mai botezat? *Cazul celor trei necunoscuţi?*

— Ai dreptate, i-am replicat, n-am mai modificat de multă vreme titlul de pe dosarul provizoriu.. Mi-am scos creionul roşu din sertar, m-am gândit câteva clipe, apoi, ştergând ultima din cele opt denumiri modificate succesiv, am scris apăsat: *Cazul Vasile-Radeş-Miu*. I-am arătat coperta lui Lupu el s-a prefăcut că rămâne cu gura căscată, dând să se înţeleagă că e epatat de formidabila mea imaginaţie, apoi am remarcat:

— Asta numai aşa, pentru moment… O să mai adaug pe urmă şi pe Bădescu, apoi probabil Popescu, Ionescu,

Vasilescu sau ştiu eu cum l-o chema pe... cum i-ai zis?... A, „Marele-boss, păianjenul-din-umbră”... Degeaba faci tu pe nebunul, Lupule, şi ironizezi micile mele manii livreşti, ştii bine că până la urmă tot *Dosarul nr. 35457* sau cine ştie ce alt număr o să devină... Dar dacă ți-aş da telefon la noapte şi te-aş întreba care e situația dosarului 35457, ți-ai da seama despre ce e vorba?

— Nu mi-aş da, consimți Lupu.

— Ei vezi? Acum basta cu spiritele îndoielnice şi să trecem la treabă.

24.

Mi-am ascuțit creionul roşu şi am început să-mi fac adnotări în agendă.

— În primul rând, am raționat cu voce tare, este evident că cei trei au ținut în cel mai strict secret învârtelile lor personale. Asta după părerea lor, căci Bădescu era la curent, altfel nu se explică mesajele radiofonice ce succedau loviturile de la cele două magazine „Voiajor”. Dar nu cred să-l fi pus la curent cu asasinarea lui Vasile. Aşa că el probabil nu ştie că ei sunt arestați. Există deci şanse ca mâine, sâmbătă, aşa cum era convenit, să caute să intre în legătură cu Miu. În locul lui Miu, vom răspunde noi la telefon...

— N-ar fi mai bine să răspundă chiar el? mă întrerupse Lupu.

— Bineînțeles că ar fi mai bine, dar... dacă într-un mod oarecare, îi dă de înțeles lui Bădescu că vorbeşte sub control?

— E posibil, consimți Lupu, totuşi cred că n-o va face... Nu mai e acum atât de inconştient, încât să nu-şi dea seama că în felul acesta îşi agravează situatia, iar în al doilea rând, sper că a înțeles, din cele ce i-ai strecurat în timpul interogatoriului, că Burtosul îi rezerva şi lui un mic voiaj spre cer, în clipa în care şi-ar fi dus la bun sfârşit misiunea...

— Ai dreptate... Pentru orice eventualitate însă, va trebui, ca în următoarea noastră discuție cu el, cea în care vom pregăti modul lui de comportare mâine la telefon, să mai reluăm problema aceea, în aşa fel încât să-i fie clar ce soartă îi rezervă Bădescu. Dar, pentru că am ajuns aici, ce părere ai – câți oameni are Bădescu în subordine?

— Cum, câți? se repezi Lupu. Unu şi cu unu şi cu unu fac trei, dacă nu mă înşel...

— Fac trei cunoscuți de noi, deocamdată. Dar dacă mai sunt şi alții? Iar te pripeşti... Nu, mâine nu-l vom aresta în niciun caz pe Bădescu! Şi poate nici mai târziu. Numai prin el putem da de urma unei eventuale a doua grupe... Tovarăşul colonel e sigur că ea există şi, crede-mă, nu s-a înşelat de multe ori în astfel de ocazii. Şi dacă există, va trebui s-o depistăm şi s-o anihilăm. Tot greul va consta mâine în a-l depista şi a-l pune sub supraveghere pe Bădescu, urmând să-l arestăm numai atunci când îi vom avea în mână şi pe ceilalți. Aşa că, să ne apucăm să facem planul operației de mâine...

— Ştii ce, Alex? Lupu se gândi puțin, apoi întrebă: ce părere ai tu, cum a reuşit Bădescu să-i recruteze pe ăştia? Numai cu ajutorul trucului cu fotografiile? Poate, dar mi se pare prea simplist. Ca să-i recrutezi, trebuie să ajungi întâi la ei. Cum i-a găsit el tocmai pe detracații ăştia, şi nu pe alții? Şi cum i-a convins atât de repede?

— Bineînțeles că trebuie să fi existat şi alte cauze care i-au determinat pe cei trei să accepte. Şi ele trebuie căutate în biografia lor. Dacă pe cea a lui Vasile am investigat-o, n-am făcut acelaşi lucru cu cele ale lui Radeş şi Miu. O s-o facem, dar mai târzm. N-avem timp pentru asta acum. Probabil că vom da însă peste multe amănunte interesante în viața lor, a părinților lor poate... Dar pentru că discutăm despre recrutarea lor, ce părere ai despre modul în care s-a introdus Bădescu în casa prietenilor de poker ai lui Miu? Să intri într-o casă necunoscută şi plină de oaspeți, să laşi gazda să

creadă că te-a introdus unul dintre invitați, iar pe acesta să-l faci să înțeleagă că eşti un oaspete al stăpânului casei, asta da performanță! Îți dai seama câtă viclenie zace în omul acesta? Formidabil!

— Da, nu-i uşor, acceptă Lupu. Tipul e perfid şi va fi mult mai greu să punem mâna pe el decât pe ceilalți. Şi modul în care a aranjat sistemul de legătură mi se pare destul de dibaci... De fapt, el nu lua legătură decât cu Miu, şi abia acesta comunica dispozițiile lui celorlalți doi. Bădescu venea în Calea Victoriei abia după ce „treimea" era constituită şi constata, prin intermediul storului-semnal de recunoaştere că are calea liberă.

— Stai! l-am întrerupt. Abia acum îmi dau seama că Radeş a încercat să ne „plimbe"!

— Cum? se îngrijoră el.

— Ne-a declarat la interogatoriu că nu ştia unde sta Miu, ci doar numărul lui de telefon... Stai puțin să-l descopăr... uite-l, 81. 83. 16...

— Ei şi?

— Cum „ei şi"?! Păi tu când ai dat la verificare numărul, ai constatat că el aparține unui telefon public de pe strada Stejarului, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci cum i-a putut telefona Radeş lui Miu de la depozitul de cherestea? Doar Miu nu păzea toată ziulica cabina telefonului public! Pe de altă parte, când mă duceau cei doi cu maşina către Snagov, am auzit cu urechile mele, îmi amintesc acum perfect, cum Miu îi spunea lui Radeş că dacă ar fi întârziat puțin, *nu l-ar mai fi găsit acasă.*

— Înseamnă atunci că... Stai puțin! Înseamnă că cei doi aveau întâlnire la depozitul de cherestea, şi deci Radeş nu l-a sunat pe Miu... Dacă cumva la depozitul acela de scânduri părăsit sunt ascunse, ştiu eu, explozibilul şi...

— Fals! Cei doi erau convinşi, în maşină, că transportă un cadavru. Deci n-avea rost să însceneze

povestea cu telefonul de acasă... Nu te complica zadarnic... Trebuie să fie altceva... Dar ce? Ce mobil avea Radeş să ne indice, în locul numărului de telefon al lui Miu, numărul telefonului public?

— Simplu, sări Lupu bucuros. De data asta îți faci tu singur probleme, tu te complici... Probabil ca Radeş a vrut să-l facă scăpat pe Miu şi de aceea ne-a indicat în locul numărului de acasă al acestuia, numarul celălalt. Mi se pare foarte normal ca el să nu fie interesat să dăm de Miu, şi în felul acesta să-i poată arunca acestuia în spate cât mai multe din păcatele proprii, fără ca noi să avem posibilitatea de a efectua o confruntare...

— Ar fi posibil, dar... Ştii ce? Reverificarea e singura soluție. După mine însă, Radeş n-avea niciun interes să-l salveze pe Miu...

Am cerut telefonic să-mi fie adus Radeş. Când a sosit, aproape că nu l-am mai recunoscut. Domnul inginer Nicky, cel elegant şi sigur de sine, arăta ca o adevărată epavă. L-am luat la întrebări mai pe ocolite.

— Miu afirmă că l-ai împuşcat pe Vasile, i-am spus.

— Pe cuvântul meu de onoare că nu l-am împuşcat eu, se repezi el alarmat.

— Pe ce?!?

Şi-a dat seama de ridicolul jurământului, dar nu mai era stăpân pe el:

— Zău că nu l-am ucis eu! Eu nici nu aveam revolverul la mine!

I-am căutat apoi privirea şi l-am întrebat brusc:

— Ce număr are telefonul lui Miu?

— 18.06.06., răspunse el repede, speriat.

— Data trecută ne-ai spus alt număr.

— Nu se poate. Asta e numărul, puteți verifica... Am declanşat magnetofonul pe care pusesem banda conținând interogatoriul inițial cu Radeş. Acesta a ascultat crispat, apoi a exclamat:

— Ah, am greşit atunci... 81.88.10 e numărul la care îl căuta Bădescu...

— De unde îl ştiai?

— Păi… să vedeți… Dacă lui Miu i s-ar fi întâmplat ceva, urma să răspund eu la telefon în locul lui…

— Cum adică?

— Bădescu mi-a spus odată, când am rămas singur cu el, că nu prea are încredere în Miu… aşa că… s-ar putea să-l lichideze şi…

— Şi?

— … şi atunci partea lui îmi revine mie…

— De ce nu avea încredere în el?

— Nu ştiu, nu mi-a spus… Dar dacă Miu pățea ceva, eu urmam să vin sâmbăta la cabina telefonică de pe strada Stejarului la ora unsprezece şi să ridic receptorul…

— Şi dacă ar fi fost ocupată cabina?

— Reveneam la unsprezece şi cincisprezece, apoi la douăsprezece şi treizeci în cazul în care situația se repeta.

— Ce trebuia să spui la telefon?

— Mi-a spus o formulă… cam aşa… „Alo? Ce mai faci, Mimi?“…

— Şi?

— Pe urmă Bădescu îmi comunica instrucțiunile.

L-am trimis pe Radeş înapoi în celulă şi am dat ordin să fie adus Miu.

25.

— Uite ce-i, domnule Miu, am început eu după ce Miu a tras primele fumuri din țigara pe care i-o oferisem, se pare că cel ce l-a ucis pe Vasile este într-adevăr Radeş. Glontele extras din craniul victimei s-a dovedit la expertiză că a fost tras cu revolverul lui. Tot expertiza a demonstrat că asasinul americanului este Vasile C. Vasile.

Miu a ridicat spre mine o privire albă. Am continuat, privindu-l în ochi:

— Aceste constatări uşurează considerabil

culpabilitatea, fără a te disculpa însă complet…

Miu m-a întrerupt:

— Ce doriți de la mine?

— Să răspunzi mâine la telefon. Să te comporți în aşa fel, încât Bădescu să nu-şi dea seama că eşti supravegheat. De acord?

— OK., răspunse Miu repede. Am însă cuvântul dumneavoastră?

Am evitat răspunsul, întrebându-l:

— Ce formulă de recunoaştere vei folosi?

Îşi ridică privirea şi am văzut din prima clipa luminița diabolică ce i se aprinsese în ochi.

— „Alo? Ce faci, Mimi?“ Asta e formula…

Am schimbat o privire cu Lupu.

— Eşti sigur?

— Bineînțeles.

— Mai gândeşte-te… E spre binele dumitale…

În birou se lăsă o tăcere grea. Miu fuma, privind țintă rotirea benzii de magnetofon. Într-un târziu se hotărî:

— Am uitat un cuvânt… Formula corectă este „Alo, ce *mai* faci, Mimi?“…

— Îmi pare bine că eşti un om de înțeles… De altfel, ştiam formula. Am dat înapoi banda şi l-am lăsat să asculte ultima parte a discuției avute cu Radeş. Îți dai seama acum, am remarcat, care erau intențiile lui Bădescu vizavi de dumneata… Deci, mâine…

— Voi răspunde corect la telefon, continuă el fraza pe care o începusem.

26.

Sâmbătă, la ora unsprezece fără două minute, am ridicat din furcă receptorul telefonului din strada Stejarului şi l-am lăsat astfel timp de cinci minute. Nu voiam ca Bădescu să prindă legătura de prima dată; când lucrurile se petrec prea normal, dau de bănuit… Am pus apoi la loc receptorul, am prins de corpul telefonului o hârtie pe care scrisesem „Defect“ şi m-am

depărtat.

În colțul străzii, din fericire – puțin animată, staționa maşina noastră, în care Lupu, Dima şi Stănescu îl supravegheau pe Miu, care fuma apatic. Cu două minute înainte de unsprezece şi cincisprezece, i-am făcut semn şi Miu a coborât. Subordonații mei l-au încadrat, în vreme ce se îndrepta spre cabina telefonică, numai Lupu rămăsese în maşină, pentru a asigura legătura radio.

La unsprezece şi cincisprezece, am intrat împreuna cu Miu în cabină şi el a ridicat receptorul. Mi-am apropiat urechea de el – conform instrucțiunilor pe care i le dădusem, îl ținea astfel încât să pot auzi cele ce se discută – şi spuse:

— ..Alo? Ce mai faci, Mimi?"

O voce de bariton replică imediat:

— Hotel Perla, Mamaia, camera 743. La ora şaisprezece şi treizeci. Bați de două ori în uşă. Ceilalti doi nu vin. Repetă cifrele!

— 743–16–30–2, răspunse Miu.

Când am ieşit din cabină, transpirasem, o mărturisesc. Ne-am înapoiat la maşină, urmați îndeaproape de Dima şi Stănescu. Aceştia doi l-au escortat pe Miu către cea de a doua maşină, care se apropiase între timp. Am deschis portiera şi m-am aşezat alaturi de locotenent.

— Ei?

— S-a sunat de la un telefon public de pe Calea Victoriei, îmi răspunse Lupu.

Am pus mâna pe receptor.

— Maşina 1. Legătura cu maşina 23.

— Maşina 23, am auzit vocea locotenentului major Serafim. L-am depistat. Coborâm acum pe Calea Victoriei. A intrat în magazinul de cafea de lângă sala Savoy.

— Informați-mă periodic, am ordonat în vreme ce Lupu pornea motorul.

Mi-am lăsat capul pe spătarul canapelei şi mi-am aprins o ţigară. Totul mergea bine, dar m-am simţit deodată extenuat. Mi se înmuiaseră puţin balamalele şi-mi simţeam spatele ud... Lupu conducea cu atenţie, strecurându-se printre maşinile ce se înmulţeau, cu cât ne apropiam de centru. Am auzit semnalul de apel:

— Maşina 1.

— Raportează 23. Coboară din nou pe Calea Victoriei... a luat-o la dreapta pe bulevard... intră la Cinema Bucureşti...

— Supravegheaţi ieşirile!

— A ieşit din nou, mă întrerupse Serafim. Continui urmărirea... intră în Cişmigiu... întrerup.

Am auzit din nou declicul.

— Hai acasă, Lupule. Acum totul e în mâna lui Serafim...

Am ajuns la birou peste câteva minute. La mai puţin de o oră, a apărut şi Serafim.

— Popa Tatu 199, mi-a raportat el cu sufletul la gură de cum a intrat. Îl cheamă de fapt Bădulescu, nu Bădescu. Are o garsonieră la etajul 9. Prima din dreapta scării...

— Blocul are şi alte ieşiri?

— Nu.

— Nici scară de incendiu?

— Nu, nu are. Am verificat.

— Ai lăsat pe cineva acolo?

— Da, doi dintre oamenii mei îl supraveghează.

— Să fiu ţinut la curent din jumătate în jumătate de oră, iar dacă se întâmplă ceva, imediat!

— Să trăiţi!

Serafim făcu stânga-împrejur şi părăsi biroul. Mai lucrasem cu el şi ştiam că pot fi fără grijă, se descurca minunat în cele mai neaşteptate ocazii.

Lupu abia aştepta să rămânem singuri:

— Mă laşi pe mine? Tu şi aşa nu te-ai vindecat complet şi...

— Şi ce, ce vrei să spui?

— Dacă se întâmplă ceva, vreo busculadă… Ştii, eu, la judo şi karate…

— Ştiu, sigur că ştiu… Am înțeles. Dar să vedem întâi ce spune tovarăşul colonel.

— N-o să aibă nimic împotrivă, te asigur…

— Nu ştiu, să vedem. Ce te face să crezi că Badulescu n-o să fie acolo?

— Încă nu sunt sigur că nu se va duce, dar vom avea certitudinea peste vreo oră. La ora cincisprezece pleacă a doua cursă a TAROM-ului spre Constanța. Acum e unu şi jumătate. Dacă Serafim nu ne informează într-o oră şi jumătate că Bădescu, alias Bădulescu, a plecat spre aeroport, înseamnă că nu va fi prezent la şaisprezece şi treizeci la Hotelul Perla din Mamaia, nu mai are cum, deci Miu ar fi urmat să se întâlnească cu altcineva.

— Putem afla şi mai devreme. Dă un telefon la aeroport, şi vezi dacă s-a vândut un bilet pentru cursa de la ora cincisprezece pe numele lui sau pe vreun nume asemănător. Între timp, eu îi cer colonelului permisiunea să pleci în misiune.

Am reuşit să intru imediat la colonel. M-a ascultat în tăcere, apoi şi-a dat asentimentul. Înainte de a ieşi, m-a întrebat:

— Şi dacă cei cu care urmează să se întâlnească, îl cunosc pe Miu?

— Plecăm de la premisa că Bădulescu a ținut semnalmentele celor recrutați numai pentru el. Pe de altă parte, bănuim că Miu ar urma să se întâlnească, fie cu cineva dintr-o a doua grupă de diversionişti, fie cu cineva din afară, pentru a primi materialele necesare diversiunii, probabil explozibilul, costumele de scafandri autonomi… Până la începutul lui noiembrie, când se va da în funcțiune hidrocentrala, nu mai e mult. Or, e tocmai timpul să se primească aceste materiale, diversioniştii trebuie să se familiarizeze cu ele şi practic,

nu numai teoretic.

— Cred că ai dreptate. Probabil că Bădulescu n-a comuunicat şefului său semnalmentele celor recrutaţi, fie şi numai pentru motivul ca acesta să nu fie tentat să se descotorosească cine ştie cum de el, odată sarcina lui în mare parte îndeplinită... Fiarele între fiare, cum bine ştiţi, nu prea se menajează... Iar dacă, să spunem, la Mamaia va apare şeful cel mare, tu n-o să fii prea departe, aşa că... bine, să se ducă Lupu. Ia toate măsurile necesare, nu trebuie să te dăscălesc eu. Cred că prezumţia ta nu e departe de adevăr. Miu ar urma să se întâlnească cu cei din grupa a 2-a. Cu furnizorul materialelor de diversiune sau cu ambii deodată... Du-te, e târziu!

M-am înapoiat în birou şi Lupu, de cum am intrat şi-a dat seama că am avut succes.

— Mersi, şefule! Zbor la aeroport!

— Stai că „zburăm“ împreună... Serafim a telefonat?

— Da, Bădulescu stă liniştit în bârlog... La el se aude muzica...

— Ce spui?

— Da, ascultă Bach.

— Ia uite, melomanul.

Trebuia să ne grăbim. I-am dat lui Stăneseu dispoziţiile necesare, l-am luat pe Dima cu noi şi am plecat cu toată viteza spre aeroport.

27.

La patru şi douăzeci eram în holul hotelului Perla. Stănescu telefonase conform indicaţiilor primite şi o maşină ne aşteptase la aeroport.

M-am aşezat pe unul dintre fotoliile din hol. Dima a început să cerceteze interesat revistele străine de la standul Difuzării Presei, iar Lupu a luat-o, după câteva minute de aşteptare, în sus, pe scări. La trei minute după aceea, m-am ridicat de pe fotoliu, l-am tras deoparte pe funcţionarul de la recepţie şi după ce i-am

arătat legitimația, l-am întrebat dacă una dintre camerele 742 sau 744 e liberă.

— Sunt libere amândouă, mi-a răspuns el, arătându-mi cheile. Ştiți, sezonul e pe terminate, vremea a fost destul de proastă în ultima lună, aşa încât…

Am privit din nou holul. Într-adevăr, era puțin populat. Doi suedezi citeau ziarele cufundați în fotolii, un arab (parcă) gusta ceva dintr-un pahar înalt, câteva perechi se înapoiau alene de la restaurant.

— Cine ocupă camera 743?

— Domnul Klaus Remeny.

— E singur?

— Nu, cu soția. Doamna Olga Remeny.

— Ea e sus?

— Nu. I s-a reținut oră la dentist, la Constanța. A plecat acum o jumătate de oră.

— Când a venit domnul Remeny?

— Azi de dimineață, cu Sabena de nouă şi cincisprezece.

Care dintre cele două camere, 742 sau 744 e mai aproape de scară şi de lift?

— 744…

— Dă-mi cheia, te rog…

Funcționarul de la recepție mi-a întins cheia. Simțeam că tremură de curiozitate, dar n-aveam ce-i face…

Am intrat în lift, am urcat până la etajul opt şi am coborât pe scară până la palierul şapte. M-am întâlnit cu Dima, care mă urmase cu celălalt lift, apoi am descuiat cât am putut de încet camera 744 şi dintr-un salt am fost lângă zidul despărțitor, declanşând micro-receptorul pe care îl potriveam încă de pe drum pe aceeaşi lungime de undă cu puternicul micro-emițător pe care Lupu şi-l prinsese din timp, în chip de nasture, la haină.

Domnul Klaus Remeny nu vorbea se pare franceza, aşa că Lupu a fost nevoit să se înțeleagă cu el în engleza

pe care o ştia din liceu. Discuția între ei începuse de puțină vreme, când am intrat eu pe recepție.

— Domnul Mü, (pronunța „iu“ aşa cum pronunță germanii pe „ü”) eu sunt un simplu curier. Tot ce pot face pentru dumneavoastră e să vă înmânez aceste trei romane polițiste în limba franceză. Cum, din pacate, nu am fericirea să cunosc această frumoasă limbă în care au creat Voltaire şi Rabelais, n-aş putea sa vă redau conținutul lor. Sper însă ca ele să vă placa…

— Şi cum se pot citi? intră Lupu în joc.

— Oh, foarte simplu… Dacă veți „citi“ cu atenție, veți vedea că penultimul fascicol al fiecărui volum prezintă o mică perforație… Această bucățică de „sfoară“, cu care veți lega cărțile când, spre regretul meu, mă veți părăsi, îl veți introduce prin perforația primei cărți, apoi, vedeți, deşi sfoara pare scurtă, ea e în realitate lungă de aproape 12 metri, din 3 în 3 metri veți înşira, nu găsesc alt cuvânt, celelalte două cărți… Apoi, unul dintre cele două capete îl veți lega cu atenție de fusul acestui ceas marca Omega de mare precizie, pe care vă rog să-mi permiteți să vi-l ofer cadou. Aceste mici formalități odată îndeplinite, nu veți avea decât să apăsați aici. După patruzeci şi opt de ore, *exact*, totul va fi în ordine… Atenție, vă rog! Ceasul, după cum observați, nu merge. Va trebui să-l întoarceți în clipa în care îl abandonați… Şi acum, nu doriți un gin?

— Oh, va mulțumesc, domnule… domnule…

— Remeny, dragă domnule Mü…

— Mulțumesc, domnule Remeny, beau un gin întotdeauna cu plăcere… Dacă se poate însă, fără „soda“.

Am auzit gâlgâitul ginului turnat în pahare, apoi gâlgâitul lui în gâtlejul lui Lupu. Puternic emițător, n-am ce zice…

Lupu încercă, precaut, să reia discuția.

— O întrebare, domnule Remeny… Aceste volume nu vor suferi cumva la umezeală? După câte sunt

informat…

— O, nicio grijă, domnul meu… Nicio grijă… Umezeala nu influențează asupra lor, cum nu influențează o garoafă asupra frumuseții unei femei… Scuzați-mă, sunt puțin poet… ador comparațiile…

— Atunci e OK… Dar restul, vreau să spun obiectele de îmbrăcăminte?

— A, obiectele de îmbrăcăminte nu le-am putut aduce… Ştiți, vameşii sunt nişte ființe foarte curioase şi… Vă vor parveni însă pe calea aerului… Din păcate, nu cunosc data exactă, dar o veți afla la timp… Şi acestea fiind spuse, mă văd silit să îmi iau rămas bun. Din păcate soția mea trebuie să sosească din moment în moment… E aproape ora optsprezece şi…

— S-a şi făcut ora optsprezece? exclamă Lupu mirat.

— Oh, pardon! Ceasul meu a rămas fixat la ora Europei Centrale… La ora optsprezece vine de fapt soția mea… Mi-a părut bine, domnule Mü, şi după câte am înțeles, vom avea ocazia să ne revedem peste putină vreme… Atunci, voi fi cu adevărat gazdă, şi ne vom putea întreține mai mult… Ah! Uitam… Mi s-a spus să vă transmit că dobânzile au şi început să curgă la suma depusă în contul dumneavoastră la o bancă din Elveția… Vă felicit!

Lupu şi-a luat rămas bun. Am ieşit înaintea lui şi l-am tras pe Dima pe scări în jos. Am coborât în hol, unde am înapoiat cheia reeepționerului şi ne-am întors la maşina parcată pe şoseaua spre Constanța.

Lupu a apărut după câteva minute grăbit, cu „cărțile” sale sub braț.

— Ai auzit totul? m-a întrebat el.

— Aproape totul…

— Se grăbea, probabil că mai aştepta pe cineva…

— Probabil… Recepționerul mi-a spus că „soția“ lui e plecată la dentist, la Constanța.

— Se poate, dar nu pe ea o aştepta. Am zărit, „întâmplător”, în valiza uitată deschisă alte trei „carți“

asemănătoare... Cred că vine şi grupa a doua după explozibil... Căci acum sunt sigur că există şi o a doua grupă!

— Dima, fugi înapoi în hotel! Fă ce-oi face şi ține-te scai după noul vizitator al lui Remeny... Îl urmăreşti pas cu pas, s-a înțeles? Să nu mi te întorci cu coada între picioare, că...

— Lăsați, tovarăşe căpitan, că mă descurc eu...

Dima a plecat în fugă. M-am uitat la ceas: era cinci fără câteva minute. Probabil că Bădulescu îi eşalonase pe vizitatorii lui Remmeny din jumătate în jumătate de oră, aşa că Dima nu se va întoarce cu mâna goală... Am privit „cărțile" pe care Lupu le mai ținea încă în mână.

— Sunt sigur că este ultimul răcnet în materie de explozivi, zise Lupu, care îmi urmărise privirea.

— Ne vor spune specialiştii...

L-am lăsat pe Lupu singur şi m-am întors în apropierea hotelului. M-am aşezat pe marginea bazinului în care o focă neagră, de piatră, privea zadarnic spre cer după un pic de ninsoare, şi am ținut sub supraveghere ieşirea hotelului. După vreo douăzeci de minute a apărut Dima. În fața lui, la vreo 50 de metri, mergea un individ cu un pachețel de cărți în mână. Când a trecut pe lângă mine, i-am făcut, fără să mă observe, o fotografie spre amintire, apoi m-am înapoiat la maşină, lăsându-l pe Dima să-l urmarească.

28.

În avion, la înapoiere, am încercat să ațipesc... „Cărțile" le lăsasem la Constanța şi, oricum, tot n-aş fi putut să le „citesc"... Lupu n-a pierdut însă ocazia de a intra în grațiile uneia dintre stewardese. Eram sigur că în scurtă vreme îşi va pierde interesul pentru filmele istorice, făcând o pasiune subită pentru motoarele cu reacție...

Colonelul Dumitrescu s-a declarat mulțumit de modul în care decursese operația. A dispus să nu-l incomodăm

pe Remeny. Asta i-ar fi speriat pe stăpânii lui de acasă şi acțiunea ar fi fost ratată.

Apoi mi-a comunicat bomba. Cele trei cărți frantuzeşti aduse de Remeny şi predate lui Miu, alias Lupu, erau la fel de inofensive ca nişte mieluşei.

— Îți dai seama? m-a întrebat colonelul. Jocul acestui Bădescu e formidabil! Pe el, cei trei, Radeş, Miu, Vasile, îl interesau numai în măsura în care ni-i puteau oferi ca nadă. Dacă veți scormoni mai mult, veți constata cu siguranță că ideea loviturilor de la „Voiajor" nu i-a venit peste noapte nici unuia dintre ei, ci chiar lui Bădescu care le-a sugerat-o într-un fel oarecare, destul de deghizat însă, aşa încât ei să trăiască cu impresia că le aparține. Cei trei s-au aruncat apoi orbeşte, Bădescu miza probabil mult pe lipsa lor de pregătire, pe tarele bine şi îndelung pipăite de el, pe pofta lor nesocotită de bani... Bădescu ni i-a aruncat pur şi simplu în brațe pentru a ne îndruma cercetările pe o pistă falsă, astfel încât adevărații diversioniști, oameni de meserie, să acționeze nestânjeniți şi în cea mai mare siguranță. Tare aş fi curios să văd capul în care s-a născut această combinație într-adevăr artistică! Bun... Explozivul se află acum la adevărații diversioniști. Asupra lor şi a lui Bădescu trebuie să vă concentrați atenția. Oricum, pe Radeş, Miu şi Vasile, dacă acesta ar mai fi fost în viață, şi dacă noi nu i-am fi arestat pe cei doi, tot i-ar fi lichidat Bădescu la momentul oportun, ca pe nişte unelte de care nu mai avea nevoie...

L-am privit cu admirație. Alesese, ca întotdeauna, filonul de aur, din grădina de steril, pe care noi o scormonisem cu înverşunare până atunci. Mi-am dat imediat seama de implicații şi i-am expus primele mele opinii. S-a declarat de acord şi a dispus să nu ne mai agităm până sâmbăta următoare la ora unsprezece, când Bădescu avea să-l cheme din nou pe Miu la telefon. Bineînțeles, în eventualitatea că Bădulescu nu va acționa altfel. În orice caz, Serafim şi băieții lui

urmau să-l țină sub cea mai strictă supraveghere. Dacă între timp se întâlnea în sfârşit cu „Marele-boss, păianjenul din umbră” cum îi zicea Lupu, cu atât mai bine, dacă nu, în funcție şi de noile directive pe care i le va da lui Miu sâmbătă, urma să-l lăsăm câteva zile în pace sau să-l arestăm, şi să aflăm chiar de la el pentru cine anume lucra.

N-avea rost să aşteptăm întoarcerea lui Dima, aşa că, atât Lupu, cât şi eu, ne-am îndreptat spre casă.

Era aproape miezul nopții când am intrat sub duş. În clipa aceea, telefonul a început să țârâie ca un apucat. Mi-am închipuit că s-a înapoiat Dima, aşa ca am sărit afară, cu apa şiroind pe mine.

— Alo?

— Bună seara, domnule cercetător, am auzit vocea Alinei. Ce-i cu tine?

— Ce să fie, m-am bâlbâit. Bine.

Nu ştiu de ce, dar uneori inima începe să-mi bată mai tare ca de obicei. Ar trebui să consult un cardiolog, dar doctorii nu se numără printre simpatiile mele…

— Te-am căutat zilele astea, dar nu mi-a răspuns nimeni, continuă ea. Ai dispărut aşa… Voiam să-ți mulțumesc pentru flori…

— Am fost bolnav, am îngăimat.

— Şi nu puteai răspunde la telefon.

— O fi fost defect… Am stat tot timpul acasă…

— Acum te simți mai bine?

— Da, nu mai am febră… Beau ceai de muşețel…

— Eu sunt pe bulevard, am ieşit de la cinema. Pot să trec pe la tine?

— Sigur că da… Dar…

— Aşteaptă-mă, iau un taxi. Alo! Dă-mi adresa…

I-am dat adresa, apoi am reintrat în baie. Dar am ieşit imediat. M-am dus în chicinetă şi am pus de ceai. Muşețel n-am găsit, nu aveam decât ceai chinezesc, speram însă ca Alina să nu observe. În drum am plasat pe noptieră toate flacoanele de medicamente pe care le-

am găsit prin casă. Am revenit în baie şi mi-am terminat duşul la timp: ceaiul tocmai dădea în foc.

În clipa în care Alina suna la intrare, apucasem să torn ceea ce mai rămăsese din el într-o ceaşca şi s-o pun pe noptieră. I-am deschis şi ea a intrat cu pasul acela de prințesă orientală, pe care nu-l mai observasem până atunci la nicio femeie…

În noaptea aceea Alina a dormit la mine. Ne-am trezit pe la zece. Alina avea ore după-amiază, aşa că ne-am petrecut restul dimineții pe terasa unui restaurant, la Şosea, profitând de ultimele puteri ale soarelui pe care n-aveam să-l mai vedem apoi câteva luni bune. Era pustiu pe acolo şi, în timp ce am mâncat şi ne-am sorbit cafelele, am avut şansa ca niciun doctor să nu se spânzure prin împrejurimi. Cât priveşte tinerii bărboşi s-au învârtit vreo doi pe acolo, dar, ce să-i faci? Păcătoşii ăştia umblă creanga în loc să procedeze şi ei ca unii dintre „doctorii" cărora „li s-a urât cu viața"…

29.

M-am înapoiat acasă abia pe la ora trei după-amiază. Se vedea că tanti Clara, menajera mea, trecuse pe acolo de dimineață căci totul sclipea de curățenie. În zilele în care sunt liber îmi place să-mi fac toate tabieturile, aşa că am cotrobăit prin frigider şi am pescuit o sticlă în care mai rămăsese puțin Campari. Am turnat într-unul din paharele de cristal pe care le câştigasem la o tombolă, am adăugat câteva cuburi de gheață şi, cu paharul la îndemâna, m-am aşezat comod într-un fotoliu şi am început să citesc. Autorii mei preferați sunt Ilf şi Petrov, aşa că m-am adâncit pentru a douăsprezecea oară în lectura aventurilor marelui maestru al combinațiilor, Ostap Bender. Mă amuzam copios, ca şi cum aş fi citit pentru prima oară capitolul în care „fiul supusului turc" descrie locuitorilor din micul orăşel Vasiuki, viitorul de aur al acestei posibile citadele a şahului mondial, când îşi făcu apariția Lupu.

— Ce mai e nou în istoria Greciei amice? l-am întrebat după ce i-am oferit un pahar cu Campari.

— Nimic deosebit, mormăi el. Dar nu de asta am venit… Ia spune, cum îți petreci timpul liber azi după-amiază?

— De ce mă întrebi? Vrei să „vizionăm" împreună vreo expoziție sau Muzeul Satului?

— Azi eu pun întrebările…

— Îmi petrec timpul liber ridicându-mi nivelul cultural, am răspuns docil. Mi-am luat angajamentul să citesc trei cărți pe săptămână şi am cam rămas în urmă cu planul…

— Perfect, se înseninã Lupu. Apreciez această initiativă. Mai ales, continuă el repede, că nici n-ai fi putut face altceva, fiindcă voiam să-mi împrumuți mie gărgărița ta…

— Ce spui?! Crezi că intenționez să-mi iau alta zilele astea?

— Jur că nu depăşesc viteza legală! spuse el solemn, ridicându-se în picioare. Mai ales că persoana care va lua loc pe pernele maşinii tale nu prea obişnuită cu vitezele mari…

— Faci o excursie la Muzeul de istorie naturală?

— O, nu, vreau să ne repezim până la Băneasa, să vedem maimuțele de la Zoo…

I-am dat cheia maşinii cât am putut de repede. Nu-mi place să aud vorbindu-se de Băneasa, mai ales în zilele mele libere. Băneasa e, oricum, o pădure, iar pădurile au mulți copaci. Copacii au crengi mai subțiri şi mai groase şi…

— La revedere, pe diseară, trec să-ți aduc cheia, îmi întrerupse Lupu gândurile negre, apoi dispăru. M-am cufundat din nou în lectură şi am citit câteva ceasuri bune. Apoi a sunat cineva la uşă. M-am uitat la ceas, era aproape şapte, cu excepția lu Lupu, nu aşteptam pe nimeni. Am deschis şi în prag l-am văzut pe vecinul meu din dreapta…

— Tovarăşu Adrian, nu te supăra că te deranjez, dar a telefonat cineva de la dumneata de la institut, zicea că ați scos telefonul din priză şi că vrea să comunice ceva important…

I-am mulțumit vecinului şi m-am înapoiat în cameră. Într-adevăr, uitasem telefonul scos din priză seara trecută… În clipa în care l-am readus în stare de funcționare, a şi început să țârâie. Am ridicat receptorul şi am recunoscut vocea lui Serafim.

— Am trimis maşina la dumneavoastră, tovarăşe căpitan, mi-a raportat el.

— Bine, viu numaidecât.

M-am îmbrăcat şi am coborât. Maşina de serviciu era deja jos, aşa că în câteva minute am ajuns.

Dima aştepta în biroul meu.

— Dă-i drumul, i-am spus, privindu-i figura obosită.

— … după ce a trecut de dumneavoastră, tipul pe care îl filam a luat autobuzul numărul 6 până la Constanța. A mâncat la restaurantul gării şi tot timpul a supravegheat atent, încercând să-şi dea seama dacă nu e urmărit. Observând că în comparație cu ceilalți cu care am avut de-a face până acum în acest caz, e mai experimentat, m-am ținut cât mai departe. A luat trenul de Bucureşti abia seara la unsprezece şi jumătate, după ce m-a plimbat din nou prin toată Constanța. La Bucureşti, credeam ca se va linişti, însă a lăsat servieta în care îşi pusese „cartile” la ghişeul de bagaje şi a luat trenul de Iaşi. La jumătatea drumului, a făcut calea întoarsă, aşa că m-am înapoiat în Capitală. Stă pe şoseaua Pantelimon, într-o casa fără etaj, cu grădină. Am telefonat de acolo şi tovarăşul locotenent major Semfim l-a trimis pe Alexiu, căruia i-am predat supravegherea şi pe urmă am venit să raportez.

— „Cărțile” sunt acum la Gara de Nord?

— Da, nu le-a mai ridicat la înapoiere.

Cei de la serviciul tehnic afirmă că ele conțin un exploziv extrem de puternic, într-adevăr ultimul „răcnet”

în materie, cum ar fi spus Lupu. O singură „cărticică” ar fi putut arunca în aer o masă de câteva mii de metri cubi de beton. În plus, apa nu are nici un efect asupra lui. Cât priveşte „sforicica”, nu era decât un fel de fitil, care transmite impulsul provenit de la ceasul-detonator, la cele trei „cărți”. Explozia se producea instantaneu. Bineînțeles, s-au luat măsuri ca explozibilul să fie făcut inofensiv.

Mi-am dat încă o dată seama de luciditatea cu care îl caracterizase colonelul Dumitrescu pe Badescu. Nu numai că toate acțiunile „treimii” erau perfect regizate, dar până şi adevărații diversionisti, urmau să fie aduşi la tăcere în clipa în care îşi executaseră misiunea…

L-am întrebat pe Dima:

— Ai aflat cine e individul?

— Nu. Azi e duminică şi…

— Ai dreptate. O să-l identificăm mâine de dimineață. Până atunci eşti liber. Îți mulțumesc.

După ce Dima a ieşit, l-am căutat pe Serafim.

— Ce face „păsărica“ ta?

— A, e în ordine. Face pe pensionarul. Ieri a rămas mai toată ziua în casă. Seara a fost la cinema. Acum e în Cişmigiu, la „Buturugă”, bea bere…

M-am hotărât să văd şi eu cum arată domnul Bădulescu. Am plecat cu Serafim şi după zece minute eram instalați în apropierea mesei lui şi comandam bere şi cârnăciori olteneşti. Bădulescu părea să aibă 55–60 de ani, era rotunjor, probabil că de aici i se trăgea porecla de „Burtosul" cu care îl blagosloviseră acoliții lui. Avea figura paşnică a pensionarului mulțumit de viață şi de sine. Sorbea rar din halbă şi fuma, dacă îmi amintesc bine, Mărăşeşti.

— A început să ia legătura cu cineva? l-am întrebat pe Serafim.

— Nu, n-a vorbit cu nimeni…

— N-a trecut cumva pe lângă vreo „cutie poştală", sau ceva asemănător?

— Nu, nimic din toate astea… Se comportă exact ca un bătrânel singur, care n-are altă grijă decât să-şi umple timpul…

Vazând că Bădulescu n-are de gând să plece prea devreme spre casă, l-am lăsat pe Serafim singur la masă şi m-am înapoiat la birou, să-mi fac planul de acțiune pentru luni. Am plecat târziu, am mers pe jos până acasă şi am dormit ca mort până a doua zi de dimineață.

30.

Într-unul din ziarele centrale a apărut marți un amplu reportaj despre stadiul de desfăşurare al lucrărilor de construcție la hidrocentrala Petreşti. Am fost chemat la prima oră de colonelul Dumitrescu.

— Ai citit articolul? m-a întâmpinat el în prag.

— N-am apucat încă să-l termin…

— Atunci stai jos şi termină-l.

Am citit ultimele pasaje şi mi-am dat seama de ce mă chemase colonelul atât de devreme: constructorii hidrocentralei se angajează să o dea în funcțiune la 5 octombrie, mai devreme decât fusese stabilit.

— Înseamnă că oamenii tăi vor începe să se agite, remarcă superiorul meu. Până la 5 octombrie mai sunt exact douăsprezece zile, inclusiv duminica. Am dat dispozițiile necesare pentru întărirea securității pe şantier, aşa că din acest punct de vedere, nu e nevoie să-ți faci griji. Accesul turiştilor în zonă a fost interzis. Ai grijă însă de Bădulescu şi de cei din grupa a doua. Probabil că şeful cel mare va încerca să intre în legătură cu el zilele astea şi Badulescu, la rândul lui, va căuta să dea de Miu şi de omul de pe Pantelimon. Mi se pare evident ca, dacă va primi ordine mai curând, nu va mai aştepta până sâmbătă, ci va acționa imediat. Părerea mea e să-l instalezi pe Miu în locuința lui şi să mai detaşezi câțiva oameni pentru supravegherea casei de pe Şoseaua Pantelimon. S-a înțeles?

— Am înțeles, tovarăşe colonel! Permiteți să mă retrag?

— Da. Ține-mă, te rog, la curent.

Lupu discuta tocmai cu Serafim când am revenit în birou.

— S-a recepționat un mesaj radiofonic din afară, tovarăşe căpitan, mi-a raportat Serafim. E la descifrare, mi s-a promis însă că peste câteva ore vom avea şi noi un text clar…

— Bine, vom vedea dacă ne priveşte. Deocamdată, spune-mi, ce face Bădulescu?

— Tocmai a ieşit din casă. Se îndreaptă spre Piața Coşbuc.

— Bine. Povesteşte-mi ce ai aflat despre omul din Pantelimon.

— Dumitrescu s-a întors de câteva minute, lucrează la raport.

— Trimite-l aici, te rog o să-şi facă raportul mai pe urmă…

Locotenentul Dumitrescu mi-a relatat pe scurt rezultatul investigațiilor sale. Cel de care ne interesam se numea Ion Rădulescu, avea 54 de ani, fusese ofițer

până în august 1944. Apoi lucrase ca funcționar la o fabrică de încălțăminte, iar în urma cu doi ani se pensionase pentru boală, doctorii îi găsiseră un ulcer netratabil. De la data pensionarii nu mai lucrase nicăieri, dar vecinii credeau ca se îndeletnicește cu camăta, deoarece începuse să cumpere obiecte de aur, broșe, inele, verighete, plătind foarte bine pentru ele. În plus, în urmă cu câteva zile apăruse acasă cu o mașină alb-gălbuie pe care o ținea în magazie…

— Opelul-cameleon! am strigat simultan cu Lupu.

— Rădulescu are doi fii, continuă Dumitrescu raportul verbal, Titus și Remus, primul în vârstă de 32 de ani, al doilea de 30. Titus a terminat liceul, dar celălalt nu a făcut decât cursul elementar. Cel mare a fost o vreme încasator la IDEB, apoi s-a lăsat de serviciu și a trăit din expediente. Fratele lui însă n-a lucrat niciodată nicăieri, a fost implicat într-un proces pentru o delapidare făcută de un prieten al său, dar a scapat din lipsă de probe împotriva lui. Nu lucrează nici în prezent, totuși se pare că familia nu duce lipsă de bani. Cei doi băieți vin destul de rar pe acasă. Bătrânul Rădulescu nu-i prea lasă să-și facă de cap prin cartier, însă ei vin uneori acasă cu taxiul, la ore mici, aducând și femei…

— Are telefon?

— Da.

În continuare a fost liniște. Până seara, când ni s-a adus mesajul descifrat. În același timp, Serafim mi-a raportat că se interceptase o discuție prin radio, pe unde ultra scurte. Cei de la goniometraj afirmau ca cele două stații emiteau pentru prima oară. Una din Parcul Herăstrău, cea de a doua… din Parcul Libertății. Or, Bădulescu era în momentul acela chiar în Parcul Libertății!

Am dispus ca Bădulescu să fie lăsat în continuare în pace și să se încerce, în măsura posibilităților, să fie identificată persoana care emitea de la Herăstrău.

Apoi am ascultat banda pe care fusese înregistrată convorbirea şi am rămas perplex: „Eu petrec multe ore într-o bibliotecă”, spuse o voce de bariton, iar Badulescu răspunsese: „Ei sunt acolo în grădină cu prietenii lor”. Apoi emisia se întrerupse. L-am rugat şi pe Lupu să asculte banda: n-am văzut niciodată o figură mai uluită…

După câteva minute, pe care le-am lăsat să treacă pentru a se mai dezmetici puțin, am citit primul mesaj radiofonic descifrat. Textul suna mai puțin criptic decât „discuția” radiofonică: „Mâine va ploua puțin”…

M-am interesat dacă nu cumva se emisese vreun răspuns pe aceeaşi lungime de undă. Nu se emisese. Dacă raționamentul nostru nu era eronat, atunci sensul mesajului era următorul: după cum afirmase Remeny, costumele de scafandru autonom urmau să sosească pe calea aerului, la o dată ce avea sa fie anunțată ulterior. Era deci evident că mesajul se referea la trimiterea lor, data sosirii era „mâine”, mai precis mâine-noapte, când un avion ar fi putut să le paraşuteze mai liniştit, iar „va ploua puțin” din mesaj însemna că vor cădea din cer costumele.

Dar cu asta nu rezolvasem nimic, deoarece nu ştiam nici locul, nici ora la care urma să se producă paraşutarea. În afară de asta, nu ştiam încă cine trebuia să se ducă să le ridice. Dacă cumva lui Bădulescu îi trecea prin cap să-l trimită pe Miu sau pe altcineva din prima echipă să aducă costumele, lucrurile se îngreuiau serios…

Nu aveam nimic mai bun de făcut, decât să aşteptăm reacția lui Bădulescu. Ceea ce am şi făcut.

31.

A doua zi de dimineață, spre satisfacția noastră, Badulescu l-a sunat pe Rădulescu de la un telefon public. Serafim era pe aproape. Foarte nonşalant, Radulescu şi-a anunțat interlocutorul că-i face o vizita

după-amiază, aşa ca să pregătească şahul şi în plus ceva „la gheață”. Îşi spuneau unul altuia „cuscre”, ca şi când ar fi fost rude…

Am răsuflat uşurați: după costume urmau să se ducă cei din a doua grupă recrutată de Bădulescu: Radulescu şi, probabil, cei doi fii ai săi. Pentru orice eventualitate, i-am comunicat lui Lupu, care se instalase cu Dima şi cu Ilarion Miu în casa acestuia din urmă, să fie cu ochii în patru, ceva se va putea modifica din program, şi nu voiam să fie luat prin surprindere. Pe urmă, am luat două grupe operative cu maşinile respective şi am organizat legătura cu cei din grupa lui Serafim, care supravegheau casele lui Bădulescu şi Rădulescu. În jurul orei cinci după-amiază, atât bătrânul Rădulescu cât şi Titus şi Remus erau acasă. Remus, pe care mi-l arătase locotenentul Dumitrescu, tot intra şi ieşea din magazie, agitație din care am dedus că pregatea „cameleonul” de drum. Cum anunțasem posturile de control caracteristicile maşinii, am luat legătură cu centrala şi am cerut să se dea dispoziții ca Opelul să nu fie reținut şi nici să nu i se facă greutăți pe drum. Am aşteptat apoi apariția lui Bădulescu care, după cum mi se comunicase, îşi părăsise locuinta la şaptesprezece şi cincisprezece. La ora şase fără un sfert a coborât din tramvaiul 14, la stația Cămilei, şi s-a îndreptat tacticos către casa lui Rădulescu. După calmul său, şi după o anumită siguranță în mişcări, mi-am dat seama că nu se teme ca ar fi sub supraveghere.

La o jumătate de oră după ce intrase la Rădulescu, Titus a scos „cameleonul” din magazie şi a plecat însoțit de fratele său Remus. Direcția: Braşov

Bătrânii au rămas în continuare în casă şi n-au mai ieşit.

32.

N-am dormit toată noaptea: am condus din birou atât urmărirea efectuată de Serafim, cât şi

supravegherea casei lui Rădulescu şi menţinerea legăturii cu apartamentul lui Miu unde se găseau, în afara acestuia, Lupu şi Dima. Bădulescu nu a încercat să intre în legătură cu Miu.

Serafim s-a înapoiat dimineaţa. Remus şi Titus Radulescu reuşiseră să recupereze, undeva în apropierea Sibiului, pachetul nu prea mare conţinând, se pare, costumele de scafandru autonom şi rezervele de oxigen şi le aduseseră acasă. Serafim mi-a povestit că, pe drum, Opelul-cameleon nu numai că-şi schimbase periodic culorile după ieşirea din fiecare localitate, dar făcuse acelaşi lucru şi cu numerele de circulaţie. Ideea se arăta deci bună. Într-adevăr, ar fi fost greu de reperat dacă nu cunoşteai anumite lucruri dinainte, o maşină care la intrarea în Câmpina, de exemplu, era verde şi purta numărul 4–B–5115, iar la ieşire era roşie şi avea numărul 2–IF–5643…

L-am sunat pe Edisonul nostru de la tehnic şi acesta mi-a declarat ritos că a schimba automat nişte numere de circulaţie e lucrul cel mai simplu care se poate imagina: o simplă apăsare pe un buton plasat undeva, sub canapeaua maşinii de exemplu, şi tăbliţa cu numărul cade într-un „buzunar” practicat în caroserie, din spatele ei apărând o alta tăbliţă, împinsă de un banal resort şi aşa, de câte ori ai chef… Ce mai, joacă de copii…

Da, operaţia fusese organizată cu grijă… Nu mă îndoiam că maşina-cameleon ar fi urmat să-i transporte şi pe cei trei Răduleşti la locul de acţiunie, iar amenajările făcute urmau să îngreuneze pe cât posibil o eventuală urmărire.

După întoarcerea fraţilor Rădulescu, a plecat şi Bădulescu. S-a îndreptat tacticos spre Parcul 23 August. Pe la unsprezece dimineaţa, s-a stabilit, pe aceeaşi lungime de undă, legătura între cele două microstaţii. Am intrat pe circuitul de ascultare şi Lupu a izbucnit în râs, văzând figura prelungă pe care o făceam.

Aş fi vrut să-l văd cum ar fi reacționat, dacă ar fi fost în locul meu, auzind o voce cristalină de fetiță întrebând: „Ea stă jos sau stă în picioare?“ Bădulescu răspunsese calm că „Ea şade într-un fotoliu” şi întrerupsese legătura. M-am interesat dacă fusese identificat locul de unde emitea cea de-a doua microstație. Mi s-a răspuns că din Padurea Andronache şi că maşina numărul 12 se îndreptase cu maximum de viteză într-acolo.

S-au înapoiat peste vreo oră.

— Ați găsit ceva? am întrebat, deşi bănuiam răspunsul.

— Nimic suspect. În pădure n-a fost nici-o fetiță.

33.

— Să-l arestăm pe Bădulescu, propuse Lupu. Aprinzindu-şi o țigară. Fuma foarte rar, numai atunci când era realmente scos din sărite. Găseam că nu e normal însă să fumeze țigările mele. Nu strici orzul pe gâşte…

— Te-ai gândit bine? l-am întrebat. Mă molipsisem probabil şi eu de la el, deoarece fierbeam de nervi ca un cazan sub presiune… Îl arestăm şi pe urmă „Păianjenul” tău din umbră ne scapă ca un peştişor printre degete…

— M-am gândit, sigur că m-am gândit, sări el. În definitiv, pe „Trio-Rădulescu” îi putem aresta când vrem. Pe urmă scoatem noi ceva de la Bădulescu, nu se poate să nu…

— Şi dacă tace? S-au mai văzut cazuri. Ce facem atunci? Fluierăm a pagubă? Sau aducem nişte câini polițişti să miroasă parcurile şi pădurile, şi să ne alerge pe urmă prin tot oraşul după cai verzi pe pereți?

Lupu îmi răspunse ceva, dar nu l-am auzit. Îmi dădusem seama, încă din timp ce vorbeam, că mi-am ieşit din fire şi luasem hotărârea să aplic infailibila metodă a autosugestionării: m-am relaxat şi am început să-mi şoptesc: „mâna mea dreaptă e mai caldă decât cea stângă.. “ Curând faza pregătitoare a fost terminată şi

am trecut la autosugestionarea propriu-zisă: „sunt calm… sunt calm… sunt din în ce mai calm…” După vreo zece minute, dacă mi s-ar fi demonstrat cu probe că „Marele-boss, păianjenul-din-umbră” este vânzătorul de covrigi din colt aş fi rămas la fel de impasibil ca un elefant pe spinarea caruia a aterizat un țânțar…

— Ce spuneai? l-am întrebat pe Lupu.

— Îl arestăm sau nu-l arestăm?

— Nu-l arestăm, am hotărât eu fără să clipesc. Mai aşteptăm.

Şi am aşteptat…

Peste câteva ceasuri, ne-a sosit un nou mesaj descifrat. Suna cam aşa: „A plecat, şi aşteptăm să se usuce pământul”. Acest mesaj fusese transmis de la noi. Cei de la goniometraj stabiliseră exact locul emisiei: Pădurea Băneasa. Eram gata-gata să mă internez din nou. Prea multe lucruri se petrec în pădurea asta!

Patru ore mai târziu, aveam pe birou un nou mesaj, de data asta emis din străinătate: „Dansăm tangoul la chermeză”. Şi asta, după descifrare…

Lupu declară că mă roagă să-i împrumut o pălărie de pai, deoarece dorea s-o mănânce ca aperitiv. Citise el undeva că face bine uneori… L-am sfătuit să mai aibă puțină răbdare.

Peste o jumătate de oră, ni s-a comunicat interceptarea unei noi emisii a microstației fantomă. Vocea unui copil întrebase curioasă: „Unchiul dumneavoastră e brunet?” Se emisese din Pădurea Cernica.

Ne-am privit lung, apoi am sărit amândoi în picioare. I-am ordonat lui Lupu:

— Fuga la Miu! Ai grijă!

Lupu a dispărut, ca şi cum n-ar fi fost pe acolo niciodată.

Peste un sfert de oră. Serafim mă anunță că cei trei Rădulescu au plecat de acasă.

34.

În micul apartament pe uşa căruia mai exista încă cartea de vizită a lui Vasile C. Vasile, eram, o oră mai târziu, cel puțin douăsprezece persoane. În dormitor, înşiraţi pe sofa ca nişte caltaboşi uriaşi, cei trei Rădulescu zăceau cu fața în jos, Miu tremura pe un fotoliu din sufragerie, iar Radeş în celălalt. Restul, de-ai noştri, care pe unde putuse sa se aşeze…

Am coborât storul de la mijloc şi în trecere am privit către Calea Griviței. Opelul-cameleon stătea cuminte, parcat în spatele Fiatului 1300, roşul lui aprins asortându-se perfect cu negrul celuilalt…

Înşiraţi pe lângă perete, Lupu, Serafim, Stănescu şi Dima aşteptau în tăcere. Mi-am adus aminte de doamna Elenescu şi era gata-gata să izbucnesc în râs. Fusesem atât de sigur că nu va avea răbdare să nu crape cât de cât uşa după ce auzise zgomotul micii lupte în cursul căreia fuseseră imobilizaţi cei trei Rădulescu, încât plantasem lângă ea, în sufragerie, un plutonier major mai vorbăreț cu consemn strict să nu deschidă nici măcar dacă ar fi auzit un cutremur de gradul opt pe scara Richter…

După ce interceptase mesajul radio, Bădulescu sunase la Miu. Supravegheat de Lupu, acesta răspunsese:

— Alo!

— Peste o oră ne vedem la Vasile, spusese Bădulescu. A sosit momentul. Ai timp să-ți anunți prietenii?

Lupu îmi mărturisise că întrebarea lui Bădulescu i se păruse o glumă macabră, inconştientă, bineânțeles: nu credea că i-ar fi convenit nici lui Badulescu să se vadă cu Vasile, acolo unde era el.

Miu îngălbenise şi-l întrebase din ochi ce să raspundă. Lupu îi făcuse un semn afirmativ.

— Da, răspunse Miu.

— În regulă.

Bădulescu întrerupse legătura.

Însoțit de Dima, Lupu îl cărase pe Miu în Calea Victoriei, în vreme ce eu şi ceilalți îl aduceam pe Radeş şi Fiatul. Când sosiseră Răduleştii cu Opelul cameleon, pe care îl parcaseră în spatele Fiatului, de parcă s-ar fi străduit şi ei ca regia piesei să fie cât mai desăvârşită, le deschise Radeş. Ştia că e supravegheat, aşa încât n-a încercat să facă vreo prostie. De altfel, mi-am dat seama după figura lui că, la fel ca şi Miu, de altfel, nu-i văzuse niciodată pe cei din grupa a II-a. Rădulescu & Fiii au pătruns în cameră unde au dat cu ochii de revolverele celor din grupa mea operativă. În câteva minute, îi legasem cobză…

— Bădulescu se cam lasă aşteptat, mormăi Lupu.

În aceeaşi clipă țârâi soneria.

I-am făcut semn lui Miu şi acesta se duse spre uşa, păşind ca un automat.

— Unde e Vasile? întrebă Bădulescu din uşă, cu siguranța unui stăpân.

Miu îi făcu un semn cu capul către uşa în spatele careia mă ascunsesem. Bădulescu o împinse, pătrunse în cameră şi în acelaşi moment i-am prins privirea: o imensă uimire se putea citi în pupilele lui.

— Bună seara, domnule Bădulescu, i-am spus. Şi mâinile deasupra capului… Dar repede!

El ridică mâinile încet. Se facuse atâta linişte în cameră, încât am auzit distinct zgomotul făcut de fiola din sticlă subțire, pe care Bădulescu o spărsese între dinți. S-a prăbuşit în secunda următoare. I-am descleştat dinții şi am simțit mirosul specific al acidului cianhidric.

— Lapte! Repede! Şi mult!

Lupu s-a năpustit spre apartamentul doamnei Elenescu. S-a întors mai repede decât speram. În timp ce-i turnam lui Bădulescu litrul de lapte pe gât, am auzit pe stradă sirena unei „salvări”. Băieții mei se orientaseră rapid. Peste câteva minute, începea o lupta furibundă între medici şi moarte, pentru salvarea unui

spion. Bădulescu trebuia să vorbească.

35.

— Marele boss va trebui totuşi să emită din nou, spuse Lupu.

— Da, cât de curând…

Eram din nou în biroul meu. Nu mă puteam concentra de loc. Tocmai mă gândeam că ar trebui să propun ca Opelul-cameleon să fie dăruit unei cerc de automobilism dintr-o uzină…

— Ce facem?

Lupu se învârtea de colo-colo în birou.

— Fii bun şi ia loc. Pune-ți capul la contribuție. De aia îl ai în dotare…

S-a aşezat şi s-a apucat să-mi strice o țigară.

— S-o luăm metodic, am continuat. O voce de bariton, alta de fetiță, o a treia de copil… E stupid să ne imaginăm că „Marele boss“ sunt de fapt… mai mulți. Nu, e unul singur, *trebuie* să fie unul singur, cu mai multe voci…

— O fi actor, îşi dădu locotenentul cu părerea.

— Nu fi cabotin… Pe de alta parte, am dus ideea mai departe, se poate trage concluzia că a făcut o pasiune pentru emisiile din parcuri sau din păduri apropiate… Ce concluzie tragi?

— Că se fereşte de aglomerații…

— Bun! De acord… Să ducem raționamentul mai departe… De ce se fereşte de aglomerații? Pentru ca nu vrea să rişte să fie văzut în clipa în care emite. Normal. De notat deci preferința lui pentru parcuri, ne va folosi… Să mergem mai departe… Ce fel de propoziținuni codificate a folosit „Boss-ul“?

Lupu recită la întâmplare:

„Eu petrec multe ore într-o bibliotecă”.

„Ea stă jos sau stă într-un fotoliu?“

„Unchiul dumneavoastră e brunet?“

Am început să mă plimb prin birou, bombănind.

— Unde am mai auzit eu propozitiunea asta? Unde?

— La cinema, poate, bodogăni Lupu.

Deodată am simțit că un bec începe să pilpâie cu intermitența în mintea mea. M-am aşezat în fotoliu. O linişte mare se lăsase în mine… După câteva minute, l-am întrebat pe Lupu:

— Ascultă, Lupule, de Branislav Nuşici ai auzit?

— Ce are Nuşici cu „Marele-boss, păianjenul-din-umbră”?

— Are are… Fii atent: ce-ți aminteşte asta? „Eu am un briceag, dar unchiul meu cântă din flaut”. „Vă place brânza?”, „Unchiul dumneavoastră are un contrabas?”

— „Lecția de limba germană”, răspunse Lupu privindu-mă sceptic. Ei şi?

36.

În scurtă vreme, toate parcurile capitalei şi pădurile din apropiere erau literalmente înțesate de oamenii din grupurile noastre operative. Micile stații de goniometraj mobile, amplasate pe motociclete, erau capabile să intercepteze orice emisie şi să identifice, cu o precizie care mergea până la câteva zeci de metri, zona din care s-ar fi emis pe lungimea de undă ultra scurtă cunoscută. Localizarea nu putea să depăşească unu sau maximum două minute.

— Fac pariu pe două sticle de bere Cazino că ştiu profesiunea „Marelui boss“, i-am spus lui Lupu.

— Aiurea…

— Ții pariul?

— Țin!

— E profesor de limbi străine… Dă meditații acasă…

— Crezi că înregistra retroversiunile pe bandă de magnetofon? Nuşici ți-a dat ideea?

— Bineînțeles. Era atât de simplu… Cum naiba nu ne-a dat prin cap mai devreme? Ia gândeşte-te, elevii vin la lecție, iar profesorul, care îi entuziasmează cu metodele lui moderne de predare, le dictează

retroversiunile, pe care le imprimă şi pe bandă, vezi doamne, ca fiecare elev să-şi poată corija pronunția... Lasă însă magnetofonul deschis şi la traducerile în limba română pe care le fac elevii... Aşa se explică vocea de bariton, vocea cristalină de fetiță, vocea de copil obraznic... Profesorul nu avea decât să-şi aleagă pasajele pe care voia să le transmită şi să le traducă în limba străină respectivă, punându-i apoi pe elevi să traducă în limba română...

— Şi pe urmă, reînregistra pe un mic magnetofon portabil ceea ce îi era necesar pentru alcătuirea mesajelor, îmi continuă locotenentul Lupu ideea. Fantastic de simplu!...

În clipa aceea începu emisia. Eram conectați. O voce repezită, autoritară: „Trebuie să închid fereastra acum!"

Apoi emisia s-a întrerupt.

— Parcul Libertății, am auzit vocea lui Serafim. Ne-am năpustit în jos, pe scări.

Lupu s-a întrecut pe sine, în patru minute eram acolo.

*

Am recunoscut-o de la distanță. Înconjurată de oamenii noştri, profesoara de limbi străine Alina Barbu ținea încă în brațe micul magnetofon portabil pe care îl văzusem la ea acasă.

Dreaptă, suplă, prințesa mea orientală, cu părul răvăşit de vânt, cu rochia mulată pe trup – Alina, *Alina mea*...

Atunci m-a zărit.

A făcut ochii mari şi şi-a muşcat buzele.

Buzele dulci-amărui pe care le sărutasem.

Şi-a întors capul.

Am simțit cum se rupe ceva în mine, m-am întors şi m-am îndreptat încet spre maşină. Am întors cheia de contact. L-am văzut pe Lupu apropiindu-se în fugă, dar am demarat.

— Alex! Unde te duci? Stai, că vreau să dau berea!

Alex, trebuie să sărbătorim reuşita!

{1} Cititorul se va întâlni cu acest personaj în romanul în pregătire *„Trubadurul“ pierde potul* (N.A.).